Mills & Boon

Romance

THE MAGNOLIA SIEGE

Pamela Pope

Autoare: PAMELA POPE

Titlu original: *THE MAGNOLIA SIEGE*

Titlu românesc: ASEDIUL MAGNOLIILOR

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data finalizării traducerii: februarie 2003

Prolog

Regisorul de televiziune Ryan Donaldson era un personaj foarte exigent şi dificil, din toate punctele de vedere, dar Hanna Ballantyne, când a venit în Mississippi ca să turneze un film cu el, a descoperit că-i putea face faţă foarte uşor. Problemele ei nu au început decât o dată cu relaţia emoţională dintre ea şi Ryan. Hanna ştia, din experienţa fostei sale şefe, Jessica Franklin, că Ryan n-ar fi luat niciodată o femeie în serios. Atunci, de ce le crea Jessica şi mai multe complicaţii, apărând pe platou şi declarând că încă îl mai dorea?

Drumul continua la nesfârşit. Un fior de teamă o făcu pe Hanna să se aplece înainte, iar Ryan zâmbi privind-o. În sfârşit, la stânga apărul Windsor Castle.

Era o privelişte extraordinară - douăzeci şi două de coloane corintice, în plin pustiu, îndreptate spre cer. La vremea lui, arătase ca un palat, iar Hanna privi cu uimire ruinele care mai rămăseseră.

- E o frumuseţe! şopti ea.

- Sau o urâţenie, replică Ryan.

Coti pe un drum lateral accidentat, care ducea direct spre ruine.

- Nu, nu e urât deloc, insistă Hanna, oprindu-se lângă coloane, cu privirea în sus. Cred că e doar insuportabil de trist. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

Ochii i se umplură de lacrimi şi întoarse capul, surprinsă să vadă fluviul Mississippi strălucind în depărtare.

- Şi eu simt la fel. Am mai venit aici o dată, singur, şi am stat câteva ore. Ceva nedefinit mă făcea să rămân, ca nişte tentacule care mă trăgeau spre trecut. Nu pot să explic prea clar.

- Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Hanna.

- A ars, cam prin 1800. Se spune că aici a locuit Mark Twain. De la fereastră, putea să se uite peste fluviu.

Lângă gard creştea o tufă de trandafiri roşii, iar Ryan culese un boboc, dându-i-l fără o vorbă. Hanna îl duse la nas, mirosindu-i parfumul slab, apoi şi-l prinse la borul pălăriei, sperând să nu se ofilească prea tare, căci voia să-l păstreze presat, ca amintire. Cum ar mai fi râs Ryan, dac-ar fi ştiut!

Ryan se aşeză pe iarbă, cu un oftat de mulţumire, iar după câteva clipe Hanna i se alătură. Domnea o linişte aproape desăvârşită. Nu se auzea decât orăcăitul brotacilor din copaci. Rezemat într-un cot, Ryan întinse mâna şi începu să-i desprindă agrafele, până când părul Hannei se revărsă împrejurul umerilor. Nu-l opri. Cea mai slabă atingere a degetelor lui pe părul ei era un adevărat extaz.

- Nu-ţi stă bine cu părul strâns aşa, spuse el. Arăţi ca o învăţătoare nemăritată. Uneori, te şi porţi la fel, dar ai şi o altă faţă, nu-i aşa...? Rezervată, poate, pentru Jay Caldwell.

Hanna vru să nege, să-i spună că nu era nimic între ea şi Jay şi nici n-avea să fie vreodată, dar era prea sufocată de emoţie ca să vorbească, iar Ryan, neputându-i vedea faţa, îi luă tăcerea drept încuviinţare.

Hanna se aşezase cu picioarele strânse sub trup, şi încercă să se ridice, dar Ryan îi ghici intenţia şi o prinse de încheietura mâinii, ţinând-o pe loc cu forţa, în timp ce cu mâna cealaltă îi

întorcea capul spre el.

- Okay, deci el e cel important.

Glasul îi devenise tăios.

- Azi, însă, eşti cu mine, aşa c-o să-l dăm uitării.

Îi strânse braţul cu mâna, ca într-o menghină, iar Hanna nu-l putu împiedica să-şi lase gura peste a ei cu brutalitate. Se răsuci, hotărâtă să-l respingă, dar această mişcare o făcu să-şi piardă echilibrul, răsturnându-se pe spate. Iarba aspră începu să-i zgârie obrajii în timp ce-şi răsucea capul dintr-o parte în alta, dar apăsarea buzelor lui devenea tot mai puternică, până când Hanna nu mai putu opune nici o rezistenţă. Sărutările lui erau ca un vin îmbătător, făcând-o să mai dorească, până când o cuprinse o euforie atât de dulce încât orice altceva i se şterse din minte. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, înfigându-şi degetele în părul lui şaten şi des, atingându-i-l pentru prima dată, desfătându-se cu emoţia primordială a contactului fizic, iar degetele i se încleşatară, trăgându-l de păr până la durere. Ryan înălţă capul. O privi un moment, apoi gemu şi-şi îngropă faţa lângă gâtul ei, sărutând-o, iar trupul lui lipit de al ei făcea s-o străbată vâlvătăi de flăcări.

La auzul ţipătului ascuţit al unei păsări, Hanna deschise ochii, crezând că venea cineva, şi se smulse din braţele lui.

- Te rog, Ryan, te rog, nu! strigă ea.

Se ridică grăbită în picioare, tremurând atât de tare încât se clătina, gata să cadă din nou.

Ryan o privea fix, cu ochi febrili, strălucitori.

- Acum ştiu... murmură el, pe un ton măsurat şi plin de subînţelesuri.

Ce ştia? Chiar îşi dăduse seama că Hanna ajunsese la un pas de a ceda acelei copleşitoare ispite?

- Dacă la fel reacţionezi şi faţă de vărul Jay, nici nu mă mir că şi-a pierdut capul după tine.

Se culcă la loc, întorcându-se pe burtă. Încă încercând să-şi tragă respiraţia, Hanna ezită. Jinduia atât de tare să îngenuncheze şi să-l mângâie, încât fu nevoită să strângă pumnii. Apoi se răsuci brusc şi porni cu picioare tremurătoare, dorindu-şi ca ruinele să fi răspândit puţină umbră, ca să se mai răcorească. Simţea cum o atrăgeau. Acolo trăiseră oameni care cunoscuseră sentimentele ce o frământau, şi ar fi înţeles-o. Îi frământase pasiunea, în locul acela se întâmplaseră drame şi tragedii, pe vremea când acele coloane imense şi triste susţinuseră un acoperiş, ziduri şi balcoane. Nu era singură. Părea să fie pentru prima oară când i se întâmpla aşa ceva, dar emoţiile ei erau la fel de vechi ca timpul şi avea să-şi revină.

Ryan n-o urmă. Hanna hoinări singură, adâncită în gânduri, fără să-i pese de vegetaţia aspră care-i zgâria picioarele, până când, pe neaşteptate, călcă într-un muşuroi de furnici care semăna aproape aidoma cu moviliţele din jur. În câteva secunde, piciorul îi fu acoperit de furnici mari şi negre care o înţepau, iar ţipetele ei răzbătură până la urechile lui Ryan. Când acesta ajunse lângă ea, Hanna reuşise să-şi scuture majoritatea furnicilor de pe picior, cu mişcări înnebunite, dar pe piele i se vedeau deja pete roşii, iar faţa i se albise, cu ochii holbaţi de spaimă.

- Sunt furnici de foc, îi spuse Ryan. Până mâine, au să-ţi apară câteva pete infectate şi-au să te mănânce îngrozitor, dar în rest nu e nici un pericol. Uite, acolo e o băltoacă. Vino să-ţi răcoreşti piciorul.

O luă în braţe şi coborî cu ea pe o pantă, spre o baltă noroioasă, unde îi descheie sandala şi-i scufundă piciorul în apă. Noroc că petele începură să dispară când le şterse cu nişte frunze, şi doar vreo trei sau patru dintre ele o usturau.

- A fost îngrozitor, murmură Hanna cu voce nesigură. Era să mor de frică!

- Sărăcuţa Hanna! Ăsta-i al doilea şoc pe care mi-l provoci pe ziua de azi. Ce încerci să faci cu mine?

Ryan se ridică, zâmbindu-i cu blândeţe.

- Vino, am să te duc înapoi la maşină.

- Pot să merg şi singură, protestă ea.

- Ca să calci din nou în vreun muşuroi de furnici! N-am de gând să risc.

O luă în braţe şi porni în josul pantei, ducând-o ca pe un fulg. Hanna râse, ţinându-se de umerii lui. Când o puse jos, lângă maşină, braţele ei continuară să-i cuprindă gâtul. Ryan o ţinea cu tandreţe, rezemându-i capul la piept, unde Hanna îi auzea bătăile puternice ale inimii. Ar fi stat aşa o veşnicie. O sărută pe creştet şi, când ea ridică privirea, o sărută din nou, pe gură. Nu era un sărut la fel ca acelea dinainte. De astă dată, jocul buzelor lui peste ale ei era blând, făcând-o să se înmoaie la pieptul lui, topită de fericire.

- O, Hanna! murmură el, mângâindu-i faţa. În ultimele două zile, te-am evitat. Ar fi trebuit să fac acelaşi lucru şi azi.

Dar de ce? striga inima ei. În viaţa ei nu mai cunoscuse un asemenea delir de fericire. Dacă şi el simţea acelaşi lucru, de ce nu putea s-o mai sărute? Nu trebuia decât să recunoască emoţia periculoasă care-i pulsa prin trup, ca să ştie răspunsul.

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Pentru Ruth şi Neil

Capitolul 1

Hanna auzise multe despre el, desigur. Schimbaseră chiar câteva cuvinte la telefon. Dar întâlnirea faţă-n faţă cu Ryan Donaldson, regisorul de televiziune, era o experienţă pe care spera să n-o repete prea des.

- Ascultă aici, domnişoară Cum-te-o-fi-chemând, spuse el, Jessica poate să trimită mesaje mult şi bine. Vreau să fie aici azi după-amiază la cinci jumate pentru o şedinţă urgentă de producţie. Ştie cât e de importantă.

Grosolan putea să fie! Hanna făcu ochii mari de uimire, căci Jessica îi înălţa încontinuu osanale, cu o afecţiune vizibilă chiar şi când spunea că era într-o dispoziţie dificilă. Înţelesese că aveau să se căsătorească într-o bună zi, şi din acest motive venise personal la Beauman Studios, în loc de a da telefon, aşa cum sugerase Jessica. Păruse mai politicos.

- Dacă mă lăsaţi să vă explic până la capăt...

Glasul lui rece i-o reteză scurt:

- Nici o scuză. La cinci jumate, am spus. S-a produs o schimbare de program şi joi plecăm în State. Am nevoi de scenaristă lângă mine.

- O, dar nu poate! exclamă Hanna.

- Cum adică, "nu poate"? Du-te imediat la ea şi spune-i.

Şi Ryan Donaldson intră înapoi în biroul de producţie, fără a-i lăsa timp să mai spună nimic.

Hanna nu mai fusese atât de furioasă de ani de zile. Vorbise cu ea de parcă n-ar fi meritat nici un minut din timpul lui, şi nimic nu-i displăcea mai mult decât frazele care începeau cu "ascultă aici". Ce bădăran!

Pentru prima oară, Hanna se bucura că Jessica se măritase cu altul. Avusese un şoc când auzise, în aceeaşi dimineaţă, dar acum conchise că era mai bine aşa. Cât de îngrozitor ar fi fost să se mărite cu individul ăsta arogant şi imposibil!

Jessica era o femeie minunată, însă chiar şi acum, când îi era secretară de şase lui, Hannei îi erau greu să-i accepte toate excentricităţile. Dacă lucra la un scenariu care necesita documentare, îşi făcea magajele şi dispărea pe neanunţate zile întregi, lăsând doar câteva explicaţii mâzgălite pe o hârtie. Îşi cumpăra haine şi la arunca la cea mai mică toană, comanda taxiuri şi le contramanda pentru că uita unde voia să ajungă. Totuşi, era o profesionistă strălucită, aşa că nu era surprinzător că se măritase în acelaşi fel aiurit.

- Iubito, spusese ea, imediat ce Hanna intrase pe uşa fermecătoarei case amenajate dintr-un fost grajd victorian. Sperasem să vii mai repede azi. Ghici ce veste am să-ţi dau! Mă mărit cu Alistair Kerby, în dimineaţa asta la zece şi jumătate! Pentru numele lui Dumnezeu, vino şi ajută-mă să mă pregătesc. Mai am de făcut o mie şi unu de lucruri şi sunt prea emoţionată ca să mă descurc singură.

Hanna crezu că nu auzise bine.

- Când te-ai hotărât? Nu ştiam că-l cunoşti pe Alistair Kerby.

- Nici nu-l cunoşteam, până vineri seara.

- Când am plecat eu, tocmai te pregăteai să-l suni ca să te plângi de articolul "Femei în funcţii de conducere". Ţin minte că-l făceai albie de porci şi spuneai că n-avea dreptul să publice nici un cuvânt despre tine fără să-ţi fi luat un interviu înainte.

Jessica zâmbi.

- Aşa e. Chiar şi-a prezentat scuzele şi m-a invitat să luăm cina împreună, ca să pregătim o dezminţire.

Făcu o pauză, iar zâmbetul îi deveni mai visător, în timp ce ridica din umeri, închizând ochii.

- O, ce seară minunată a fost!

- Nici nu mă îndoiesc, comentă Hanna, înălţând din sprâncene.

- Sâmbătă am fost împreună la Brighton. Ieri am mâncat aici, iar seara ne-am dus la biserică. Iar azi ne căsătorim. E cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. M-am hotărât să-l iau de bărbat din prima clipă când l-am văzut. Spune că eşti fericită pentru mine!

- O, Jessica...!

Mai mult decât atât nu putea spune. Hanna era o fată practică şi chibzuia cu grijă înainte de a face ceva, iar iuţeala cu care Jessica aranjase lucrurile era prea mare ca să înţeleagă dintr-o dată.

- Va trebui să vii la oficiul stării civile cu noi, Hanna, continuă Jessica. I-am spus lui Alistair că ne vei fi martoră. Apoi, când te întorci aici, telefonează-i lui Ryan la studio şi explică-i. Azi-dimineaţă am găsit pe robot un mesaj încâlcit de la el, despre nu ştiu ce şedinţă care are loc azi. De fapt, nici n-am fost prea atentă. O să se-nfurie, da' lasă că-l împaci tu. Îmi pare rău, Hanna, adăugă ea cu o privire de regret sincer, te las cu o droaie de treburi pe cap. N-ar fi trebuit să fii o secretară atât de bună!

Intrară în dormitor, unde peste tot erau împrăştiate haine. Mocheta crem pufoasă abia se mai vedea printre pantofi învălmăşiţi, valize şi genţi, cuvertura roşie cu auriu dispărea sub rochii de toate culorile, iar două neglijeuri elegante stăteau drapate peste barele de alamă ale patului.

- Spune-mi mai întâi ce vrei să-ţi iei cu tine, şi-am să încep să împachetez, spuse Hanna. Înţeleg că plecaţi în luna de miere imediat după ceremonie.

- La Roma, iubito. Alistair are mâine o treabă acolo şi vom combina munca şi distracţia.

Hanna începu să împăturească atentă câteva rochii pe care Jessica le aruncase spre ea şi le lăsă lângă o valiză, în aşteptarea obiectelor mai grele pe care să le pună pe fundul acesteia.

- Sper că asta-nseamnă că-ţi vei lua la tine ultimul episod din "Patruzeci şi şapte de zile", ca să lucrezi la el, spuse ea.

Jessica râse.

- Nu, nu-l iau. N-aş putea să mă concentrez asupra Războiului de Secesiune, în timp ce mă plimb printre romani.

Ridică o rochie de mătase verde ca marea, o studie o secundă, apoi o lăsă să cadă pe jos.

- Pe-asta n-am s-o port niciodată. Ce-oi fi avut în cap când mi-am cumpărat-o?

- Şi ce-i spun lui Ryan Donaldson dacă întreabă de scenariu? se interesă Hanna.

- N-o să întrebe, iubito. E gata, vrea să fac doar o modificare, şi mai au săptămâni de zile până vor filma în decor natural.

Se întinse cu voluptate.

- Nu, eu nu-mi iau de lucru. Imediat ce Alistair îşi va tremina treburile, mergem la Capri şi am de gând să lenevesc la soare toată ziua.

Ceremonia se termină atât de repede, încât Hannei abia dacă-i venea să creadă că avusese loc, şi nu fu urmată de nici o petrecere, doar şampanie oferită în restaurantul de vizavi de oficiul stării civile, după care se întoarseră acasă să ia bagajele lui Jessica şi pe-aci ţi-e drumul...!

Alistair spusese că n-avea chef de publicitate.

- Dacă afla cineva din redacţia mea, ne-am fi trezit cu o turmă întreagă de fotografi blocând circulaţia, spuse el. Şi, cunoscându-i pe băieţi, ar fi insistat să bem cu ei până la ora închiderii. În veci n-am mai fi scăpat de-aici.

Hanna îl simpatiza. Acest lucru o deconcentra, pentru că se aşteptase să-i displacă din prima clipă. Alistair avea o rubrică spirituală şi adeseori controversată, iar ea şi-l imaginase ca pe un crai între două vârste, cu limbă ascuţită şi fără gust la îmbrăcăminte. Dar nici pomeneală. Îi plăcea jacheta lui de sued şi cămaşa albastră care i se asorta cu ochii, şi avea un zâmnbet dezinvolt care-l făcea să arate tulburător de atractiv. Arăta mai tânăr decât Jessica, la cei treizeci de ani ai ei, şi se vedea clar cum de o fermecase pe loc. Făceau un cuplu frapant, cu capetele brunete alăturate în timp ce semnau în registrul stării civile, iar când se uitau unul la altul li se citea dragostea în ochi. Alistair era unul dintre acei oameni cu care, după o singură întâlnire, simţi că eşti prieten de-o viaţă. Poate că tocmai asta-l făcea să fie un ziarist atât de bun.

După plecarea tinerilor însurăţei, casa rămase deprimant de goală, iar Hanna ridică receptorul cu gândul de a-i telefona lui Ryan Donaldson, dar în cele din urmă, simţind nevoia de a se recrea puţin, se hotărî să ia un taxi până la Beauman Studios.

Şi, o dată ajunsă acolo, începură necazurile. La început, îi fu greu să intre pentru că nu avea legitimaţie, iar numele lui Jessica Franklin n-o ajută să ajungă decât până la recepţie. Spre norocul ei, recepţionera era nouă şi crezu că ea era Jessica Franklin, aşa că o trimise la producţie. Evident, Jessica fusese de multe ori acolo.

Iar acum, stătea în faţa uşii, neavând idee ce să facă în continuare. Nu putea să plece până nu-l convingea pe Ryan Donaldson s-o asculte, cu sau fără voia lui. Scenarista îşi luase zborul, şi era imperios necesar ca Donaldson să afle înainte de începerea şedinţei.

În timp ce Hanna încerca să-şi adune curajul ca să intre după el, uşa se deschise iar şi ieşi o fată blondă, înaltă şi frumoasă, cu o expresie hărţuită. În urma ei se auzea un glas furios, iar fata o privi exasperată pe Hanna.

- Iar are draci pe el! declară ea.

Nu era nevoie să întrebe la cine se referea.

- Trebuie să-i vorbesc, spuse Hanna. Nu m-a lăsat să-i explic, şi e ceva foarte important.

Fata îşi aruncă pletele din jurul gâtului, ca şi cum atmosfera ar fi fost înăbuşitoare.

- Iubito, dacă nu-i ceva de extremă urgenţă, eu aş lăsa-o pe altă dată, o sfătui ea. I s-au schimbat toate programele, şi dacă nu se calmează, oricum n-o să mai aibă cine să lucreze la ele.

Hanna oftă.

- În fine, mă tem că ceea ce am eu să-i spun n-o să amelioreze situaţia. Mai bine să aştept.

- Cum vrei. Deşi, dacă e *cu-adevărat* important, atunci ar fi bine să-i spui mai repede.

Zâmbi strengăreşte.

- De preferinţă, cât sunt eu jos, la parter. Baftă!

După plecarea ei, Hanna trase adânc aer în piept. Se bucura că-şi luase fusta ei indiană favorită şi nişte sandale cu tocuri înalte. Toate fetele pe care le văzuse la studio purtau blugi şi tricouri, dar nu se simţea deplasat, şi în nici un caz n-avea să se lase intimidată de un om care nu avusese nici măcar bunul simţ de a o asculta până la capăt. Privi uşa, conchise că mare lucru n-avea ce să i se întâmple, şi intră.

* * *

Ryan Donaldson vorbea într-un microfon, având în faţă mai multe monitoare care afişau imagini diferite ale secvenţei ce se filma în platou. Hanna recunoscu imediat o scenă din "Patruzeci şi şapte de zile" şi, în pofida temerilor, simţi primul fior de emoţie. Lucra cu Jessica la scenariu de săptămâni de zile, şi jinduia să vadă replicile rostite de actori.

- Lindsay, pentru numele lui Dumnezeu, coboară acolo şi fă ordine-n adunătura asta! tună glasul lui Ryan. Trebuia să fii deja jos. Ţine-o aşa cum e!

Un minut, Hanna fu absorbită de scvenţă, care se petrecea într-o casă antebelică din Vicksburg, Mississippi, în timpul asediului. Actorii jucau cu convingere, iar atmosfera era încordată, deşi nici pe jumătate la fel de tensionată ca aceea din cameră. Oare Ryan căuta cusururi cu lumânarea, sau era sincer nemulţumit de rezultate? Asistentul de producţie şi monteurul de emisie stăteau pe scaunele lor, resemnaţi.

- Dacă vă referiţi la persoana care tocmai a plecat, spuse Hanna, va ajunge jos într-un minut. Domnule Donaldson, îmi dau seama că am picat într-un moment nepotrivit, dar *trebuie* să vă vorbesc. Dacă-mi spuneţi unde să aştept, nu mă supăr, însă e ceva ce trebuie să ştiţi.

Ryan privi în jur, fără o vorbă. Apoi se aplecă spre microfon şi spuse pe un ton mai rezonabil:

- Bine, pauză de masă. Cred că toţi avem nevoie.

Îşi frecă ochii cu o mână şi se ridică. Ceilalţi doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte cu el, într-o problemă tehnică, apoi ieşiră, iar Hanna rămase singură cu cel mai enervant om pe care-l cunoscuse vreodată.

Era foarte înalt, de peste un metru optzeci, ceea ce o făcea să se bucure şi mai mult că-şi luase sandalele cu tocuri. Cămaşa îi era descheiată la gât, iar cravata, aproape desfăcută. Arăta aproape cum şi-l imaginase pe Alistair, dar nu şi-l putea închipui alergând după fuste. Aspectul lui arătos şi viril îl scutea să fugărească femeile. Fără îndoială, existau destule care ar fi venit în pas alergător dacă le învrednicea numai c-un zâmbet - presupunând că *putea* să mai şi zâmbească uneori, iar Hanna se simţi uşor dezgustată la gândul unui contact intim cu el. Sentimentul pe care i-l trezise din primul moment nu fusese decât o furie categorică.

Apoi, surprinzător, Ryan Donaldson avu bunul simţ de a-şi prezenta scuzele.

- Îmi pare rău, adineaori n-am fost prea politicos cu dumneavoastră, spuse el. Pe Jessica ar fi trebuit s-o muştruluiesc. Deci, ce vă face să credeţi că nu va putea veni în America? Toate aranjamentele sunt făcue şi ştie al naibii de bine că am nevoie de ea acolo.

Oare de câtă vreme o tiraniza astfel pe Jessica? Simpatiile Hannei se răsturnară într-o clipă, şi se bucură că-i putea dezumfla aroganţa.

- Jessica s-a măritat azi dimineaţă spuse ea. A şi plecat în luna de miere, la Roma.

Ryan tocmai îşi lua sacoul pus pe spătarul scaunului, dar încremeni un moment. Expresia nu păru să i se schimbe, însă când o privi pe Hanna ochii îi erau mai întunecaţi. Hannei îi era imposibil să-i judece reacţia.

- Ciudat, vineri când am luat prânzul împreună nu mi-a spus nimic... murmură el, ca şi cum ar fi discutat un fleac. Presupun că e un cunoscut de-ai mei.

- Mă îndoiesc. Nici ea nu-l cunoştea până vineri.

Ochii lui se îngustară, ca şi cum i-ar fi venit s-o dea afară pentru că spunea ceva atât de ridicol.

- Glumiţi, pesemne.

- Vă asigur că nu glumesc. Este Alistair Kerby, ziaristul...

- ...care a scris articolul ăla despre femeile în funcţii de conducere.

Trupul lui Ryan se încordă, în timp ce-şi muta privirea, înţelegând adevărul şi neplăcându-i deloc.

- Nesimţitul ăla a calomniat-o de-a dreptul! Citez: "Frumoasa şi ambiţioasa domnişoară Franklin îşi va păstra slujba multă vreme. Din câte se ştie, a spus că măritişul este pentru femei mediocre, care au timp pentru aşa ceva." Nu mi-a fost deloc uşor s-o împac, când mi l-a arătat. Mă rog, sper că-şi va găsi timp ca să facă aranjamentul ăsta nebunesc să meargă, dar nu pe cheltuiala mea!

Vorbea rece, însă Hanna îi acordă beneficiul îndoielii, încercând să creadă că avea şi o coardă mai sensibilă, pe care vestea o atinsese dureros.

- Erau foarte fericiţi în dimineaţa asta, spuse ea cu îngăduinţă. Cred că s-au îndrăgostit la prima vedere.

- Scuteşte-mă de detalii. N-am nevoie de ele.

Ryan îşi şterse cu o mână fruntea umedă, pe care părul cârlionţat şi des îi era lipit de transpiraţie.

- Cum te numeşti?

- Hanna Ballantyne. Sunt secretara ei.

- Da, confirmă el, privind-o din nou, dar de astă dată ca pe o persoană, nu doar ca pe o întrerupere a programului său supraîncărcat. Da, îţi recunosc vocea. E plăcută.

Hanna simţi că se înroşea la faţă. Camera nu avea ferestre, şi se întrebă cum putea sta cineva mult timp acolo fără să se sufoce.

- Vă mulţumesc, spuse ea.

Ryan continuă:

- Ia spune-mi, *dumneata* ai fi de acord cu căsătoria asta?

Întrebarea era neaşteptată, şi pusă pe un ton doin care reieşea că nu-l interesa cu adevărat părerea ei. Încerca să afle dacă-şi putea face din ea o aliată. Ei bine, dacă se aştepta s-o folosească împotriva lui Jessica, se înşela! Hanna îşi respecta loialităţile şi, indiferent ce părere avea despre căsătoria celor doi, aceasta nu-l privea pe Ryan Donaldson.

- Nu am căderea să mă pronunţ. Mi-a plăcut domnul Kerby, şi le doresc numai fericire, spuse ea.

- Hmm.

Răspunsul murmurat al lui Ryan ar fi putut însemna orice. O studia, măsurând-o cu privirea, iar Hannei nu-i plăcea. Următoarea lui întrebare o luă total pe nepregătite, atât de bruscă fu schimbarea de subiect:

- Ce ştii despre Vicksburg, Mississippi, Hanna?

- Destul de multe, de când am lucrat cu Jessica la scenariu. A fost acolo şi a făcut o mulţime de cercetări.

- Cu ajutorul tău.

- Da, când am putut, răspunse Hanna, întrebându-se unde voia să ajungă. Am o mătuşă care s-a măritat cu un american şi locuieşte în Vicksburg, aşa că am reuşit să obţin multe materiale istorice, prin intermediul ei.

- Hmm, făcu el din nou, îngândurat. Interesant. Trebuie să-mi vorbeşti despre ea.

- Dar nu e nimic de spus. E o femeie absolut obişnuită.

Ryan se întoase să ia nişte hârtii, iar Hanna se simţi uşurată să scape de privirea acelor ochi căprui-cenuşii pătrunzători.

- Mă gândeam doar că ai avea unde să stai, când te vei duce acolo.

Hanna zâmbi.

- Intenţionez să mă duc într-o bună zi. Am făcut economii, iar acum biletele de avion sunt mai ieftine...

- Vei decola joia viitoare, în locul lui Jessica.

- Ce?! exclamă ea surrinsă.

- Am nevoie de cineva care să poată face modificări în scenariu, la nevoie. Eşti capabilă să le operezi fără ajutorul ei, nu-i aşa?

- Nu... răspunse derutată Hanna; apoi, indignarea o făcu să ridice bărbia. În nici un caz n-aş schimba un singur cuvânt din scenariile lui Jessica fără permisiunea ei. Şi n-am de gând să plec nicăieri joia viitoare, domnule Donaldson.

- Mai bine numeşte-mă Ryan. Pe-aici, prin studiouri, ne spunem pe numele de botez.

- Dar eu n-am nimic de-a face cu studiourile.

Ryan îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului şi şi-l aruncă peste un umăr, ţinându-l agăţat cu degetul.

- Discutăm diseară, după şedinţă, spuse el, deschizându-i uşa să iasă pe coridor. Acum n-am timp. Poţi să fii aici la şapte?

Hanna era uimită de siguranţa cu care vorbea. Nici nu-şi punea problema că putea să aibă alt program în seara aceea. Ei bine, nu-şi găsise clienta, dacă-şi închipuia că avea să renunţe la orice, alergând ca un căţel la fiecare instrucţiune pe care o arunca el. Coborî scările, cu tocurile ţăcănind sacadat şi agresiv.

- Domnule Donaldson, nu avem nimic de discutat. Oricât de mult mi-ar plăcea să vizitez America, ofertă pentru care vă mulţumesc, nu pot să plec nepregătită. Am şi eu o slujbă, să ştiţi.

- Iar Jessica are un contract cu studioul, care indirect te implică şi pe tine. Aşa că aş dori ca după şedinţă să discut cu... dumneata, domnişoară Ballantyne.

Sarcasmul din tonul lui era inconfundabil, iar Hannei îi venea să-i răspundă cu un nou refuz usturător - dar, în fond, Ryan Donaldson era un mare om de televiziune, talentat şi permanent solicitat să realizeze emisiuni care aduceau o mulţime de bani. Chiar dacă asta nu-i dădea dreptul să calce oamenii în picioare, îi conferea o autoritate insidcutabilă şi, spre binele lui Jessica, ar fi fost mai bine să consimtă.

- În dimineaţa asta am venit cu un taxi, spuse ea.

- Atunci ia un taxi şi diseară, şi cele un bon de decontare.

- Mulţumesc, dar prefer să-mi păstrez independenţa.

Ajunseseră la o uşă laterală, iar Ryan se opri, deschizând-o. Hanna văzu că uşa dădea în stradă.

- Cum doreşti, spuse el. Mă tem că nu pot trimite o limuzină cu şofer să te ia, dar nu mă îndoiesc că vei găsi un mijloc de transport până aici.

Hanna tocmai se pregătea să-i dea o nouă replică tăioasă, dar Ryan făcu un pas într-o parte, lăsând-o să treacă, iar în acel moment pe buze îi apăru un zâmbet. Da, putea într-adevăr să zâmbească, iar efectul era pustiitor. Inima Hannei făcu un salt ciudat, căci era complet nepregătită pentru această schimbare de tactică şi, din cine ştie ce motiv, se simţi şi mai nemulţumită.

- Să vin la intrarea principală, sau preferi să mă primeşti pe uşa asta de serviciu? întrebă ea.

- Domnişoară Ballantyne, am observat că ai o nuanţă roşcată în păr, răspunse el cu neaşteptată căldură. Voi lăsa vorbă la poartă că te aştept.

Hanna ieşi pe trotuar.

- Apropo, adăugă el, îţi mulţumesc că ai venit personal cu vestea. Jessica nici măcar n-a avut curaj să-mi spună, azi dimineaţă la telefon.

Peste o clipă, uşa se închise, iar Hanna rămase singură. Constată că se afla pe o stradă lăturalnică şi nu era sigură încotro s-o ia. Nu era sigură de nimic. Din zorii acelei zile, totul se schimbase, iar viaţa părea să nu mai redevină niciodată aceeaşi.

Capitolul 2

Hanna îşi petrecu restul zilei într-o stare de agitaţie. Întâlnirea cu Ryan Donaldson o lăsase cu senzaţia de a fi trecut printr-o furtună şi era convinsă că furtuna încă nu se sfârşise. Tot ce putea face era să profite de răgaz pentru a-şi pune ordine în gânduri. Nimic n-o pregătise pentru impactul întâlnirii cu un om atât de controversat, şi spera ca Jessica să-i explice, la întoarcere, cum reuşise să dea impresia că era un tip maleabil, pe care-l putea ţine în şah atâta timp cât avea nevoie. Cum îl suportase atâta vreme?

Nu avea nici un drept să profite de timpul ei. Hanna nici nu se gândea să facă un pas fără aprobarea lui Jessica. Era exclus să plece în Statele Unite.

- Absolut exclus! repetă ea cuvintele cu voce tare, ca să fie şi mai convingătoare.

Stătea în mijlocului cabinetului, cu picioarele bine proptite pe covor, adunându-şi forţele în sinea ei. Avea destule treburi de făcut şi, cu un efort, începu să lucreze - dar însemnările se vedeau ca prin ceaţă şi, după câteva încercări de a desluşi ceva din ele, puse hârtiile într-un sertar al biroului din lemn de trandafir. Putea continua a doua zi, după ce-şi regăsea calmul.

N-avea idee cât timp urma să lipsească Jessica. Totul era atât de nesigur, iar Hanna îşi dădea să se fi putut consulta cu cineva. Doamna Smart, femeia care venea zilnic la curăţenie, era liberă, şi nu avea altă companie decât ticăitul ceasului de pe consolă. Jessica nu avusese timp să-i lase instrucţiuni, aşa că după ce termina de dactilografiat notele de documentare, nu mai avea mare lucru de făcut.

Poate că Jessica nu s-ar fi supărat dacă-şi lua o săptămână de concediu, în loc să piardă vremea pe-acolo. În fond, lucrase şase luni fără pauză, aşa că avea dreptul la o vacanţă. Gândul o înveseli imediat şi se hotărî să le telefoneze părinţilor ei.

- Nu-mi spune - culegeai mazăre, zise ea, imediat ce auzi vocea mamei sale.

- Hanna iubito, ce plăcere!

Bucuria din glasul femeii era inconfundabilă.

- Mă gândeam să te sun în seara asta.

- N-ai prefera ca în schimb să ne vedem mâine? o întrebă Hanna.

- O, ar fi minunat! Tatăl tău va fi în *culmea* fericirii. Tot spune ce dor îi e de tine. La ce oră vii?

Stătură de vorbă câteva minute, făcând planuri şi schimb de noutăţi, iar Hanna simţea dorul de casă tot mai intens. Prin urmare, i se păru foarte ciudat când, chiar înainte de a închide telefonul, puse o întrebare absolut irelevantă:

- Mamă, cum e mătuşa Rachel?

La celălalt capăt al firului fu linişte câteva clipe, apoi mama ei răspunse:

- Iubito, n-am mai văzut-o de douăzeci de ani. S-a îngrăşat şi a îmbătrânit, după cum o arată fotografiile, dar sunt sigură că nu s-a schimbat prea mult - era o fată foarte veselă. Nu-ţi dai seama din scrisorile ei?

- Ba da, pare amuzantă.

- De ce vrei să ştii?

Hanna zâmbi.

- S-ar fi putut s-o văd în weekend, dar prefer să vă vizitez pe *voi* în schimb.

- Hanna!

- Lasă că-ţi povestesc eu totul, mâine.

După ce închise telefonul, Hanna continună să se gândească la mătuşa Rachel. În ultimele câteva luni, primise frecvent scrisori de la sora mamei sale şi constatase că era o persoană plină de viaţă, încântată s-o ajute cu informaţii pentru serialul de televiziune. Hanna dorise dintotdeauna să viziteze sudul Statelor Unite, iar mătuşa Rachel insistase să vină cu proxima ocazie. Atunci, de ce refuza cu atâta îndărătnicie să se ducă, acum când avea ocazia? Loialitatea faţă de Jessica reprezenta un motiv foarte întemeiat, dar Hanna nu prea credea că risca să-şi piardă slujba, dacă Ryan Donaldson insista să-l însoţească. Jessica ştia prea bine cât de exigent putea fi. Nu, adevărul era că n-ar fi putut să-l suporte dacă era nevoită să petreacă mai mult timp în compania lui.

Dar acceptase să-l întâlnească în aceeaşi seară şi trebuia să plece cu o jumătate de oră înainte, ca să ajungă la timp. N-avea nici un rost să mai treacă pe-acasă. Locuia în direcţia opusă şi n-ar fi fost decât o pierdere de timp. Nu conta dacă venea îmbrăcată cu aceleaşi haine.

Având încă destul timp la dispoziţie, se hotărî să facă ordine în dormitorul lui Jessica, rămas în plin haos după terminarea bagajelor. Când intră, soarele după-amiezii lumina o masă rotundă de lângă fereastră. Era acoperită cu o faţă de masă circulară, din damasc crem, cu tiv roşu şi franjuri aurii atingând covorul, iar deasupra se afla o fotografie color a lui Ryan Donaldson, în ramă argintie.

Ochii Hannei fură atraşi într-acolo. Nu mai observase fotografia. Se gândi imediat că ar fi fost jenant ca, la întoarcerea acasă, soţul lui Jessica să găsească în dormitor fotografia altui bărbat, aşa că se hotărî s-o pună într-un loc ferit.

Era o fotografie foarte reuşită. Hanna o studie câteva minute, amintindu-şi efectul hipnotic al acelor ochi căprui cenuşii cu sprâncene stufoase şi zburlite, pe chipul masiv, cu bărbie hotărâtă, căruia părul şaten închis, cârlionţat şi des, îi conferea şi mai multă autoritate. Şi-o putea imagina pe mama ei spunând că era timpul să folosească foarfecele, dar cele câteva fire argintii îl făceau să arate oarecum respectabil, iar linia fermă a gurii arăta că nu tolera nici o critică. Toate trăsăturile acelei feţe chipeşe şi neînduplecate exprimau o ambiţie necruţătoare, iar Hanna fu străbătută de un fior. Îşi dorea ca şedinţa să înceapă şi să se termine cât mai repede, pentru ca apoi să nu-l mai vadă niciodată.

Noptiera avea un setrăraş, iar Hanna îl deschise, cu gândul de a pune fotografia acolo, cu faţa în jos. Dar nu-i fu atât de uşor pe cât se aşteptase. Sertarul era plin de scrisori, iar coala de deasupra, scrisă cu litere groase, sărea în ochi. N-ar fi vrut să citească, însă cuvintele i se întipăriră în memorie înainte de a-şi da seama ce se întâmpla.

...Nimeni nu se compară cu tine, spunea scrisoarea. *Aşa că te rog, iubito, mai aşteaptă puţin până vei lua o hotărâre. Hai să discutăm, măcar, ca doi oameni civilizaţi. Ştii bine ce simt.*

Al tău,

Ryan.

Hanna închise grăbită sertarul, ca şi cum ar fi surprins-o cineva scormonind, şi se duse la masa de toaletă, unde ascunse fotografia sub un vraf de lenjerie intimă. Nu voia ca Jessica să creadă că-şi băgase nasul prin lucrurile ei. Şi ar fi preferat să nu vadă scrisoarea. Relaţiile dintre Jessica şi Ryan n-o priveau.

Acum, însă, se simţea într-un fel mai implicată, pe plan personal. Era clar că Ryan o iubea pe Jessica şi, oricât de mult l-ar fi antipatizat, nu-şi putea stăpâni un sentiment de compasiune. Trebuia să fie îngrozitor să iubească o femeie care nu-i împărtăşea simţămintele.

Simţindu-se mai binevoitoare faţă de el, îşi dori să se fi dus totuşi până acasă ca să se schiombe. Tricoul şi fusta de bumbac nu era prea potrivite pentru seară, dar acum era prea târziu. Începu să pună hainele lui Jessica pe umeraşe, iar ultima pe care o luă fu rochia de mătase verde ca marea pe care Jessica o aruncase pe jos. Era o rochie frumoasă, iar Hanna şi-o ţinu în faţă, studiind efectul în oglinda ovală. Culoarea i se potrivea. Îi accentua verdele ochilor şi scotea îi evidenţă tonurile arămii din păr. O puse pe un umeraş, după care, pradă unui impuls, o luă iar şi o încercă. Îi venea de minune.

Jessica n-avea să afle niciodată dacă o lua cu împrumut pentru o seară. Spusese că ea, una, nici nu se gândea s-o poarte, şi probabil voia s-o dăruiască după ce se întorcea din luna de miere. Pe deasupra, jacheta ei de catifea neagră arăta aproape jerpelită, dar n-avea ce face. Aranjă gulerul peste revere, îşi mai strânse cordonul cu o gaură în jurul taliei înguste şi conchise că acum avea destulă încredere în sine pentru a se confrunta cu temutul Ryan Donaldson în bârlogul lui.

* * *

De astă dată, intră în studio fără nici o problemă. Fata de la recepţie îi zâmbi şi o invită să ia loc, scuzându-se că şedinţa încă nu se terminase. Hanna se duse la fereastră, departe de un grup de oameni care stăteau la coadă pentru a asista la o emisiune în direct. Minutele treceau, iar holul se aglomera, înghesuindu-o lângă fereastră. Se făcu şapte şi un sfert... şi jumătate... Hanna tocmai se întreba cât mai avea de aşteptat, când în hol se auzi un glas sonor:

- Domnişoară Ballantyne! Domnul Donaldson vine imediat!

Toate capetele se întoarseră spre ea, iar Hanna se simţi atât de ruşinată încât nici nu mai putu să se mişte. Precis credeau că se prezentase ca să candideze pentru un post! Apoi, de teamă ca anunţul să nu se repete, porni se recepţie, cu un aer neobişnuit de superior, din cauza nervozităţii.

- Eu sunt domnişoara Ballantyne, spuse ea. E cineva atât de amabil să mă conducă la biroul domnului Donaldson? Am aşteptat destul.

Recepţionerele se uitară una la alta, ca şi cum nu le-ar fi venit să-şi creadă urechilor. Oare toată lumea de-acolo tremura de frica lui? Se lăsă o tăcere stranie, înainte ca una dintre fete să consimtă:

- Veniţi pe-aici, vă rog.

O conduse pe Hanna printr-o uşă dublă, spre fundul clădirii, prin dreptul unui platou unde se pregătea emisiunea care urma să fie televizată, şi dădură colţul până într-o zonă mai liniştită. Fata se opri la o uşă cu inscripţia "Privat", ciocăni şi o deschise.

- Domnişoara Ballantyne, anunţă ea şi se retrase grăbită.

Hanna se opri în uşă. Camera era mobilată în tonuri maronii sobre, dar un perete era acoperit cu afişe ale unor producţii importante, şi peste tot se vedeau cărţi şi hârtii. Le văzu dintr-o privire, căci atenţia îi fu atrasă spre colţul unde se afla un lavabou, iar Ryan, gol până la mijloc, se spăla, acoperit cu săpun.

- Nu sta acolo! strigă el. Intră!

Hanna trecu pragul şi închise uşa în urma ei.

- Îmi pare rău, ar fi trebuit să aştept...

- Sunt sigur că ai mai văzut oameni spălându-se, spuse el, rămânând întors cu spatele. Mai mult n-am să mă dezbrac pe moment, dacă asta te îngrijorează.

Se clăti şi începu să se şteargă, apoi se întoarse spre ea. Un medalion de aur îi strălucea pe piept, iar umerii îi păreau mai laţi ca oricând. Zâmbi, parcă satisfăcut de stânjeneala ei.

- Întrucât s-a făcut târziu, domnule Donaldson, mă gândeam că poate aţi vrea să rezolvaţi mai repede treburile pe care le aveţi cu mine, ca să puteţi pleca acasă.

- Înţeleg că eşti grăbită.

Ryan îi privea rochia verde, iar Hanna îşi ţinu respiraţia, de teamă să nu spună că o mai văzuse la Jessica.

- Vine cineva să te ia?

- Nu, răspunse ea, dorindu-şi să fi putut răspunde da. Nu mă duc nicăieri.

Ryan înălţă o sprânceană.

- În cazul ăsta, poţi lua cina cu mine.

Deschise un dulap de lângă lavabou şi scoase o cămaşă maro, vârându-şi braţele în mâneci.

- Dar nu pot! protestă Hanna.

- De ce? Avem multe de discutat şi mi-e prea foame ca să mai stau pe-aici. Ai mâncat în seara asta?

- N-nu...

- Atunci, ne-am înţeles.

Îşi încheie cămaşa şi şi-o vârî în pantaloni, apoi găsi o cravată asortată şi şi-o înnodă repede. Hanna îl privea fascinată. Era genul de om care lua deciziile pe loc, dar nu avea de gând să-l lase să-i dea ordine.

- Sunt sigură că vă pot scuti de deranj, spuse ea, pentru că dacă vreţi dă discutăm despre călătoria în America, vă repet că nu pot veni.

Ryan îşi pieptănă superficial părul.

- Să zicem doar că am nevoia de companie.

Nu mai avu ce să-i răspundă. Era firesc să fie supărat din cauza lui Jessica, şi s-ar fi simţit foarte neplăcut luând masa singur. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

- Ei, atâta timp cât ştiţi că nu mă puteţi face să mă răzgândesc în legătură cu scenariul, am chibzuit serios toată după-amiaza şi sunt foarte sigură că Jessica n-ar fi de acord să mă fac nici o schimbare.

- Ce ţi-ar plăcea la cină? întrebă el, ignorându-i cuvintele? O friptură? Un păstrăv? O

specialitate de pui?

- O salată mi-ar fi de ajuns, mulţumesc.

Ryan îşi luă sacoul şi se duse la fereastră, ridicând două stinghii ale jaluzelelor veneţiene pentru a privi afară. Seara de vară era noroasă şi se stârnea vântul.

- Nu vin cu maşina la studiou, spuse el. N-ai o haină?

Hanna se gândi la jacheta de catifea pe care şi-o lăsase pe patul lui Jessica, pentru că ar fi stricat tot efectul rochiei. Nu se aşteptase să lipsească atât de mult. Hotărâtă să nu dea de înţeles că-şi regreta mândria, răspunse:

- Mă simt foarte bine şi aşa.

- Prostuţo. Într-o climă nenorocită ca asta, nu se iese fără o haină.

- Mie nu mi se pare deloc nenorocită. Măcar n-avem parte de cutremure, uragane, secetă şi alte calamităţi.

Era conştientă că vorbea doar ca să se afle-n treabă, şi nu înţelegea ce-o apucase. Tonul lui amuzat, uşor consecendent, o irita atât de mult, încât instinctiv tindea să-l contrazică în orice zicea.

- Poate că, dacă n-ai nici o haină mai călduroasă, ar fi mai bine să luăm un taxi, propuse el.

- Nu mi-e frig, domnule Donaldson, dar dacă *dumneavoastră* preferaţi un taxi, că rog s-o spuneţi.

Ryan o privi iar cu ochii aceia pătrunzători, ca şi cum ar fi vrut să-i ia măsurile. Evident, era atât de obişnuit ca oamenii să fie impresionaţi de el, încât îl nemulţumea orice contrazicere.

- Dacă stau să mă gândesc, poate ar fi mai bine să mergem la Gambria, continuă el.

Unu-zero pentru ea. Mica victorie o făcu să zâmbească.

În clipa următoare, îşi dădu seama unde o invitase şi rămase cu gura căscată.

- La Gambria? În Beau Square?

Era localul favorit al milionarilor şi al celebrităţilor.

- Dar unde altundeva? Nu pot să te duc la un bistrou chinezesc, în rochia asta.

Îi puse o mână sub cot şi o întoarse spre uşă. Scurtul contact trimise prin trupul Hannei un fior, făcând-o să se îndepărteze cât putea de repede. Dacă ar fi ştiut ce probleme avea să-i cauzeze rochia lui Jessica, nu s-ar mai fi grăbit aşa s-o încerce.

Totuşi, în timp ce urca treptele de la intrarea principală a Hotelului Gambria, nu-şi putu stăpâni emoţia. Se afla foarte aproape de Beauman Studios şi merseseră pe jos, dar Hanna aprape că-şi dorea să fi venit cu maşina, pentru ca portarul în uniformă să-i deschidă portiera.

- Mergem jos la Grill Room, spuse Ryan. Îţi voi oferi cel mai fin grătar pe care l-ai gustat vreodată.

Deşi salonul era plin, li se găsi o masă într-un alcov plăcut.

- Suntem foarte solicitaţi în seara asta, domnule Donaldson, spuse şeful de sală, dar n-o să vă lăsăm mult să aşteptaţi.

- Nu ne grăbim, răspunse Ryan. Nu-i aşa, Hanna?

- Da...

Hanna încerca să se poarte ca şi cum în fiecare săptămână s-ar fi dus la un asemenea restaurant luxos, şi spera să nu se observe cât de încurcată se simţea.

- Hanna Ballantyne, relaxează-te! Nu-ţi văd numele pe lista de bucate.

- Nu înţeleg...

- Vreau să spun că n-am să te mănânc, deşi arăţi absolut delicioasă.

Hanna era obişnuită cu complimentele prietenilor, dar în tonul lui Ryan Donaldson se simţea o ironie clară şi nesuferită. Se amuza pe socoteala ei.

- Poate ar fi vine să discutăm problemele pentru care am venit aici, spuse ea rece.

- Neapărat.

Ryan se rezemă de spătar, fără s-o scape din ochi, dar Hanna îi susţinu privirea.

- Vreau să ştiu ce-mi poţi spune despre Vicksburg.

Hanna fu surprinsă. Crezuse că voia să audă mai multe despre căsătoria lui Jessica. Dar poate că era un subiect prea dureros pentru el.

- Ce anume vreţi să ştiţi? Jessica are toate cărţile de istorie despre asediu şi lupte, pe care am reuşit să i le găsesc. Mai există şi nişte broşuri despre casele dinainte de război, şi câteva hărţi.

- Iar cei din departamentul de documentare şi-au făcut şi ei treaba. Nu, vreau să aud despre actualul Vicksburg şi despre rudele tale de-acolo.

- Le veţi căuta?

- Poate.

Hanna zâmbi în sfârşit, iar pometii ei conturaţi fin se reliefară fermecător, când colţurile gurii i se ridicară. Era un zâmbet dulce, care-i lumina ochii şi-i încălzea toată faţa.

- Sora mamei mele locuieşte acolo, spuse ea. Are o casă la periferia oraşului şi-mi scrie că magnoliile sunt absolut superbe. Cred că e o zonă deluroasă, şi se pot face croaziere cu vaporul pe Mississippi.

- Mătuşa ta are familie?

- E văduvă. Unchiul Jake a murit cu ani în urmă, dar are doi fii, Jay şi Leigh.

- Verii tăi.

- Da.

Îi povesti câteva lucruri despre ei pe care le citise în scrisorile mătuşii Rachel, iar când sosiră fripturile se simţea mult mai relaxată.

- Mătuşa Rachel mi-a trimis diverse reţete pe care tare aş mai vrea să le încerc. Prepară gumbo şi jumbalaya, şi spune că, pentru Leigh, plăcinta ei cu pecan e cea mai bună din lume. Am să-ţi dau adresa ei.

- Nu e nevoie, replică Ryan. Mă poţi *invita* să-i cunosc. Abia aştept.

Afurisitul! O încurajase intenţionat să vorbească despre rudele ei din America, pentru a simţi atracţia legăturilor de familie, dar Hanna n-avea de gând să se lase ademenită.

- Pentru ultima oară, spuse ea, *nu* mă duc în State. Am hotărât deja să-mi iau liber restul săptămânii ăsteia, şi i-am spus mamei mele că mâine mă duc acasă, la Kernsmere.

Un moment, Ryan nu spuse nimic, tăindu-şi biftecul, iar Hanna se temu că vorbise prea brutal. În fond, ar fi fost o călătorie plătită de studiouri, iar Ryan se aşteptase să profite imediat de ocazie.

- Nu mi-am mai văzut părinţii de şase luni, continuă ea ezitant, vrând să-i explice.

- E-n regulă, spuse el, punând pe masă furculiţa şi cuţitul. Poţi să te duci acolo mâine, şi să te întorci miercuri, pentru a-ţi face bagajele. Ia cu tine lucruri pentru două săptămâni, mai ales confecţii de bumbac. În perioada asta a anului, în Mississippi e foarte cald.

Hanna amuţi. Avea un tupeu cum niciodată nu mai văzuse, iar gândul că i-ar fi dat aşa ordine doar două zile, necum două săptămâni, era peste puterile ei. Îi privi chipul atrăgător şi agresiv, întrebându-se cum i-ar fi putut inspira cuiva tandreţe. Era atât de sigur pe sine, atât de

plin de propria lui importanţă, încât nimeni din jur nu mai conta. Totuşi, acum glasul îi era calm, nu sever, ca dimineaţa când fusese furios, iar tonul lui blând o atrăgea. Ar fi fost uşor să se lase convinsă de acel glas seducător, căzând victimă farmecului său. Totuşi, nu se lăsă impresionat.

- Ce te face să crezi că s-ar putea să mă răzgândesc? întrebă ea.

Ryan îşi rezemă un cot pe masă, cu mâna sub bărbie, studiind-o lung.

- Am de ales. Fie te conving *pe tine* să vii cu mine şi încercăm împreună să ne descurcăm cu scenariul - am *nevoie* de cineva care-l cunoaşte destul de bine ca să facă modificările necesare...

Făcu o pauză, aşteptând ca Hanna să protesteze din nou. Ea, însă, era curioasă să afle a doua variantă înainte de a comenta.

- Sau...?

- Sau o dau în judecată pe Jessica pentru încălcare de contract şi-i evit scenariile în viitor. În domeniul ăsta nu e loc pentru oamenii neserioşi.

- Nu poţi face asta! exclamă Hanna.

- Ba pot... şi-a s-o fac.

Îl privi cu ochi mari, aproape fără să-i vină a crede.

- Dar ăsta-i şantaj! spuse ea, ridicându-se şi împingându-şi farfuria într-o parte.

- Cum îndrăzneşti să mă pui într-o situaţie atât de îngrozitoare? Eşti dezgustător!

Îşi luă poşeta şi ieşi în goană din salon, fără să-i pese de privirile curioase ale oamenilor din jur. Nici nu mai văzu splendoarea holului, nu dorea decât să iasă. Individul ăla diabolic avea să vină după el şi nu voia. Traversă Beau Square şi o luă la fugă pe o stradă lăturalnică, fără să se oprească până la următoarea intersecţie.

Nu-l văzu pe tânărul care o urmărise. Avu o senzaţie de furnicături în ceafă, o premoniţie a pericolului, care o făcu să se întoarcă tocmai când hoţul sărea din întuneric, repezindu-se să-i smulgă poşeta. Hanna îşi smuci braţul într-o parte, făcându-l să rateze ţinta. Neîndrăznind să mai încerce, tâlharul se repezi înapoi în întuneric, dar nimeri piept în piept cu un bărbat înalt care asistase la scenă. Acesta îl prinse şi să luă la luptă cu el, însă era prea întuneric ca să se vadă cine era mai puternic.

Hanna vu să ţipe, dar nu ieşi nici un sunet. Folosi singura armă pe care o avea, poşeta buclucaşă, încercând să-l lovească pe hoţ în braţ, dar îl nimeri în cap pe celălalt bărbat. Acesta se clătină, iar tânărul profită de ocazie şi se eliberă din strânsoare, dispărând pe strada întunecată.

Salvatorul păşi în lumina unui felinar, acoperindu-şi ochiul stâng cu mâna.

- Pentru Dumnezeu, ce ai în poşeta aia? întrebă el. O grămadă de cărămizi?

Hanna tremura de şoc, şi porni către el ca să se scuze şi să-i mulţumească. În clipa următoare, spre oroarea ei, văzu că era Ryan Donaldson.

Capitolul 3

Hanna se trezi cu picioarele amorţite. Şi le frecă puternic şi le întinse cu grijă, rotindu-şi gleznele pentru a-şi pune sângele în mişcare. Un pled albastru cardilat căzu pe jos, când se ridică în capul oaselor pe canapeaua din studio, şi când se aplecă să-l ridice îl văzu pe Ryan Donaldson reflectat în oglinda de pe perete. Nu se mişcare de-acolo din seara trecută de la ora unsprezece, cu zece ore în urmă. Se uită la ceas - apoi se mai uită o dată, ca să se asigure că văzuse bine.

Treptat, îşi reaminti ce se întâmplase.

* * *

O lovitură ca aceea ar fi doborât la pământ un om mai puţin voinic. Ryan reuşi să se ţină pe picioare, dar înjurăturile lui se auziră, probabil, până la Beauman Studios, iar Hanna nu putea decât să-şi prezinte scuzele. Observă că ochiul lui stâng era atât de umflat, încât nu se putea deschide.

- Trebuie să te duci la urgenţă, spuse ea, cu logica învingându-i starea de şoc. S-ar putea să fi suferit o comoţie.

- Nu mă duc la nici un spital!

Ryan o domina cu statura lui, furios, făcând s-o străbată un fior îngheţat.

- Dar ochiul...

- ...arată nemaipomenit, mulţumită ţie. Am să mi-l pansez cu ceva, când ajung acasă.

Hanna îşi muşcă buza, simţind că i se umpleau ochii de lacrimi. Dar hazul absurd al situaţiei îi veni în ajutor, şi-i scăpă un chicotit necontrolat, ca un sughiţ.

- Poate că, dacă ne întooarcem la Gambria, vor găsi o fleică rece ca să ţi-o aplice peste ochi.

- Mai degrabă vor chema poliţia imediat ce mă văd - mai ales că am tulit-o fără să plătesc.

Şi, în ciuda durerii, colţurile gurii lui se arcuiră şi ele, într-un zâmbet răutăcios. Era un soi de armistiţiu, dar dură atât de puţin încât trecu aproape neobservat. Apăru un taxi, iar Ryan îl opri, apucând-o pe Hanna se braţ, strâns, ca şi cum s-ar fi temut să nu fugă.

- Unde locuieşti? Am să te trimit cu ăsta şi-l aştept pe următorul, spuse el.

- A, în nici un caz! protestă Hanna. Vin cu dumneata, trebuie să mă asigur că-ţi tratezi ochiul.

- N-am nevoie de nici un tratament.

- Sau la spital, sau la dumneata acasă, unde să chem un medic.

Ryan era gata să se dezlănţuie din nou, în stilul lui volatil, când şoferul taxiului scoase capul pe fereastră, intervenind:

- Mai bine fă cum zice duduia, şefu'. Cin' te-a pocnit, nu s-a-ncurcat!

- Să-l fi văzut pe celălalt! replică Hanna repede.

Spre surprinderea ei, Ryan răspunse cu o simplă glumă.

- Îţi asumi singură riscul dacă te inviţi la mine, spuse l. Eu nu-mi asum nici o răspundere.

O ajută să se urce, dându-i şoferului o adresă pe care Hanna n-o putu auzi, portiera se trânti, iar taxiul demară.

Apartamentul lui se afla într-un cvartal victorian numit River Mansions. Numele lui Ryan

Donaldson era scris cu auriu pe un luminator de modă veche, deasupra intrării principale, iar Hanna îl urmă până la etajul întâi. Era un apartament de lux. Din holul locuibil, mare ca un salon, mai multe uşi dădeau în toate celelalte camere.

Ryan aprinse lumina. Pereţii erau zugrăviţi în gri-metalizat deschis, argintiu, iar pe garnitura de mobilă bleumarin comfortabilă stăteau împrăştiate perne cenuşii. Dar frumuseţea camerei se revendica de la jumătatea inferioară a pereţilor, care erau placaţi cu faianţă de Delft albă şi albastră. Cu oricare altă ocazie, Hanna s-ar fi oprit să admire decorul, dar acum avea treburi mai urgente. Pe masa de lângă canapea se afla un telefon, aşa că se duse drept într-acolo, cu picioarele afundându-i-se în mocheta gri-închis moale şi pufoasă.

- Deci, întrebă ea, care-i numărul medicului?

Ryan veni în urma ei şi-i luă receptorul din mână, punându-l la loc în furcă.

- N-am nevoie de nici un medic.

- Domnule Donaldson, ai nevoie de ajutor.

- Ai să mă ajuţi dumneata, domnişoară Ballantyne.

Era atât de aproape, încât Hanna îi simţea mirosul *after-shave*-ului. Nu îndrăzni să se mişte, de teamă să n-o atingă.

- Găseşti vată, tifon, dezinfectant şi orice altceva mai e necesar în dulăpiorul din baie, continuă el. Sunt sigur că ştii să oblojeşti rănile pe care le cauzezi.

Sarcasmul din glasul lui era enervant, iar Hanna ar fi dat orice ca să ajung mai repede acasă, cât mai departe de el posibil, dar o singură privire spre ochiul umflat şi învineţit îi reaminti că era datoare să-l îngrijească.

- Antisepticele şi vata nu sunt de ajuns, spuse ea. O comoţie poate avea efect întârziat, şi s-ar putea să-ţi pierzi cunoştinţa din cauza hemoragiei interne. Cu loviturile la cap nu e indicat să rişti.

Lăsându-şi capul pe spate, Ryan izbucni într-un râs sonor, cu hohote.

- Domnişoară ştie-tot, ochiul meu ţi-a stat în drum, nu creierul. Nu dramatiza - asta-i meseria mea, nu a dumitale.

Hanna îl privi sfidător, cu gura crispată, apoi trecu pe lângă el, spre uşă.

- Noapte *bună,* domnule Donaldson.

Ryan, însă, fu mai rapid decât ea. O prinse de încheietura mâinii, nelăsând-o să scape.

- Unde te duci, Hanna?

- Acasă, unde credeai?

- Credeam că vei sta aici. S-a făcut târziu şi e imprudent să umbli pe stradă singură.

Hanna încercă să-şi smulgă mâna dintr-a lui, dar Ryan era prea puternic pentru ea.

- M-aş simţi mai în siguranţă chiar şi-n Piccadilly Circus, decât aici, cu dumneata. Te rog, lasă-mă să plec.

Ryan o trase spre el, ridicându-i mâna în dreptul pieptului, astfel încât Hanna îi simţi căldura trupului prin cămaşă. Totuşi, nu se lăsă impresionată. Îi susţinu privirea fără să tresară, încercând să ignore senzaţia de arsură din încheietura mâinii.

- Ia spune-mi, îi ceru el, cum a reuşit Jessica să-şi angajeze ca secretară o femeie atât de impulsivă şi plină de voinţă?

- Am lucrat la firma unde-şi publică ea cărţile, răspunse Hanna. Voiam să mă mut cu serviciul, iar ea avea nevoie de o secretară nouă.

- Şi-i organizezi şi ei viaţa aşa cum încerci să faci cu a mea? Mă îndoiesc. Nimeni n-o

scoate pe Jessica din ameţelile ei.

- Înţeleg că şi dumneata ai încercat - fără succes.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, şi le regretă. Ryan îi lăsă mâna să cadă şi o împinse uşor, mărind distanţa dintre ei. Putea fi rănit în mai multe feluri, iar Hanna bănui că replica ei fusese mai dureroasă decât lovitura fizică.

- Scuză-mă... începu ea. Până în dimineaţa aceea, nu-l cunoscuse pe acel om şi totuşi se duelau ca doi duşmani. Nu putea înţelege ce se întâmpla.

Ryan îi ignoră scuzele şi traversă holul, deschizând o uşă. Dădea într-un dormitor.

- Uite cum facem, spuse el, vom cădea la un compromis. Nu mă duc la doctor, dar poţi rămâne aici peste noapte şi, dacă îmi piedd cunoştinţa, n-ai decât să chemi salvarea.

Chipul îi era serios, dar în glas i se simţea o ironie inconfundabilă.

- Probabil mă crezi nebună! se înfurie Hanna.

- Dimpotrivă, grija ta pentru binele meu îţi face cinste. Sunt sigur că n-ai vrea să rămân aici singur, în starea în care am ajuns, aşa că-ţi voi da nişte perne şi pături pentru canapea.

- Dar nu e nevoie!

- De ce nu? Fără ele, ţi-ar fi frig.

Ryan intră în dormitor, iar Hanna îşi apăsă tâmplele cu degetele, întrebându-se dacă nu cumva trăia un coşmar. Niciodată nu mai fusese într-o situaţie atât de imposibilă. Când reveni în uşă, Ryan îşi scosese sacoul şi cravata.

- Nu rămân la dumneata peste noapte. Cum îţi permiţi să sugerezi aşa ceva?! protestă Hanna. Te rog să telefonezi imediat după un taxi!

- Domnişoară Ballantyne, nu-mi spune că ai scrupule de modă veche, replică el tărăgănat. Te asigur că sunt absolut inofensiv.

- N-am de gând să aştept până mă conving!

Ryan stătea rezemat de tocul uşii, studiind-o cu un zâmbet vag - dar, când Hanna dădu să-i întoarcă spatele, îşi duse o mână la cap, închise ochii şi începu să alunece încet spre podea.

- O, nu! exclamă ea, apropiindu-se în panică. Te-am prevenit că poate să ţi se întâmple asta!

Când ajunse lângă el, Ryan se îndreptă încet, iar zâmbetul îi reveni pe buze.

- Nu mă poţi lăsa singur, Hanna, spuse el, cu un amuzament exasperant. Dacă mi se întâmplă ceva, n-ai să ţi-o poţi ierta niciodată. Cum m-ai putea lăsa să-mi petrec noaptea singur?

O prinsese în capcană. Hanna suporta consecinţele de a-l fi lovit, şi-şi stăpâni impulsul de a-l mai lovi o dată. Dar nimeni n-o obliga să-i înghită în tăcere insolenţa.

- Ba pot foarte uşor, spuse ea. Se pare că vrei s-o înlocuieşti cu mine pe Jessica din mai multe puncte de vedere. Ei bine, dacă nu-ţi doreşti decât o femeie pentru o noapte, ai greşit adresa. Nu mă pretez la aşa ceva!

- Mă surprinzi, răspunse el, cu un glas scăzut şi ironic. După cum ai insistat să vii la mine acasă, aş fi putut avea o impresie contrară.

- Ştii bine că nu la asta m-am referit! ripostă Hanna, alarmată.

Ryan o privea cu un foc mocnit în ochi.

- Nu ştiu nimic despre tine. Suntem doi străini, deci presupun că nici tu nu ştii mare lucru despre mine.

Era un avertisment rostit clar, iar Hanna ridică bărbia şi-şi îndreptă spatele, pregătindu-se pentru un posobil atac. Acesta se produse, dar nu aşa cum se aşteptase ea, iar trupul i se arcui

dureros, când Ryan o trase brutal spre el. Gura i se coborî peste a ei, strivindu-i buzele şi tăindu-i respiraţia.

Hanna reuşi să-l împingă cu mâinile, dar era prea puternic pentru ea. Îşi agită capul într-o parte şi-n alta, într-un efort disperat de a-şi elibera gura, dar rămase captivă, cu mâinile lui în păr, ţinând-o nemişcată, până când Ryan conchise că era de ajuns.

- Beste nesuferită! răcni ea. Lasă-mă doar să plec de-aici! Nu vreau să te mai văd niciodată!

O luă iar la fugă, iar Ryan nu încercă s-o oprească. Îşi freca buza, în locul unde-l muşcase.

- Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa despre Jessica, spuse el, abia ridicând tonul. Între voi două nu încape nici o comparaţie.

Hanna trase zăvorul uşii şi ieşi, prea turbată de furie ca să mai rostească o vorbă. Ryan rămase pe loc, cu picioarele depărtate şi un uşor zâmbet pe buze.

Când ajunse la intrarea în clădire, o cuprinse din nou frica. Nu teama de Ryan Donaldson. Lupta cu el o însufleţise în chip ciudat, şi stătu un moment pe treapta de sus, trăgând aer în piept.

În aceeaşi clipă, furtuna care ameninţase toate ziua izbucni cu un fulger orbitor, urmat aproape imediat de un tunet atât de puternic încât Hanna îşi acoperi capul cu braţele, căci se temea îngrozitor de furtuni. Începu ploaia, stropind trotuarul cu picături mari, pentrui ca în câteva secunde să se dezlănţuie un adevărat torent. Următorul fulger fu peste puterile ei, iar Hanna se repezi înapoi în hol, dârdâind.

Urcă încet treptele acoperite cu linoleum şi ezită în dreptul uşii lui, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să aştepte pe scară până trecea furtuna. Numai că atunci ar fi fost prea târziu ca să se mai ducă singură acasă.

Încă mai încerca să-şi adune curajul pentru a suna, când uşa se deschise atât de brusc încât Hanna fu cât pe ce să cadă înăuntru. Ryan o privea la fel de surprins.

- E o furtună îngrozitoare afară... spuse ea spăşită.

- Ştiu. Am auzit ploaia şi tocmai veneam să văd cât de departe ai ajuns fără haină. Mai bine vino înapoi în casă.

- Mulţumesc.

Hanna se opri în hol, nesigură încotro s-o ia, căci Ryan intrase în bucătărie, fără o vorbă. Încercă să ignore tunetul care bubui din nou. Apoi auzi un sunet din bucătărie şi îl urmă pe Ryan acolo. Apa dintr-un ibric tocmai dăduse în clocot, iar Ryan o turna într-un lighean. Alături avea pregătite vată şi o sticluţă cu loţiune dezinfectantă.

- Vrei să te ajut? îl întrebă ea.

- Dacă ţii neapărat...

Când începu să-i spele ochiul, Hanna îşi dori ca Ryan să ţipe, dar el n-o făcu. Stătea calm şi stăpânit, părând să se bucure de toată atenţia pe care i-o acorda. Negăsind nici o leziune a pielii, Hanna luă câteva cuburi de gheaţă din frigider şi-i aplică o compresă rece.

Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă. Când îi dădu la o parte părul des de pe tâmplă, şuviţele cârlionţate i se agăţară de degete, ca nişte cârcei, iar chipul dur şi masculin al lui Ryan tresări. După aceea bău un brandy, dar Hanna refuză invitaţia de a i se alătura. Ar fi preferat o cafea, numai că n-avea de gând să-i ceară nimic.

Ploaia încetase, dar continua să fulgere intermitent, iar tunetele nu slăbiseră aproape deloc.

- Dintotdeauna mi-a fost frică de furtuni, spuse Hanna, când un nou bubuit o făcu să-şi acopere instinctiv urechile.

- Nu aveai motiv să păleşti aşa. Eu în locul tău m-aş fi întors aici.

Hanna se înroşi din nou.

- Poate n-ai să te superi dacă-mi voi petrece totuşi noaptea pe canapea.

- Cum vrei, ridică din umeri Ryan. Poţi să te culci şi în pat. Eu am să rămân în living. Şi n-ai de ce să te temi - nu vreau să te violez.

Vorbise pe un ton atât de dispreţuitor, încât Hanna vru să-i dea o replică usturătoare, dar se mulţumi să intre în dormitor pentru a lua pătura şi perna pe care Ryan i le oferise mai-nainte.

- Prefer să mă culc pe canapea, dacă dumitale ţi-e totuna.

- Cum pofteşti. E prea târziu ca să ne mai certăm.

Ryan intră în dormitor şi închise uşa, lăsând-o cu perna strânsă la piept ca un scut.

Canapeaua era surprinzător de confortabilă. Hanna avu senzaţia că se scufunda în perne şi se acoperi cu pătura până peste urechi.

* * *

Intenţionase să-l trezească imediat ce strângea aşternutul de pe canapea, dimineaţa, dar când intră în dormitor văzu că Ryan avea un aer lipsit de apărare, aşa cum dormea, cu un braţ îndoit deasupra capului, ca un copil mic, iar Hanna avu senzaţia că-i invada intimitatea. Aşa că se duse la bucătărie, băgă în priză ibricul electric şi căută ceştile de cafea. Văzu un filtru electric pe un raft, dar nu ştia cum să-l folosească.

Când reveni cu cafeaua în dormitor, se bucură să vadă că Ryan îşi schimbase poziţia, iar acum deschidea încet ochii, încercând să-şi aducă aminte cine era femeia din faţa lui.

- Bună dimineaţa, salută ea veselă, punând tava pe o măsuţă joasă de abanos. Sunt Hanna Ballantyne, în caz că ai uitat.

Ryan zâmbi somnoros.

- Îngerul meu oblojitor.

Peste o clipă, gura i se strâmbă a silă, când sorbi din cafea.

- Asta cum Dumnezeu se numeşte?

- Cafea.

- Are un gust de scrum de ţigară dizolvat în apă.

- Mă tem că nu mă pricep decât la sortimentele instant, replică ea. Bea-o sau las-o acolo.

Ochiul lui Ryan arăta mai bine, dezumflat aproape complet, dar părea vopsit cu toate culorile de pe paleta unui pictor, de la vânăt până la galben murdar.

- La dracu', ce oră e? întrebă el nervos, încruntându-se în lumina soarelui.

- Nu ştiu ce oră e la dracu', dar aici e nouă şi un sfert. Am venit să-ţi spun că acum plec...

- Nouă şi-un sfert! răcni el. Fir-ar să fie, fato, în fiecare zi sunt în studio la nouă!

- Ei bine, azi n-ai să fii. Şi dacă nu plec acum, n-am să mai ajung la Kernsmere. La revedere, şi-ţi mulţumesc pentru că m-ai adăpostit pe timp de furtună. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Donaldson.

- Hanna, aşteaptă.

O apucă de braţ, în timp ce Hanna pornea spre uşă.

- Aşteaptă dincolo până mă îmbrac. Trebuie să-ţi vorbesc.

Hanna se duse la bucătărie. De la fereastra aceea se vedea doar într-o curte interioară, dar asfaltul era ud de ploaie şi strălucea, iar pubelele şi sticlele de lapte sclipeau în lumina soarelui.

Peste câteva minute, Ryan veni şi el, înnodându-şi cravata. Părea nervos, iar Hanna bănui că se anunţa încă o zi dificilă la studiouri.

- Seara trecută s-a terminat dezastruos, zise el. Ar fi trebuit să te duc acasă.

Ce voia să spună? Se referea la incidentul cu poşeta, la lovitura în ochi, la furtună, sau la prezenţa ei în apartament? Poate regreta că lăsase să-i scape o ocazie...

- Doream foarte mult să primeşti asistenţă medicală, spuse Hanna. Fratele meu a suferit o dată o comoţie cerebrală şi era să moară.

- Eu sunt genul de supravieţuitor, spuse el. Şi am şi puţină minte, dar îţi mulţumersc oricum. Aş fi putut să scot maşina şi să te duc acasă, dar probabil îţi dai seama că nu mai judecam tocmai limpede...

- Mai bine să uităm totul, propuse Hanna. Poate-ar fi fost mai bine dacă nici nu ne cunoşteam vreodată, dar voi încerca să nu-ţi mai ies în cale.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet, în timp ce se ducea la frigider să scoată o sticlă de apă minerală. Îşi turnă un pahar şi împinse sticla spre ea.

- Bea şi tu puţină. În dulap e pâine şi marmeladă, dar mă tem că n-am timp să gătesc nimic.

Hanna clătină din cap.

- Nu, mulţumesc. Spune-mi doar unde-i cea mai apropiată staţie de metru şi-am să te las în pace - doar dacă nu cumva ceea ce vrei să-mi spui e *cu adevărat* important.

- Este...

Bucătăria era plină de obiecte, iar bufetul dispărea sub cărţi şi hârtii. Ryan scoase două dosare şi le puse într-o servietă diplomat, închizând-o grăbit. Apoi se întoarse spre Hanna, insistând cu sinceritate.

- Hanna, te rog, vino cu noi în America - pentru Jessica. Ştiu că ieri am stricat totul, am spus lucruri pe care nici eu nu le credeam, pentru că niciodată n-aş face nimic care să-i strice reputaţia. Ea şi-a terminat munca, mai puţin modificările care pot deveni necesare când ajungem la faţa locului, aşa că nu se pune problema încălcării clauzelor contractuale. Dar ştiu că detestă să i se amestece altcineva în scenarii şi mai *ştiu* că nu s-ar supăra dacă, în lipsa ei, te-ai ocupa tu de asta. Mi-a dat de înţeles că eşti secretara perfectă - aşa că, te rog: nu vrei să te mai gândeşti? Îmi asum eu toată răspunderea.

Hanna fu luată prin surprindere. Noua lui atitudine avea mai mult sens, dar încă ezita.

- De ce n-ai putut vorbi aşa ieri? întrebă ea. Gândeşte-te de câte probleme am fi fost scutiţi...

- Vrei să spui că ai fi acceptat fără discuţii?

- Vreau să spun că n-ai fi avut ochiul învineţit.

Ryan zâmbi trist, dar şi oarecum răutăcios.

- Îţi dai seama, sper, că va trebui să inventez o explicaţie, când ajung la studio.

Hanna îi cântări în gând cuvintele, conştientă că orice întâlnire cu el avea să se bazeze pe antagonism, iar în dimineaţa aceea nu voia să răspundă la provocări.

- Dacă încerci din nou să mă şantajezi, domnule Donaldson, te anunţ că n-o să-ţi meargă. Oricum, nimeni de la Beauman Studios nu mă cunoaşte, aşa că poţi spune adevărul.

La asta, Ryan izbucni în râs.

- Game şi set câştigat de domnişoara Ballantyne! Presupun că mi-am compromis şansele tocmai când te erai pe punctul de a spune da.

- Aşa eram...?

- Ei, haide, pentru câteva clipe ţi s-a văzut în ochi lucirea fluviului Mississippi.

Era adevărat - peste câteva zile, Hanna putea să vadă apele fluviului. N-avea nici un motiv serios de a refuza să-şi împlinească visul, mai ales acum, când Ryan reformulase cererea. Nu trebuia decât să-i telefoneze mătuşii Rachel, care urma să-i pregătească o cameră, şi nu mai avea nici un motiv să se vadă cu el după ce se termina ziua de filmare.

Ryan îi aştepta răspunsul.

- Bine, spuse ea, Voi veni, cu condiţia s-o informezi pe Jessica de un lucru: că n-am fugit în America să mă distrez, imediat ce ea s-a întors cu spatele.

- Am spus că-mi asum orice răspundere, repetă el. Ştii, în veci n-ar crede că a trebuit să mă chinuiesc atâta ca să te conving.

Un avion vui pe deasupra casei, coborând spre Heathrow, iar Hanna se înfioră, cu un amestec de emoţie şi teamă. În ce se băga? Era secretară, nu scenaristă. Nu voia să lase pe nimeni de izbelişte, şi cu atât mai puţin pe Jessica, iar enormitatea a ceea ce accepta era năucitoare. Dar Ryan insistase.

- Apropo, spuse el, să iei cu tine şi rochia aia verde. Îţi stă bine.

Unda ei de încăpăţânare o îndemnă să refuze, dar Ryan Donaldson părea să aibă obiceiul de a-şi impune voinţa cu orice preţ, iar Hanna ştia că, probabil, rochia urma să ajungă oricum în valiza ei.

Capitolul 4

În continuare, totul se întâmplă atât de repede încât, la sosirea în Vicksburg, Hanna îşi amintea ultimele zile doar ca pe o succesiune de incidente fugare. Noroc că avea deja paşaport şi viză. Înainte de a se angaja la Jessica, plănuise s-o viziteze pe mătuşa Rachel şi-şi pregătise toate documentele, dar fusese nevoită să-şi amâne călătoria. Părea incredibil că acum pornea pe acelaşi drum, cu o companie de televiziune.

În salonul de plecări al aeroportului domnea haosul, iar pe Ryan nu-l văzu aproape deloc. Era ocupat să organizeze încărcarea echipamentelor necesare. Abia îşi găsi un moment ca să i-o prezinte unei fete numite Vicki Lander, de la costume.

- Hanna a venit în locul lui Jessica, spuse el. Fii bună, Vicki, şi ocupă-te de ea. Ar fi imprudent s-o lăsăm singură.

Vicki se uită de la unul la altul, cu o sprânceană ridicată, simţind antagonismul dintre ei.

Ignorându-l pe Ryan, Hanna îi zâmbi.

- De fapt, pot să-mi port de grijă foarte bine. Mă tem că domnul Donaldson are un simţ al umorului cam straniu.

Îi întinse mâna.

- Încântată de cunoştinţă, Vicki.

- Mai bine să ne ţinem pe-aproape, spuse costumiera. În deplasarea asta, femeile par să fie în minoritate.

Apoi se întoarse spre Ryan.

- Apropo, am citit în ziarul de săptămâna asta despre nunta lui Jessica. Ghinionu' dracu', Ryan. Cum naiba ai pierdut trenul ăsta?

Ochii lui Ryan se îngustară, arătând vizibil cât îl nemulţumea amestecul altora în

problemele lui personale. Vicki întrecuse măsura, şi nu-i convenea.

- Să zicem că prefer să nu fiu catalogat ca mediocru, replică el şi o lăsă pe Vicki să-i descifreze singură răspunsul criptic, căci era clar că nu citise articolul lui Alistair.

- Mă rog, spuse Vicki când rămaseră singure, în absenţa lui Jessica, probabil că altele vor avea mai multe şanse.

- Dacă se găseşte vreuna care să-l suporte, răspunse Hanna.

O simpatiza pe Vicki Lander. Era o fată sofisticată, în unele privinţe, dar avea şi o spontaneitate înviorătoare. Actorii principali erau foarte rezervaţi, iar tehnicienii formau un grup propriu, aşa că, fără compania lui Vicki, Hanna s-ar fi simţit foarte singură.

- Ai conceput toate costumele pentru "Patruzeci şi şapte de zile"? întrebă ea după ce decolară.

- Dumnezeule mare, nu! Aş vrea eu...!

Vicki tocmai schiţa nişte rochii pe marginile unei pagini de revistă.

- Mi-ar plăcea să fiu pictoriţă de costume. Eu mă ocup doar de garderobă şi am grijă ca toate să fie călcate, sau în starea necesară pentru secvenţa care se filmează.

- Unele dintre rochii sunt foarte frumoase.

- Într-adevăr. Pentru o producţie a lui Ryan se folosesc numai lucruri de prima calitate. Îl cunoşti de mult?

- De luni, răspunse Hanna. Dar tu?

Vicki privi drept înainte, spre Ryan, care stătea cu câteva rânduri în faţa lor.

- Lucram deja la Beauman Studios când a venit prima oară acolo. Mamă! Toate fetele erau înnebunite după el, mai ales când au aflat că nu era însurat. Cred c-a adus-o cu el pe Jessica Franklin ca măsură de protecţie, într-un fel. În curând, Jessica le-a arătat tuturor al cui era. Presupun că trăiau împreună, aproape ca şi cum ar fi fost căsătoriţi. Cu un tip ca Ryan, şi mie mi-ar conveni, oricând.

- Dar n-a durat, îi aminti Hanna.

Avea concepţii destul de conservatoare ca să creadă în importanţa căsniciei şi nu era întru totul de acord cu ideile celeilalte fete, deşi preferă să n-o spună.

Drumul de la Jackson la Vicksburg dură cam o oră cu maşina, şi se cazară la un hotel, pentru prima noapte, urmând să-şi continue călătoria a doua zi, cu excepţia lui Ryan, pe care-l aştepta o maşină închiriată ca să meargă mai departe şi să se asigure că totul era pus la punct pentru filmare.

- Avem un buget cam strâns, spuse el, când cineva îl întrebă dacă nu era prea obosit. Nu-mi pot permite să pierd timpul cu repartizarea în camere şi alte fleacuri, aşa că prefer să le rezolv de pe-acum. Şi garantez că dimineaţa am să fiu primul la program, aşa că să nu v-aud plângându-vă de decalajul orar, fiindcă n-o să arăt pic de înţelegere.

- Asta-i tiranie! remarcă Bill Hickly, unul dintre camerameni. În viaţa mea n-am cunoscut un asemenea maniac al muncii!

- Păcat că unii dintre *voi* nu gândesc la fel. Degeaba aţi crezut că veniţi aici la distracţie, pentru că nici pomeneală de-aşa ceva.

Hanna se uită la cei din jur, aşteptându-se la o reacţie ostilă, dar nimeni nu părea să-i ia în seamă expresia severă. Ba chiar, Bill Hickly arăta destul de preocupat.

- Nu uita, Ryan, că aici e ora şase, dar acasă se apropie de miezul nopţii. Nu te forţa prea tare.

- Fii serios! râse altul. Vrea să agaţe cea mai bună gagicuţă din oraş înaintea noartă!

Zâmbind, Ryan dădu din cap încet.

- Cum ai ghicit?

Îşi lărgi nodul cravatei şi-şi descheie cămaşa la gât, întinzându-şi uşurat bărbia înainte.

- Ce-i sigur, e că aici nu pot exista crăiese ale zăpezii ca stewardesa aia din avion. N-ar rezista nici două minute, pe căldura asta!

Toţi râseră, începând să glumească, iar Ryan le ţinu isonul. Hanna stătea puţin mai la o parte, necunoscându-i suficient ca să ia parte la bancurile lor, iar după un timp se aşeză pe o canapea. Holul hotelului era plin, şi se simţea ca într-un vis, auzind atâta vorbărie americană în jur, iar când Ryan o strigă pe nume, în engleza lui răspicată, chemarea sună ca un ordin.

- Hanna!

Se apropie de ea.

- Dacă vrei să ai mai mult timp de stat cu rudele tale, te iau cu mine. Numai să nu fii prea obosită.

- Mulţumesc, mi-ar face plăcere. Sper că ştii drumul.

- Întrucât strada merge drept până la şoseaua interstatală, cred c-am să mă descurc.

Tonul lui suna destul de tăios, probabil fiindcă şi el era obosit, deşi n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului.

- Dormiţi bine în noaptea asta, le mai spuse Ryan celorlalţi. Treceţi băuturile în nota de plată, iar mâine dimineaţă vă aştept la Vicksburg. Totul e aranjat.

Luă cheile maşinii de la recepţie, apoi îşi ridică de jos geanta de piele roasă şi una dintre valizele Hannei, făcându-i semn s-o ia ea pe cealaltă.

- Nu e nevoie să te ocupi de repartizarea în camere? întrebă ea, când ajunseră în maşină.

Tensiunea se mai risipise. Ryan zâmbi ca un elev prins că chiuleşte.

- Simţeam nevoia să scap puţin. Cred că nu-s prea sociabil, după un drum atât de lung.

- Atunci, de ce m-ai chemat, dacă vrei să fii singur?

- N-am spus că vreau să fiu singur.

Ryan porni motorul şi scoase maşina din curtea hotelului cu siguranţa unui şofer familiarizat cu uriaşele autoturisme americane.

- Mi s-a făcut milă de tine. Arătai cam pierdută, printre atâţia străini.

- Nu mă deranja.

Apoi, nevrând să pară nerecunoscătoare, adăugă:

- Dar prefer să mă duc la Vicksburg. Abia aştept să-mi întâlnesc mătuşa şi verii.

- Ar fi trebuit să le dai un telefon de la hotel.

- Lasă, îi sun când ajungem acolo. Vor fi surprinşi să audă că am venit cu o zi mai devreme.

Cu un uşor oftat, se ghemui în fotoliul încăpător, tapiţat cu piele fină, şi privi în jur.

- Fantastică maşină. Ce marcă e?

- Buick Le Sabre.

- N-am mai circulat niciodată cu o maşină atât de mare.

- Cei de la firmă o numeau "încărcată", ceea ce înseamnă că toate sunt automatizate. Are şi staţie radio, aşa că dacă mă mai ataci, pot să chem în ajutor.

Hanna râse.

- Doar nu ţi-e frică de mine!

- Te-ai mira să afli...

În cuvintele lui se simţea o undă de umor, dar tonul, spre nedumerirea Hannei, sugera şi altceva, mai subtil.

Întoarse capul dinspre Ryan, privind pe fereastră. Era o lume cumplet nouă, iar dimensiunile maşinilor îi dădeau senzaţia că se uita la un film. Dar, când ieşiră din oraş, nu mai văzu decât câmpii plantate recent, printre care şoseaua dreaptă trecea ca o panglică gri nesfârşită.

- Ăsta-i bumbac, rupse Ryan tăcerea, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

- Plantaţiile de pe câmpiile astea?

- Exact. Păcat că nu-i vremea culesului.

- A, da, mi-ar plăcea să văd!

În minte i se formă un tablou multicolor cu barje pe fluviu, baloturi de bumbac şi femei în rochii sudiste fredonând cântece vechi, cu voci calde, tărăgănate. Îşi amintea de filme romantice ca *"Showboat",* şi începu să cânte încet:

- "Adu barja, sus balotul..."

Spre surprinderea ei, Ryan i se alătură, cu un timbru de tenor bogat care dădea pondere cuvintele, şi încheiară la unison, râzând.

Apoi îi trecu prin minte un gând care o făcu să se încrunte, şi îl privi bănuitor pe Ryan.

- De unde-ai ştiut că e bumbac? întrebă ea.

Ryan se întinse în fotoliu, relaxându-şi braţele.

- Arată la fel ca data trecută când am fost aici.

- Data trecută?! exclamă Hanna. Mi-ai dat de înţeles că n-ai mai fost niciodată în Vicksburg.

- N-am spus asta.

- Dar mi-ai pus toate acele întrebări, ca şi cum ai fi vrut să ştii cum e...

- Te-am întrebat fiindcă voiam să ştiu dacă participi într-adevăr la munca lui Jessica, sau eşti doar o dactilografă.

Pentru Hanna, faptul că o indusese în eroare atât de deliberat era totuna cu o minciună, şi o nemulţumea foarte tare.

- Nu era necesar să mă tratezi ca pe un copil, lăsându-mă să îndrug verzi şi uscate despre rudele mele, numai fiindcă credeam că te interesa, spuse ea.

- Mă interesa, şi *încă* mă mai interesează. Îmi pare rău dacă te simţi jignită. Tinerii tăi veri par foarte amuzanţi şi abia aştept să-i cunosc. Îmi plac americanii.

Hanna nu-şi putea da seama uşor dacă vorbea serios, sau era doar condescendent. Numai de-ar fi ajuns mai repede la Vicksburg, ca să scape de el!

- Jessica mi-a povestit despre vizita ei aici, spuse ea. A spus că dacă s-ar fi gândit încă de pe-atunci la "Patruzeci şi şapte de zile", ar fi putut aduna mult mai multe materiale, dar a mai trecut un timp până a început să scrie scenariul. De-asta s-a bucurat să audă despre mătuşa mea. Aşa, îi era mult mai uşor să obţină informaţii.

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Nu mi-a spus că şi tu cunoşteai locurile.

Câteva minute, Ryan nu răspunse, apoi se întoarse spre Hanna, cu o expresie de nepătruns.

- De fapt, Jessica şi cu mine am fost aici împreună. Probabil nu ţi-a spus. Dar, întrucât ţii atât de mult să afli totul despre mine, pot să-ţi spun că am cunoscut-o pe Jessica la un festival de jazz în New Orleans, acum doi ani. Ne-a plăcut atât de mult regiunea, încât am mai rămas un

timp şi am făcut un tur pe Mississippi. Se poate spune că alea au fost vremurile bune.

- Îmi pare rău...

- Nu e cazul.

- Dar nu ştiam că locul ăsta păstrează pentru tine amintiri personale. Cred că ţi-e cam greu să te întorci acum. Numai dacă mi-ai fi explicat...

- Nu era nimic de explicat, o întrerupse Ryan. Şi, ca să fie clar, "Patruzeci şi şapte de zile" a fost ideea mea, nu a lui Jessica. Eu am convins-o să scrie scenariul.

- Tu?

- Da.

Surprinderea ei îl făcu să zâmbească sec.

- Oraşul Vicksburg are ceva care mi-a intrat sub piele. Nu-mi mai ieşea din minte. Dacă-l vezi cu ochii tăi, şi dacă eşti aşa cum cred eu că eşti, sunt gata să pun pariu că va avea acelaşi efect şi asupra ta.

În sfârşit, intrau în oraş, iar Ryan îi arătă parcurile din dreapta. În penumbră se distingea vag un monument, conturul unor coline, o clădire mare şi modernă, în apropierea drumului.

- Ăsta-i Parcul Militar Naţional - are şaisprezece mile. Garantez că, după ce-l vei vizita, ai să fii o altă persoană. Nu mi-am dat seama niciodată cât de cumplit a fost Războiul Civil, până când am văzut cât de strâmte erau tranşeele şi cât de mulţi oameni au murit în condiţiile acelea îngrozitoare. Am vrut să arăt ce a însemnat asediul pentru locuitorii din Vicksburg, blocaţi aici atâta vreme, fără mâncare şi înconjuraţi de bombardamente şi lupte.

- S-a întâmplat şi în alte locuri, îi aminti ea. În Primul Război Mondial, în războaiele napoleoniene...

- Da, dar n-au fost lupte fratricide. Unii dintre oamenii ăştia se cunoşteau. Nu voiau să lupte, dar erau nevoiţi, fiindcă întâmplător se născuseră la sud sau la nord de o linie, iar o mare parte dintre ei erau doar cu puţin mai răsăriţi decât nişte copii. Ştii că noaptea, când focul înceta, obişnuiau să se întâlnească între linii ca să stea de vorbă?

- Am citit toate cărţile pe care le avea Jessica. Le luam cu mine acasă.

Ryan discută cu ea în continuare, până găsiră un loc de parcare convenabil.

- Aici e, spuse el. Cartierul general pentru următoarele câteva săptămâni.

Coborî din maşină, trântind portiera, şi se duse să scoată lucrurile din portbagaj. Hanna încercă să coboare, dar din cine ştie ce motiv, clanţa refuza să se urnească.

- Am ajuns, spuse nerăbdător Ryan, bătând cu degetul în geam.

Hanna deschise fereastra.

- Nu pot să cobor.

Trase iar de clanţă, împingând în uşă chiar când Ryan o deschise pe din afară. În clipa următoare, căzu şi ar fi ajuns pe jos, dacă nu era el acolo ca s-o prindă. Un moment, fu strânsă la pieptul lui, simţindu-i căldura trupului prin cămaşa subţire de bumbac.

Se retrase repede. I se învârtea capul. Când ridică privirea, văzu că era încruntat, cu o expresie indescifrabilă. Nervoasă, râse tremurător.

- Ei, dacă asta-i o maşină complet automatizată, eu prefer mica mea rablă de-acasă! Cu aia, cel puţin, nu rămân niciodată închisă înăuntru!

- Nu ţi-ar fi stricat un dram de răbdare şi mai puţină panică, replică el.

- Ai fi putut avea bunul simţ de a-mi deschide tu portiera, i-o întoarse Hanna.

Ryan înălţă o sprânceană.

- Slavă Domnului că n-am rămas *amândoi* blocaţi în maşină.

Hanna îşi luă valizele înainte ca el să se ofere să-i ducă una, pornind înaintea lui spre intrarea în motel.

- Dacă-mi arăţi unde e un telefon, am s-o sun pe mătuşa mea imediat. Nu va fi nevoie să mă mai suporţi multă vreme.

- Poate-ar fi bine să le previn pe rudele tale la ce să se aştepte.

Ryan venea în urma ei, aşa că nu-i văzu chipul, dar deşi tonul nu i se schimbase aproape deloc, îşi dădu seama că se amuza. Lua-l-ar dracu'! Devenea din ce în ce mai enervant!

Telefonul suna, suna... Hanna asculta ţârâitul nefamiliar, tot masi îngrijorată, iar în cele din urmă închise.

- Nu răspunde. Probabil sunt plecaţi.

Ryan se apropie cu pas ţanţoş.

- Profită de ultima seară liberă înainte de sosirea ta, o tachină el, după care îi simţi neliniştea şi glasul i se îmblânzi. Pari obosită, Hanna. Te simţi bine?

- Da, foarte bine.

Era cam ameţită şi-şi simţea picioarele slăbite, dar zâmbi tremurător.

- Ca să fiu sinceră, mor de foame!

Imediat, Ryan făcu o mutră spăşită.

- Iartă-mă, ar fi trebuit să mă gândesc. N-am mâncat nimic din avion. Ascultă, aici e un restaurant foarte bun, aşa că după ce ne cazăm fac repede un duş şi mergem să luăm masa. Ce părere ai?

- Am să te aştept aici.

Gândul la duş o extazia, dar ea n-avea să locuiască la motel.

- Desigur, urma să stai la mătuşa Rachel, îşi aminti el, plesnindu-se cu palma peste frunte; se uită la ceas. Se pare că ai de ales. Sau faci duş la mine-n cameră, sau putem presupune că rudele tale nu se vor întoarce decât foarte târziu, întrucât nu te aşteptau azi, şi rămâi aici peste noapte.

- Cred că aş prefera să-mi iau o cameră, dacă se poate, răspunse Hanna.

- Înţeleaptă fată.

Ryan aruncă o privire spre cer, apoi se întoarse spre ea cu un aer filosofic.

- Cred că putem lua camere de-o persoană. În seara asta nu se anunţă furtună.

Iar o tachina? Nu era posibil s-o sondeze, ca să vadă ce şanse avea. Oare...?

- Ba o să fie o furtună, dacă descopăr că ai aranjat altfel, răspunse ea înţepată.

Ryan zâmbi răutăcios şi se duse să ceară două camere.

* * *

În noaptea aceea, Hanna nu putu adormi. Traficul din Vicksburg nu era prea zgomotos, dar era conştientă de sunetul maşinilor şi avea mintea prea activată ca să se relaxeze.

Luaseră cina la Plantation Restaurant - o mâncare delicioasă: pui şi salată de ananas servită pe o jumătate de fruct enorm cum niciodată nu mai văzuse, cu atâtea alte delicatese încât le pierduse şirul, urmate de plăcintă Bourbon veritabilă. Singura ei greşeală fu că ceru de băut Martini. Primi un gin uriaş, după care îi fu greu să-şi mai ţină ochii deschişi şi conştiinţa destul de trează ca să participe la conversaţie. Prin urmare, acum era foarte surprinsă că nu putea

adormi.

După un timp, se dădu jos din par şi-şi făcu o cafea la filtrul de lângă chiuvetă, apoi porni cu ceaşca în mână spre balconul comun al celor două camere. O întâmpină un val de aer cald, şi tocmai se pregătea să iasă, când îşi dădu seama că afară mai era cineva. Ryan stătea rezemat de balustradă, în dreptul camerei lui. Avea doar pantalonii pe el. Umerii lui laţi luceau în lumina lunii, iar profilul i se contura pe cerul argintat al nopţii.

Apoi, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, întoarse încet capul.

Hanna îi auzi glasul, scăzut şi seducător, pronunţând doar un singur cuvânt:

- Hanna?

Era o întrebare rostită foarte încet.

Ca o balerină, şovăi un moment în echilibru pe vârfurile picioarelor, apoi se retrase în cameră şi încuie uşa.

Capitolul 5

- Hanna!

Mătuşa Rachel scoase o exclamaţie de plăcere când auzi la telefon vocea nepoatei sale, a doua zi dimineaţa.

- O, iubito, cât mă bucur că te aud! Când ai ajuns? Unde eşti acum?

Urmă un şir de întrebări, fără întrerupere, până când Hanna reuşi să răspundă:

- Sunt la motelul unde va locui echipa. V-am telefonat aseară...

- Aseară? O, Hanna, a trebuit să mergem la o gală de binefacere, la colegiul lui Leigh. Numai dac-aş fi ştiut...!

- N-are importanţă. Acum sunteţi acasă, şi abia aştept să vă văd.

- Iubito, venim imediat ce putem. Jay, a venit Hanna! strigă mătuşa Rachel la fiul ei, emoţionată, apoi reveni la Tessa. Am să-l scot pe băiatul ăsta din baie şi-l urc la volan ud cum e! Într-o oră jumate suntem la tine.

Hanna închise telefonul, îngândurată. Soarele strălucea, era o zi superbă, şi ardea de nerăbdare să-şi întâlnească rudele, dar mai avea de aşteptat.

Când coborî la parter, Ryan nu era nicăieri. Hanna tocmai îşi bea cafeaua a doua îl văzu în sfârşit coborând. Purta o cămaşă albastră descheiată aproape până la mijloc şi nişte blugi strânşi pe şolduri, hainele lejere făcându-l să arate commplet schimbat şi atrăgând priviri admirative din partea ospătăriţelor, în timp ce mergea spre masa Hannei, cu o graţie mlădioasă. Reacţiile femeilor erau de-a dreptul fascinante.

Avea părul umed, cu cârlionţii lucind, iar Hanna îl simţi emanând mirosul aerului proaspăt de dimineaţă, când ajunse lângă ea şi o atinse pe umăr.

- Ar fi trebuit să vii să faci o baie, Hanna, spuse el. Am fost singur în toată piscina.

- Nu mă aşteptam să te trezeşti atât de devreme.

- Lucrez de la şase. N-am nevoie de prea mult somn.

Se aşeză în faţa ei şi comandă micul dejun, zâmbindu-i chelneriţei cu un farmec seducător care o îngreţoşă pe Hanna.

- Când am intrat, păreai gânditoare, remarcă el apoi. Ce te frământă?

- I-am telefonat mătuşii mele, înainte de micul dejun. A spus că va veni să mă ia cam peste o oră şi jumătate. Credeam că va ajunge mai curând.

- Poate mai are de rezolvat nişte treburi până atunci. Unde locuieşte?

- În Port Gibson - la doi paşi.

La asta, Ryan îşi azvârli capul pe spate, izbucnind în râs.

- Fată dragă, n-ai ţinut seama de exagerările tipice ale americanilor. Când ei spun "la doi paşi", poate însemna orice. Întâmplător, Port Gibson e la vreo treizeci de mile distanţă.

Hanna îl privi neîncrezătoare.

- Nu se poate!

- Ba se poate. Şi sper că-ţi dai seama că, în fiecare dimineaţă, va trebui să vii de-acolo la program. Începem devreme, înainte de a se aduna turiştii.

Îşi unse cu unt o felie de chiflă, atent, concentrat, în timp ce Hanna se obişnuia cu ideea.

- Eu crezusem că voi putea veni pe jos, sau cu autobuzul... spuse ea, aproape vorbind singură. Acum ce-am să fac?

- Nici o grijă, o consolă Ryan, cei de pe-aici sunt obişnuiţi să parcurgă distanţe mari cu maşina. Nu trebuie decât să te asiguri că te vei culca devreme, ca să te poţi trezi la timp.

Făcu o pauză, privind-o contemplativ, apoi adăugă:

- A, şi să-ţi dau un sfat, Hanna. Nu te fâţâi de colo-colo în cămaşă de noapte. Unii ar putea să intre la idei.

Hanna se înroşi la faţă. Cum îşi permitea să-i vorbească de parcă în noaptea trecută ea ar fi ieşit pe balcon anume ca să-l încurajeze! Dacă ar fi avut măcar puţin bun-simţ, nici n-ar fi menţionat micul incident.

- *Nu* mă fâţâi în cămaşă de noapte, cum spui dumneata! replică ea ostil, fierbând de furie.

- Păcat. Era o imagine foarte atrăgătoare.

Ridicându-se, Hanna îşi împinse atât de tare scaunul încât fu cât pe ce să-l răstoarne.

- Domnule Donaldson, voi merge să-mi aştept mătuşa în altă parte. Dacă vrei să discutăm probleme de serviciu, mă găseşti în hol. Altfel, cred că nu mai avem ce să ne spunem.

Îşi luă geanta - mică, de pânză crem groasă, asortată cu sandalele - dar Ryan o prinse de mână.

- Mă numesc Ryan, spuse el. Încearcă să-mi spui pe nume, Hanna - nu doare, îţi promit. Dacă mă numeşti "domnule Donaldson" de faţă cu echipa, au să se-ntrebe ce naiba te-a apucat.

Hanna tăcu îndărjită, sfidându-l în tăcere, iar după câteva clipe Ryan îi eliberă mâna. "Unu-zero pentru mine", îşi spuse ea - dar, din cine ştie ce motiv, nu mai simţea aceeaşi satisfacţie ca în urmă cu câteva zile. Strânsoarea degetelor lui îi lăsase o senzaţie de arsură şi, spre nemulţumirea ei şi mai mare, văzu că Ryan râdea.

- Zâmbeşte, o îmbie el. Ştiu că nu-ţi plac apucăturile mele, dar poate te stăpâneşti un timp, până reuşim să ne suportăm mai uşor. Ai un nas foarte drăguţ.

Mâna ei se ridică automat, atingând nasul - şi rămase astfel, ascunzându-i zâmbetul care începuse să-i arcuiască buzele.

- Ăsta-i al doilea compliment pe care încerci să mi-l faci pe ziua de azi, comentă ea, aşezându-se la loc. Mă pui pe gânduri, Ryan Donaldson. Ce vrei să fac?

- Poftim, ai spus-o! bătu el cu palma în masă, zgomotos, făcând capetele celor din jur să se întoarcă spre ei.

- Ce-am spus?

- Numele meu. După cum vezi, a fost uşor, nu? Acum, mai spune-l o dată.

- Ryan, rosti ea înţepată.

Nu prea mulţumit, oftă.

- Mă rog, să zicem că merge şi aşa. Se pare că va fi un dezgheţ lent.

Noua lui dispoziţie, atât de glumeaţă şi frivolă, nu părea să aibă nici o explicaţie, iar Hanna încercă să nu reacţioneze prea prompt. "Ia seama", îşi spuse. Dar, când îi văzu ochii privind-o cu acea asprime ironică, îşi dădu seama de ce-l găseau alte femei atât de atrăgător, şi-şi strânse şi mai tare buzele, înţelegând că, de fapt, pierduse runda.

- Mai bine să-ţi spun care sunt planurile pentru filmare, zise el, risipind tensiunea. Azi vom merge pe la locurile de filmare cu Bill Hickly, ca să vedem ce decoruri ne-a pregătit producţia pentru mâine. Probabil exteriorul Tribunalului Vechi va fi cel mai indicat, fiind weekend. N-o să fie prea multă circulaţie pe care s-o oprim. Mai avem de vorbit şi cu autorităţile. Şi pe urmă, vreau ca secvenţele cu Balfour House să fie trase cât de curând posibil.

- Ăsta-i singurul loc pe care doresc cu adevărat să-l văd, spuse Hanna. Am citit mult

despre Emma Balfour.

În primul episod din "Patruzeci şi şapte de zile" era vorba despre începutul asediului asupra oraşului Vicksburg şi evenimentele imediat anterioare. Într-un sens, era episodul favorit al Hannei, pentru că prezenta eleganţa şi grandoarea modului de viaţă sudist, înainte ca războiul să schimbe totul, iar frumuseţea acelor imagini contrasta puternic cu ravagiile care aveau să urmeze. În anul 1862 avusese loc un minunat bal de Crăciun, în casa doctorului Balfour şi a soţiei sale. Invitaseră ofiţeri confederaţi cu soţile, iar printre distinşii oaspeţi se numărau Generalul Lee şi Generalul Martin Luther Smith. Emma Balfour, soţia doctorului, era o gazdă perfectă, dar în toiul petrecerii năvălise un mesager cu vestea că navele militare ale Uniunii, pline cu trupe federale, se apropiau de Vicksburg. Veneau yankeii. Era începutul asediului. Voia bună se sfârşise brusc, iar Generalul Smith începuse să mobilizeze trupele rebele, chiar acolo, în casă. Cea mai mare parte a episodului se filmase pe platou, desigur, dar existau cadre care aveau nevoie de findalul real, cu frumoasele case dinainte de război, printre care şi casa Balfour, iar acestea nu se puteau reconstitui veridic în Anglia.

Ryan începu să-i explice Hannei cum intenţiona să monteze cadrele din exterior. Avea idei inspirate, care necesitau minimum de actori pentru a obţine efectul maxim, iar Hanna îl asculta atentă, tot mai plină de admiraţie.

Era atât de captivată, încât când se apropie o ospătăriţă, întrebând dacă ea era domnişoara Hanna Ballantyne din Anglia, o privi surprinsă.

- Da, spuse ea, eu sunt.

La care chelneriţa se retrase, iar în locul ei apăru un tânăr incredibil de arătos, înalt de cel puţin un metru optzeci, cu umeri de fotbalist şi păr des şi blond care-i stătea zburlit ca un ciuf deasupra frunţii. Purta un tricou verde cu denumirea colegiului pe piept şi jeanşi albi, a căror strălucire era întrecută doar de sclipirea dinţilor, când îi zâmbi în semn de salut.

- Ei, verişoară Hanna, spuse el, sunt sigur că-mi va face plăcere să te escortez prin orăşelul nostru. Eu sunt Jay Caldwell.

Hannei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Acela era vărul pe care şi-l închipuise doar un băieţandru? Era un uriaş tânăr, iar când desfăcu braţele, se repezi la pieptul lui, îmbrăţişându-l ca şi cum s-ar fi cunoscut de ani de zile.

- Jay, mă bucur *atât de mult* că te văd!

Trecu un timp până să se poată smulge din îmbrăţişarea lui zdrobitoare şi începu să se simtă stânjenită, conştientă de privirea atentă a lui Ryan, din spatele ei. Se uită în jur după mătuşa ei, dar n-o văzu nicăieri.

- Unde-o mama ta?

- Afară, aşteaptă în maşină.

- Afară? De ce n-a venit şi ea cu tine?

Jay trase adânc aer în piept.

- Probabil nu ţi-a spus că nu umblă prea bine. De cele mai multe ori, nici chiar ea nu recunoaşte. Nu suportă să se lase învinsă.

- Nu, nu mi-a spus nimeni, răspunse Hanna, simţind că-i cădea faţa. Ce problemă are?

- Artrită, dar nu se plânge niciodată. Hai, ia-ţi lucrurile, moare să te vadă.

- Şi eu abia aştept s-o văd. De-asta am făcut atâta drum.

Era gata să plece cu el, arzând de nerăbdare, când Ryan tuşi politicos şi se ridică.

- Hanna a venit aici şi ca să lucreze, spuse el. Şi, cum n-a binevoit să mă prezinte, am s-o

fac eu însumi. Sunt Ryan Donaldson, şeful Hannei.

Vorbea pe un ton rece şi politicos, dar întinse totuşi mâna.

- Of, îmi pare rău, se scuză Jay, strângându-i fără prea mult entuziasm mâna întinsă. Să înţeleg c-o lăsaţi liberă un timp ca să facă cunoştinţă cu rudele ei?

Cei doi bărbaţi aveau cam aceeaşi statură, dar asemănările se opreau aici, iar răceala dintre ei era perceptibilă. Hanna se uită de la unul la altul încruntată, având impresia că se antipatizaseră de la prima vedere.

- Domnul Donaldson *nu* este şeful meu, spuse ea.

- A, uitasem, murmură Ryan. A venit cu mine din bunătate sufletească.

Hanna se întoarse spre el, enervată.

- Dacă preferi să-mi achit singură cheltuielile, mi-e foarte uşor s-o fac!

- Nu înţeleg...

Vărul ei îi privea clipind din ochi, incapabil să priceapă dacă glumeau sau se certau de plăcere. Auzise că umorul englezesc e destul de subtil.

- Credeam că ai venit aici cu o companie de televiziune, timp în care vei locui la noi.

Hanna dădu să răspundă, dar Ryan o întrerupse:

- Poate sta azi cu voi, desigur, dar să ai grijă de ea. Am nevoie de ea la Tribunalul Vechi, mâine dimineaţă la ora opt. Până atunci, îţi stă la dispoziţie.

Ce-l apucase? Atitudinea aceea de superioritate enervantă nu-i folosea la nimic. Buna dispoziţie din ochii lui Jay pierise, iar Ryan îl privea de parcă ar fi fost gata să sară la bătaie.

- Te rog să nu vorbeşti despre mine ca şi cum aş fi un obiect pe care-l dai cu împrumut, se răsti Hanna. Oi fi lucrând eu temporar pentru dumneata, dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi dai ordine. Iar acum, dacă eşti sigur că te poţi lipsi de mine pe ziua de azi, noi mergem.

Nu-i stătea în fire să fie sarcastică, dar Ryan o căutase cu lumânarea.

- Nici o grijă, spuse Ryan, mă voi ocupa eu ca mâine să ajungă la timp.

- Mulţumesc.

Pe buzele lui Ryan se formă încet un zâmbet vag şi, fără veste, se aplecă şi o sărută pe Hanna pe obraz.

- O zi plăcută îţi doresc, îi ură el şi porni spre recepţie.

Jay se uită după el, nedumerit.

- Întotdeauna e aşa?

- E nesuferit, răspunse Hanna.

Mâna i se repezise pe locul atins de gura lui Ryan. Din cine ştie ce motiv, jucase teatru ca să-l impresioneze pe Jay, iar atitudinea lui de stăpân nu fusese nici politicoasă, nici inteligentă. Cât despre sărutul de la despărţire, părea mai degrabă o insultă, iar Hanna spera ca Jay să nu creadă că era în termeni prea familiari cu Ryan.

- Dacă nu era Jessica, nici n-aş fi venit.

În timp ce ieşeau din restaurant, îi povesti cum intrase în relaţii cu compania de televiziune. Se simţea uşurată să scape pentru un timp de Ryan şi de ciudăţeniile lui, şi păşea sprintenă pe lângă vărul ei, începând să simtă în sfârşit starea de vacanţă.

Mătuşa Rachel aştepta lângă o maşină decapotabilă verde, iar când o văzu desfăcu braţele. Semăna atât de mult cu mama ei, încât Hanna râse încântată, în timp ce se îmbrăţişau.

- O, mătuşă Rachel, ce fericită sunt! exclamă ea cu sufletul la gură.

- Iubito, eu sunt atât de emoţionată, încât nici nu ştiu ce să spun!

Mătuşa ei avea lacrimi în ochi de fericire.

Era mai scundă decât sora sa mai vârstnică, dar zâmbetul care-i lumina faţa arăta aproape la fel, şi avea părul ce aceeaşi culoare cu al Hannei, coafat cu ondulaţii castanii roşcate aproape fără nici un fir alb. Rochia de in crem cu mâneci scurte şi poale drepte lăsa să i se vadă braţele bronzate, ascunzându-i în acelaşi timp tendinţa spre îngrăşare care se observase în fotografii. Cu siguranţă, arăta mult prea tânără pentru o femeie supărată de artrită. Era o persoană fermecătoare, iar pe Hanna o cuprinse o asemenea afecţiune, încât o mai strânse o dată în braţe înainte de a-i da drumul.

- Mă bucur că semeni cu mama ta, Hanna, spuse ea. Poţi să-mi povesteşti despre Anglia în timp ce admirăm peisajele. Jay, ajută-mă, fiule. Picioarele mele sunt cam ţepene în perioada asta a anului - e atât de umed... Mai târziu, când se încălzeşte, mergem acasă şi ne odihnim, iar apoi vom ieşi să mâncăm ceva. Iubito, unde ţi-e bagajul?

Continuă să turuie, în timp ce Jay o ţinea de braţ, ajutând-o să se aşeze pe bancheta din spate a maşinii.

- Am uitat, valizele mele sunt în hol, răspunse Hanna râzând. Mă duc să le iau.

- Lasă că se duce Jay - nu-i aşa, fiule? Tu aşează-te în faţă, ca să vezi totul cât mai bine.

Mătuşa Rachel vorbea încontinuu, punând întrebări dar fără să aştepte răspunsurile, cu un accent semi-american care suna fascinant pentru Hanna. Fata asculta, dădea din cap, încerca să strecoare şi ea câte un cuvânt, dar nu putea decât să stea şi să aştepte.

- Când mi-a telefonat mămica ta ca să mă anunţe că vii, era să mă aşez pe pisică. Avem un motan siamez pe nume Blue şi stătea chiar pe scaun. Oricum, am dat telefon şi mi-am contramandat cele două seri de bridge de săptămâna viitoare. Joci bridge, Hanna? Nu, cred că eşti prea tânără şi prea ocupată pentru aşa ceva. Leigh nu e un sportiv la fel de bun ca Jay. Citeşte o grămadă. O să-ţi placă...

Jay puse valizele în portbagaj şi se aşeză la volan. Porni motorul şi instalaţia de aer condiţionat, şi curând începu să se simtă răcoarea.

- Ia spune, verişoară Hanna, ce-ai vrea să vezi mai întâi? întrebă el.

- Fluviul! răspunse ea, bătând din palme. Cel mai mult îmi doresc să văd Mississippi-ul.

Râseră de nerăbdarea ei, glumind că nu era decât o apă noroioasă, dar pentru Hanna păruse întotdeauna cel mai romantic fluviu din lume şi nu-i puteau schimba părerea.

- Mai bine ia-o spre Fort Hill, Jay, spuse mătuşa Rachel. De-acolo se vede mai bine decât de pe mal.

- Asta-nseamnă să mergem mai întâi în Parcul Militar Naţional. Sigur n-ai să te plictiseşti, Hanna?

- În nici un caz. Vreau să-l văd şi pe acela. Şi casele dinainte de război.

Mătuşa Rachel contină să vorbească, explicându-i despre conacele construite înainte de Războiul de Secesiune, în timp ce Jay scotea maşina din parcare.

Tocmai treceau prin dreptul intrării, când Hanna îl văzu pe Ryan ieşind din motel. Îşi ţinea mâinile în buzunare şi mijea ochii în lumina soarelui. Oare unde se ducea?

Peste o clipă, dădură colţul şi-l pierdu din vedere, dar continuă să se uite înapoi, cu o inexplicabilă strângere de inimă. Micul dejun fusese mai bogat şi mai greu decât era ea obişnuită, şi bănuia că o cam indispusese.

Soarele strălucea pe cerul albastru, iar colinele verzi se unduiau în căldură. Cine-ar fi putut crede că acolo fusese cândva un câmp de luptă cumplit, unde se pierduseră mii de vieţi? Când

Jay opri maşina pentru a-i arăta un memorial magnific care arăta ca Pantheonul din Roma, Hanna fu orbită de strălucirea soarelui pe marmura albă.

- Hai să urcăm până acolo, propuse Jay. Nu te superi, mămico, nu-i aşa?

- Cum să mă supăr? Vreau să vă distraţi, tinereilor! zâmbi radios mătuşa Rachel.

Hannei i se tăie respiraţia. Memorialul avea o mulţime de trepte, iar ea nu era obişnuită cu o asemenea căldură. Jay o aştepta să-l urmeze.

- Ăsta-i Memorialul de Stat, spuse el. Cel pentru Illinois. Fiecare stat care a luat parte la război are câte unul, dar ăsta-i favoritul meu.

- E cu siguranţă impresionant, fu Hanna de acord.

Înăuntru erau gravate numele luptătorilor din regimentele statului Illinois, în jurul unei rotonde cu cupola deschisă spre cer.

- Se spune că unul dintre aceşti oameni a fost de fapt femeie, dar nimeni n-a aflat decât după ani de zile. Uite, asta-i o poveste interesantă pentru compania ta de televiziune.

Jay o însoţi prin dreptul plăcilor comemorative, până ajunseră la numele care începeau cu C.

- Cred că ăsta-i - Albert Cashire.

- Am să-i spun lui Jessica, răspunse Hanna. Întotdeauna o interesează ideile pentru noi scenarii.

Numele era scris în josul listei, iar Jay îl urmări cu degetul.

- A murit abia prin 1911.

Îi zâmbi Hannei, ridicându-se.

- Să-ţi mai spun o poveste? În 1917 a avut loc aici o reuniune a veteranilor, şi toţi erau foarte bătrâni. Până la urmă, s-au luat la bătaie cu pumnii şi bastoanele şi au fost trimit acasă cu toţii!

Continuă să-i povestească, gesticulând elocvent, iar Hanna râse în hohote.

- Ei, pe-asta chiar *trebuie* să i-o spun lui Jessica!

- Ţii mult la Jessica asta a ta, nu?

- E cea mai bună şefă cu putinţă.

Jay o privi atent.

- Dar Donaldson nu-ţi prea place.

Hanna nu răspunse. O străbătu un fior şi ieşi urmată de Jay. În capul scării, se opri ca să admire parcul.

- Cât de cumplit trebuie să fi fost pentru toţi oamenii ăştia, spuse ea. Pe mine, numai căldura ar fi fost de ajuns să mă omoare. Cum suportau să stea în tranşee, sub soarele ăsta arzător, cu nişte uniforme atât de groase pe ei?

Îşi imagina secvenţe din "Pe aripile vântului", pe care-l văzuse recent la cinema, şi-i era greu să conştientizeze faptul că se afla într-un loc unde adevărul înlocuia ficţiunea.

Jay spuse:

- Mda, cred că le-a fost destul de greu.

Dar glasul îi era nepăsător, iar direcţia privirii lui sugera că avea în minte lucruri mult mai plăcute. Hanna îi simţi ochii aţintiţi asupra ei, îi percepu zâmbetul admirativ. Făcuse o cucerire.

- Haide, spuse el, avem lucruri mai bune de făcut decât să ne uităm toată ziua la câmpurile astea de luptă deprimante.

Coborî în fugă treptele, iar când Hanna ajunse jos, o aştepta cu portiera maşinii deschisă.

- Maşina vă aşteaptă, don'şoară, o invită el, cu o plecăciune glumeaţă.

Mătuşa Rachel nu se dădu jos din maşină nici la Fort Hill. Jay o conduse pe Hanna în susul unei pante, spunându-i să închidă ochii când ajunseră aproape de culme. Apoi o luă de mână şi o conduse spre o cărare de la marginea colinei.

- Acum poţi să te uiţi.

Hanna deschise ochii şi văzu fluviul, Marele Mississippi, şerpuind printre câmpiile verzi, acoperite cu copaci, cât vedeai cu ochii. Era o privelişte magnifică.

- Pe malul celălalt e Louisiana.

- Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat aici, şopti ea.

Jay o ciupi jucăuş de braţ.

- Eşti aici, Hanna Ballantyne, şi mă bucur enorm că ai venit. Te voi plimba pe fluviu la lumina lunii, săptămâna viitoare într-o seară, când e lună plină, aşa că poţi considera că ţi-ai aranjat prima întâlnire.

- Sună minunat!

- Cu tine, aşa va fi. Vreau să te prezint tuturor cunoscuţilor mei, dar mi-e teamă că s-ar putea să te pierd. Au să se topească după tine.

Era ca un căţelandru entuziast, iar Hanna îi făcea jocul, neluând în serios nimic din tot ceea ce spunea.

- Nici o grijă, Jay. Am să-i ţin la distanţă. Le voi spune tuturor că tu ai prioritate.

- Vorbeşti serios?

Vărul ei se lumină la faţă.

- Sper să te ţii de cuvânt. Eşti cea mai drăguţă fată pe care-am văzut-o-n viaţa mea şi zău că ai un accent stilat foc! Mor când te-aud!

Era fermecător să fie cu un om care o făcea să râdă atât de mult, iar Hanna se simţea complet relaxată în compania lui. Cu un gest foarte firesc, Jay o cuprinse cu un braţ pe după umeri, arătându-i o apă de la poala colinei.

- Ăsta-i Yazoo River Canal. La scurt timp după război a avut loc o inundaţie îngrozitoare, iar fluviul Mississippi şi-a schimbat cursul. Pe colina era una dintre poziţiile artileriei confederaţilor. Tunurile dominau râul şi trăgeau în navele Uniunii. Cred că tunul ăsta de-aici a scufundat vasul *"Cincinnati"*.

În apropiere se afla un tun, cu ţeava îndreptată spre fluviu şi roţile enorme afundate în pământul nisipos şi plin de iarbă, iar Hanna îşi dădu seama ce poziţie importantă ocupase. Mai privi câteva minute fluviul în timp ce Jay îi relata faptele istorice ca şi cum le-ar fi învăţat pe de rost dintr-un manual. Părea să ştie multă istorie locală, dar în fond Vicksburg era un oraş istoric şi, cu siguranţă, auzise totul încă din copilărie.

Nu peste mult, se întoarseră la mătuşa Rachel.

- O, e minunat! spuse Hanna. Aş vrea să fi putut veni şi tu cu noi, acolo sus.

- Poate-aş fi reuşit, dacă aici era un climat englezesc, răspunse cu nostalgie mătuşa ei.

La întoarcere, trecură pe la Shirley House, care era singura construcuţie aflată în parc care supravieţuise din Războiul Civil. Fusese restaurată şi se înălţa aproape de culmea unui dâmb înverzit.

- Avem undeva o gravură veche în care se vede panta asta ciuruită de gropile şi tranşeele unde se adăposteau în timpul asediului, spuse mătuşa Rachel. E uluitor cum a putut casa asta să supravieţuiască.

- Câte poveşti ar putea spune, numai de-ar avea gură să vorbească, comentă Hanna.

După masă, se duseră în cartierul vechi al oraşului, unde Hanna fu surprinsă să vadă că malul fluviului era amenajat ca un cheu în toată regula. Urmară casele antebelice, despre care mătuşa Rachel îi povesti simţindu-se în elementul ei. Erau clădiri graţioase şi fermecătoare, în majoritate cu balustrade de fier forjat şi trepte care urcau spre uşi frumoase, dar nu erau atât de mari pe cât se aşteptase Hanna.

- Iubito, le confunzi cu conacele de pe plantaţii, ca alea de lângă Natchez. Acolo erau marile moşii. Astea sunt casele elegante din oraş.

Jay o duse într-una dintre case. Se numea Cedar Grove, iar interiorului îi fusese restituită frumuseţea originară, fiind mobilat magnific în tonuri de roz şi bleu mal, cu oglinzi din Franţa, porţelanuri de Chantilly şi console de marmură de Carrara. Într-unul dintre paturile cu baldachin dormise o dată Generalul Grant, iar Jefferson Davis, singurul preşedinte al Confederaţiei, dansase în marea sală de bal. Exista chiar şi o ghiulea de tun, înfiptă în zidul salonului, de la un foc tras în prima zi a asediului. Hanna era fascinată. Şi, privind prin sala de bal, fu impresionată de fidelitatea decorurilor pe care le văzuse pe platou. Dintr-o dată, "Patruzeci şi şapte de zile" părea să se trezească la viaţă.

Mătuşa ei începuse să obosească, iar spre mijlocul după-amiezii Hanna începu să simtă şi ea efectele decalajului orar.

- Poate-ar fi mai bine să pornim acum spre casă, Jay, spuse mătuşa Rachel.

În drum spre casă, ea şi Jay îi povestiră Hannei despre Portul Gibson, care avusese şi el parte de bătălii.

Familia Caldwell locuia pe o stradă liniştită, iar casa nu arăta deloc aşa cum îşi imaginase Hanna. Era făcută din lemn şi avea o verandă lată, pe toată lungimea faţadei, care arăta ideală pentru un balansoar. În faţă nu exista grădină, ci doar o peluză cu iarbă aspră coborând până la stradă. Grădinile din faţa caselor, îi explică mătuşa Rachel, erau tipic englezeşti. Dar în jurul casei creşteau cele mai frumoase magnolii, cu bobocii lor albi, ca de ceară, mai împuţinaţi acum decât cu o lună în urmă, dar arătând tot frumoşi lângă salcâmii acacia şi arborii pecan.

Înăuntru era răcoare, iar soarele intra prin cele mai frumoase perdele de muselină albă, cu volane pe margini. Salonul era decorat în alb şi tonuri verzi, cu o mochetă verde şi moale ca mușchiul. Pe pereţii de un verde pastelat erau prinse peisaje englezeşti, iar draperiile lungi erau de acelaşi verde delicat. Pe toate scaunele se vedeau perne de nuanţei verzui şi galben deschise, dar Hannei îi atrase atenţia o masă albă de lângă ferastră unde se afla o lampă cu abajur de sticlă albă, iar lângă ea, într-un bol lat, o floare albă de magnolia, cu petalele arcuite în afară ca un grup de semilune. Era mare cât o farfurie şi atât de frumoasă, încât nici nu părea reală.

Toate camerele se aflau la acelaşi nivel, iar dormitorul Hannei dădea spre grădina din spate - sau curtea, cum o numea mătuşa Rachel, deşi nu arăta deloc ca o curte dosnică. Un alt arbore enorm de magnolia domina gazonul, şi încă doi pecani îşi răspândeau umbra binefăcătoare. Pe pat era întinsă o pătură cusută din petice, pe care mătuşa Rachel o lucrase în tonuri roz şi liliachii, iar ferestrele erau acoperite cu aceleaşi perdele de muselină şi draperii verzi. Era o cameră fermecătoare, iar Hanna se bucură când mătuşa ei îi propuse să facă un duş şi să se odihnească un timp.

Leigh veni acasă de la colegiu mai devreme. Jay îşi luase ziua liberă, dar fratele lui era studios şi nu găsise de cuviinţă să piardă mai mult de o oră. Mai puţin exuberant decât Jay, se bucura totuşi la fel de mult să-şi cunoască verişoara, iar Hannei îi plăcu stilul lui calm şi liniştit.

Era mai tânăr cu doi ani, dar părea mai mare şi, asemenea lui Jay, îşi adora vizibil mama. Amândoi se agitau în jurul ei, iar mătuşa Rachel le accepta fericită atenţia, indiferent dacă era necesară sau nu, ca să nu-i facă să se simtă lezaţi. Era mândră de fiii ei.

Luară masa toţi patru la un restaurant cu specialităţi de picnic, iar Hanna fu copleşită de cantitatea de mâncare din farfurie - pui, şuncă, friptură de vită şi costiţă, dar reuşi să ajungă până la desertul compus din fragi proaspeţi cu frişcă.

- Câţi ani ai acum, Hanna? o întrebă mătuşa Rachel. Douăzeci şi unu? Ar cam fi timpul să te gândeşti la măritiş. Ai vreun curtezan acasă?

- Am avut unul, o dată, dar n-a fost ceva prea serios. Încă n-am întâlnit nici un băiat cu care să vreau să mă mărit.

Mătuşa ei se juca încet cu linguriţa în ceaşca de cafea.

- Cum ţi-ar plăcea să locuieşti aici?

Mare pişicheră, mătuşa Rachel! Nici cinci minute nu aşteptase, şi încerca să-i trezească interesul pentru fiii ei, dar Hanna, deşi se simţea măgulită, n-avea de gând să-i facă jocul.

- Am să-ţi spun după ce mă obişnuiesc cu clima, răspunse ea, râzând.

Când plecară de la restaurant, se întunecase şi începuse să plouă, deşi era încă foarte cald. Acasă, Hanna tocmai se pregătea să se ducă la culcare, când Jay o chemă pe verandă, ca să se uite împreună la ploaie. Mătuşa Rachel se culcase, iar Leigh îşi făcea nişte însemnări pentru cursul de a doua zi. Uşa din faţă era deschisă, lăsând să intre aerul, dar o plasă de sârmă ţinea afară insectele.

- N-o să tune, nu-i aşa? întrebă nervoasă Hanna.

Jay se uită la cer.

- În noaptea asta nu.

Era cald încă, dar ploua torenţial, iar din pământul încins şi ud se înălţau aburi. Acoperişul de ţigle vibra sub potop, cu pocnete ca ale unor artificii. Hanna se opri lângă vărul ei, la marginea verandei, unde stropii care ricoşau de pe iarbă îi loveau picioarele ca un duş cald.

- Vezi gaura aia de-acolo? îi arătă Jay o gropiţă în pământ, lângă treapta de jos. E vizuina unui crab.

Gaura arăta ca şi cum ar fi fost perforată cu un băţ.

- Dar, din câte ştiam eu, crabii locuiesc în mare.

- Nu şi specia asta. Scobeşte în pământ până dă de apă. Cred că-n noaptea asta n-o să aibă prea mult de săpat.

- Aş vrea să-l văd, spuse Hanna.

- Cred că şi el ar vrea să te vadă, replică vărul ei. Orice tip ar vrea.

Stătea rezemat de balustrada verandei, măsurând-o cu privirea. Hanna îi zâmbi, răspunzând amuzată tonului lui curtenitor. Dar, văzându-l cum stătea acolo, îşi aminti de Ryan Donaldson. Lumina care ieşea pe fereastră strălucea în părul lui Jay, făcându-l să pară argintiu, iar umbrele îi accentuau trăsăturile unghiulare ale feţei. Dar, dacă închidea pe jumătate ochii şi se concentra numai asupra staturii lui înalte, Hanna îşi putea închipui nişte cârlionţi şaten-închişi lucitori şi un nas acvilin, o pereche de sprâncene stufoase şi o gură fermă. Când se gândea la Ryan, aspectul chipeş şi tineresc al lui Jay începea să pălească, în comparaţie cu atracţia lui virilă.

Se întrebă cum fusese ziua lui Ryan. Păreau să fi trecut ore nesfârşite de când luaseră micul dejun împreună la hotel. Oare stătea din nou pe balcon, chinuit de singurătate şi dor? Spera

că nu. Dintr-o dată, i se păru că era foarte departe şi, în gând, încercă să se îndrepte spre el, dorind în chip ciudat să-l ştie fericit.

Capitolul 6

- Pentru numele lui Dumnezeu, bagă puţin mişcare şi-ntoarce-te mai repede la cuvântarea aia! strigă Ryan. Pe oamenii ăştia tocmai i-au cotropit yankeii, nu pot să stea aşa, ca nişte momâi! Vreau să *văd* şi eu o reacţie!

Secvenţa din faţa Tribunalului Vechi prezenta oraşul Vicksburg în ziua încheierii asediului dar, după activitatea frenetică din jur, s-ar fi părut că acesta abia începuse. Un drapel al Statelor Unite era arborat deasupra clădirii, iar un general yankey vorbea mulţimii compuse mai mult din femei şi copii, care ieşiseră din ascunzători o dată ce bombardamentele luaseră sfârşit, plus bătrâni şi câţiva militari confederaţi răniţi. Mulţimea impozantă de figuranţi forfotea printre cabluri, proiectoare, şine de travelling, camerameni, sunetişti, şefi de producţie. Şi, în mijlocul tuturor, Ryan Donaldson îşi făcea simţită prezenţa. Nemulţumit de activităţile dimineţii, se descărca pe echipă şi actori deopotrivă.

- Taie din nou la sosirea generalului! răcni el, coborând pe o pantă cu iarbă unde-şi lăsase o planşetă. Toată lumea înapoi la locuri, şi când îl vedeţi, strigaţi! Tăcerea intimidată vine mai târziu.

Privi în jur, cu ochi de vultur, pe deasupra mării de capete.

- Şi unde naiba mi-i scenarista?!...

- Aici scrie prim plan al generalului, spuse Bill Hickly, dând paginile înapoi, destul nepăsător. Acum nu-l mai vrei aşa?

- Vreau să *simt* starea mulţimii. Arată de parc-ar fi venit la bâlci, şi nu merge.

Ryan se întoarse spre actorul care juca rolul generalului.

- Michael, parcă erai actor, nu? Eşti general, ce mama dracu'! Ai cucerit oraşul ăsta după un asediu care-a durat două nenorocite de luni! Eşti învingător. Vreau să-ţi filmeze spatele în timp ce mergi spre intrare, şi trebuie să-i faci pe oamenii ăştia să te urască prin felul cum păşeşti. Ce naiba, dom'le, doar nu joci numai cu mutra!

- Da-n scenariu nu aşa scrie! protestă actorul.

Ryan se duse la Bill Hickly şi, împreună, începură să revadă decupajul, Ryan indicând poziţiile pe care le considera mai importante. Mulţimea începuse să se relaxeze. Unii stăteau aşezaţi pe iarbă, cu pălăriile şi bonetele scoase, scuturându-şi capetele. Văzând cât de moleşiţi erau, Ryan strigă exasperat:

- Bine, pauză juma' de oră! Şi după aia, vreau să iasă ca lumea! Nu-i o secvenţă lungă. Ar fi trebuit s-o avem în cutie până la ora mesei, da-n ritmul ăsta o să ne-apuce noaptea pe-aici!

Hanna îl văzu imediat ce coborî din maşină, la marginea cordonului înconjurător, şi se crispă în sinea ei. Speranţa absurdă că nu-i simţise lipsa i se spulberă, şi ştiu că avea să-i suporte furia. Nu ea era de vină că întârziase, şi nici Jay, de fapt. Dacă nu le-ar fi apărut în faţă câinele acela nesuferit, făcându-l pe Jay să frâneze brusc, Hanna nu s-ar fi lovit la cap şi pe urmă n-ar fi trebuit să se chinuiască atâta cu pornitul maşinii. În timp ce se apropia, văzu expresia întunecată a lui Ryan şi ştiu că se întorsese la punctul de plercare. Era acelaşi om autoritar şi cusurgiu pe care-l cunoscuse la Beauman Studios, antipatizându-l pe loc.

Dimineaţa nu începuse deloc bine. Nici unul dintre băieţi nu era obişnuit să se trezeaască

devreme, iar ca s-o aducă pe Hanna în Vicksburg la ora opt trebuise să ia micul dejun la şase şi jumătate.

- Întotdeauna ei pleca aşa, cu noaptea-n cap? o întrebase Jay, căscând şi trecându-şi degetele prin părul blond şi des.

- Poate chiar mai devreme, îl tachinase Hanna.

- Aoleu! O să trebuiască să-ţi închiriem o maşină. Nu mă pot scula în fiecare dimineaţă la ora asta.

Hanna se simţea prost. Era plăcut să locuiască la rude, cu condiţia să nu deranjeze.

- Poate dau telefon după un taxi, sugerase ea.

Jay, însă, nici nu voise s-audă. Afişând un zâmbet vesel, turnase lapte peste fulgii de cereale şi se aşezase pe marginea unui taburet.

- Verişoară Hanna, pentru tine, am să devin un om cu totul nou. În fiecare zi am să mă trezesc la crăpatul zorilor şi, cu tine alături, chiar o să-mi placă!

Chiar înainte de a pleca, Hanna intrase în salon. Frumoasa floare de magnolie din vasul de sticlă devenise maro, arătând ca şi cum ar fi avut petalele făcute din piele de căprioară. O privise neîncrezătoare şi cam întristată. Nimic nu rămânea neschimbat o veşnicie, şi nu i se părea firesc ca un lucru atât de frumos să se transforme peste noapte într-o uscătură gata să se fărâmiţeze la cea mai mică atingere. Totuşi, încă mai păstra o anumită frumuseţe. Ca într-o poveste de dragoste ratată, amintirile încă nu se mistuiseră. Hanna se gândea la felul cum Jessica răpise culoarea din viaţa lui Ryan, veştejindu-i-o fără veste. Pradă unui impuls, ieşise din casă şi culesese un boboc uriaş din magnolia cea mai apropiată, pentru a-l pune în locul celui ofilit, în apă proaspătă. Floarea palidă, înviorată de ploaie, strălucea acum în razele soarelui, făcând-o să se mai bine-dispună.

Era ciudat cum distanţa putea să îndulcească până şi relaţiile cele mai dificile. Dar, în momentul când ajunse în apropierea lui Ryan, Hanna începu să simtă furnicături prin toţi nervii. Ce-i drept, întârziase cu peste două ore, iar Ryan avea toate motivele să-i facă observaţie.

- Deci, ai binevoit în sfârşit să vii, remarcă el pe un ton usturător.

- Îmi cer iertare... începu Hanna.

Ryan se uită la ceas, apoi se întoarse spre Jay.

- Înţeleg că ştii să descifrezi ceasul. De ce-ai adus-o atât de târziu?

Purta un şort kaki, decolorat şi ros, iar Hanna se întrebă unde se bronzase atât de tare pe picioarele lungi şi musculoase. Era încălţat cu sandale de piele şi avea gulerul tricoului alb ridicat, ca să-i apere gâtul de soare. Totuşi, în pofida ţinutei lejere, aerul autoritar nu-i era atenuat cu nimic.

- Pot să explic, răspunse Jay. Maşina...

- Ascultă aici, e ora zece şi jumătate, iar eu lucrez de la şase. Filmarea a început la şapte, iar Hannei i-am acordat o oră de graţie, asta fiind prima ei dimineaţă. Scuzele nu-s de ajuns. În meseria noastră, timpul pierdut costă bani, şi aveam nevoie de Hanna aici.

În acel moment, Hanna îşi pierdu calmul. Individul era un tiran şi nu-i putea permite să mai continue.

- Te rog să nu vorbeşti aşa cu vărul meu, spuse ea. S-a deranjat enorm, numai pentru noi, şi şi-a mai accidentat şi maşina cu ocazia asta, aşa că puţină politeţe n-ar strica.

Îşi împinse părul înapoi, cu un gest nervos.

- Şi aş dori să nu mai vorbeşti cu "ascultă aici". Sună foarte grosolan!

- N-am nevoie de lecţii de bună creştere de la tine, replică Ryan, cu o privire ameninţătoare.

Alături, Jay aştepta neliniştit ca duelul verbal să se înteţească - dar, spre surprinderea lui, avu loc o schimbare de tactică. Ryan văzu vânătaia de deasupra ochiului Hannei, care fusese ascunsă de păr, şi expresia i se schimbă. Îi atinse fruntea.

- Ce-ai păţit aici?

Hanna tresări.

- Dacă mă lăsai să vorbesc, ai fi aflat. Un câine s-a repezit sub roţile maşinii şi, când Jay a frânat, m-am lovit cu capul de parbriz. Nu s-a întâmplat mare lucru. Mai grav a fost că pe urmă maşina n-a mai putut să pornească, şi a trebuit să se ducă pe jos până la cel mai apropiat garaj, care era la câteva mile distanţă, ca să cheme un mecanic. Ai noroc că acum suntem aici.

O fracţiune de secundă, degetele lui Ryan rămaseră lângă lovitură, apoi se întoarse din nou spre Jay.

- De ce naiba n-avea centură de siguranţă? se răsti el. Putea să se rănească grav.

- Nu folosesc niciodată, răspunse Jay.

- Atunci, e timpul să începi.

Ryan îşi luă planşeta şi nişte hârtii, şi o scurtă kaki, de pe zidul unde şi le lăsase.

- Tăietura asta are nevoie de îngrijiri. Ne ducem la motel, ca să te tratăm.

Şi o luă din loc. Hanna făcu o mutră rugătoare spre Jay, sperând s-o înţeleagă, şi porni după Ryan.

- Dacă tot ne ducem acolo, voi aranja să te întorci în cameră, spuse el peste umăr. N-am chef ca mizeria asta să se mai repete.

- Ce-ai spus? întrebă Hanna, oprindu-se locului.

- Am spus că de-acum încolo ai să stai la motel.

Hanna era indignată.

- N-am să fac aşa ceva! Aşteaptă!

Rămase pe loc până când Ryan se întoarse s-o asculte.

- Am venit aici în vizită la mătuşa mea. Ce-o să creadă dacă-i spun că nu mai pot locui acolo? O să fie îngrozitor de necăjită.

- Ştiu, şi-mi pare rău, dar dacă te gândeşti puţin, ai să-ţi dai seama că am dreptate. Port Gibson e prea depate ca să vii de-acolo până aici în fiecare dimineaţă.

- N-am să stau la motel.

Hanna era hotărâtă să-l refuze din principiu.

- Cu ce drept îmi dictezi unde să-mi petrec timpul liber?

Ryan se întrerupse, iar colţurile gurii i se arcuiră brusc într-un zâmbet.

- Ţţ, ţţ, ţţ, domnişoară Ballantyne, nu m-ai lăsat să termin, nu-i aşa?

Jay se uita de la unul la altul, nedumerit, simţind că între ei plutea o tensiune mai profundă decât părea la prima vedere, deşi motivul îi scăpa. Nu era o ceartă obişnuită, ci mai degrabă un duel al voinţelor. O prinse pe Hanna de braţ, pentru a-i atrage atenţia.

- Verişoară Hanna, cred că are dreptate. Trebuie să fii aici dacă începeţi munca la şapte dimineaţa, şi e clar că eu nu te pot aduce la ora aia. Dacă te-aş lua după colegiu şi te-aş duce acasă, iar seara te-aş aduce înapoi? Mămica va înţelege.

Se întoarse spre Ryan.

- Dar insist ca seara să vină la noi.

- Sigur că da, răspunse Ryan. Ştiam că eşti un om raţional. Iar Hanna, evident, va avea la dispoziţie zile întregi pe care să şi le petreacă la mătuşa ei. Asta voiam să spun.

Hanna se simţea ca o minge pasată de la unul la altul şi era tot mai scandalizată, dar cum Jay trecuse de partea lui Ryan, nu mai avea ce să spună.

- Poate că, dacă v-aţi hotărât ce e mai bine pentru mine, pot să mă apuc şi eu de treabă fără să-mi mai pierd vremea, spuse ea.

- Mai întâi o să ne ocupăm de rana asta, replică Ryan.

- Poate să aştepte până la pauza de masă. Abia dacă n-am zgâriat.

Pe buzele lui apăru acelaşi zâmbet enervant.

- Orice lovitură la cap are nevoie de multă atenţie. Mai ţii minte? Insist să vii cu mine acum, dacă ne scuzi, Jay.

- Da, sigur...

Pe lângă Ryan, Jay părea aproape un copil, şi acceptă fără discuţie, dar Hanna era în continuare nemulţumită.

- Îţi mulţumesc pentru tot, Jay. Abia aştept să ne revedem, diseară, spuse ea, mai accentuat decât ar fi fost cazul.

Jay profită de ocazie şi o sărută cu un entuziasm băieţesc, înainte de a porni spre colegiu. Hanna era satisfăcută. Îi arătase lui Ryan Donaldson că nu era atât de important pe cât se credea!

Dar mica scenă jucată numai pentru el nu avu nici un efect, căci când se uită după Ryan văzu că acesta mergea deja spre locul unde-şi parcase maşina.

* * *

Patul nu era făcut încă. Plapuma stătea îndoită într-o parte, iar perna şi aşternutul mototolit mai păstrau urma trupului lui Ryan. La vederea acestei imagini, pe Hanna o cuprinse o fascinaţie curioasă. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Şi-l imagina dormind acolo... Închise pe jumătate ochii, iar în locul plăpumii se văzu pe sine, ghemuită lângă el.

O, nu!

- Hanna, ai păţit ceva?

Glasul lui era tăios, iar Hanna deschise brusc ochii. Respira cu repeziciune, uimită de extraordinara farsă pe care i-o jucase imaginaţia.

- N-am nimic, spuse ea cu voce tremurătoare.

- Arăţi de parcă ai fi suferit un şoc în dimineaţa asta.

- Într-adevăr.

Aşa era. Ce-ar fi crezut, dacă afla că tocmai îşi imaginase cum ar fi arătat culcată în acelaşi pat cu el? Slavă Domnului că nu-i putea citi gândurile!

Baia era foarte mică, iar Ryan părea s-o umple complet. Hanna nu era o fată scundă de statură, dar când stătea lângă el, ochii îi ajuneau în dreptul pieptului lui.

- Nu e necesar, spuse ea, simţindu-se ciudat de ameţită în spaţiul acela restrâns, ca şi cum ar fi fost gata să cadă la pieptul lui. E doar o zgârietură superficială.

Ryan îi ridică de pe frunte părul castaniu-roşcat şi îi întoarse capul într-o parte, ca să vadă mai bine. Îi aplică apă caldă, cu grijă, apoi examină rana.

- Deja ai perturbat prima zi de filmare - o zi foarte importantă, aş putea să adaug, cu camere de filmat închiriate şi figuranţi care trebuie să fie îmbrăcaţi, hrăniţi şi pltăiţi, aşa că

trebuie să filmăm secvenţa într-un timp cât mai scurt. M-am hotărât să te aduc cu mine fiindcă m-am gândit că puteam economisi bani făcând la faţa locului modificările necesare în scenariu. Sper să nu reiasă că am judecat greşit. Şi nu ne putem permite cheltuiala şi complicaţiile de a te îmbolnăvi.

- Aşa, dă vina pe mine pentru toate greşelile tale!

Hanna îşi smuci capul, furioasă.

- Ţi-am explicat că s-a stricat maşina. Mi-am prezentat scuzele. Mai mult de-atât, ce să fac?

- Poate că cea mai mare greşeală a mea a fost aceea de a te aduce aici.

Îl privi cu gura căscată.

- Cum poţi fi aşa de ipocrit? Doar ştii că n-am vrut să vin.

- Aiurea!

- Şi dă-mi voie să-ţi spun care-a fost principalul motiv pentru care n-am vrut să vin: nu cred că aş putea lucra cu tine nici măcar câteva zile!

- Până acum, nici n-ai început să lucrezi, aşa că nu poţi decide nimic.

Îi aplică pe frunte cremă dezinfectantă, dar Hanna nu suporta să-l mai simtă atingând-o şi încercă să facă un pas înapoi. Pierzându-şi echilibrul, se agăţă de perdeaua duşului şi, până să se dezmeticească, stătea aşezată în boxa duşului, cu fundul într-o băltoacă.

Ryan o ridică în picioare, cuprinzând-o apoi cu braţele. Râdeau amândoi, dar dintr-o dată rămaseră nemişcaţi.

- Te rog, Hanna, nu mă mai speria, spuse el, cu glasul înecat de râs. Jessica n-o să mă ierte niciodată dacă nu-i înapoiez secretara întreagă.

Hanna deveni ţeapănă şi se desprinse de el, venindu-şi imediat în fire. Nu era îngrijorat decât pentru Jessica, iar asta punea totul în perspectiva corectă.

- Acum mă laşi să mă apuc de lucru? întrebă ea rece. N-are nici un rost să mai pierdem timpul, când îmi tot amneteşti cât de preţios este.

Nu trebuia să vadă ce efect avea asupra ei. Dracu' să-l ia! Hanna îşi adună resturile de demnitate care-i mai rămăseseră, şi ieşi - dar nu înainte de a vedea pe masă un plic adresat doamnei Jessica Kerby. Era scrisă cu aceleaşi litere groase pe care le văzuse pe plicul din sertar. Era clar că Ryan se gândea la ea. Oare de-asta era atât de prost dispus?

Nu avu timp să se mai gândească în ziua aceea, căci imediat ce ajunse înapoi la Tribunalul Vechi de adânci în lucru. Uită de orice probleme personale, în timp ce Ryan îi dicta ce voia să facă, şi începu să rescrie fragmente dintr-o secvenţă care păruse absolut fezabilă când o bătuse la maşină pentru Jessica. Pe măsură ce trecea timpul, munca îi plăcea din ce în ce mai mult. Secvenţa o fascina, şi începu chiar să înţeleagă nervozitatea lui Ryan. Era un perfecţionist şi pretindea ca toţi ceilalţi să se ridice la acelaşi nivel.

La ora mesei, avu plăcerea s-o reîntâlnească pe Vicki. Purta un şort roz şi un tricou alb cu sigla "Beauman Studios" imprimată pe spate. Avea părul legat într-o coadă-de-cal care o făcea să pară mult mai tânără şi purta nişte enormi ochelari de soare roşii.

Vicki şi Hanna îşi luară hamburgeri şi cola de la rulotele-bufet şi se duseră să mănânce la umbră.

- Nu ştiu cum au reuşit să organizeze totul atât de repede, spuse Hanna. Eu, în locul lor, aş fi pierdut toată ziua cu pregătirile.

Vicki râse.

- Asta-i sarcina secundului. A venit la începutul săptămânii şi a organizat totul, a angajat figuraţia şi încă două aparate, şi a obţinut aprobările de filmare de la autorităţile locale. Cred că a deschis chiar şi un cont în bancă, pentru cheltuielile necesare. Nu merge de la sine, să ştii.

- Nu, în nici un caz, murmură Hanna gânditoare, muşcând din hamburger. Şi de unde-au luat toate costumele astea de pe vremea Războiului Civil?

- Au fost închiriate.

- Şi cât timp va fi nevoie de ele?

- Numai azi. Secvenţele de masă, ca asta, se turnează dintr-o bucată, dacă e posibil, altfel ar costa prea mult. Mai avem una programată pentru săptămâna viitoare, când filmăm în Parcul Militar Naţional, dar asta e cea mai importantă. Azi după-amiază vor folosi aceiaşi oameni, dar în cealaltă parte a tribunalului. Aşa, se va părea că sunt mult mai mulţi, când de fapt sunt unii şi aceiaşi, purtaţi de colo-colo.

Hanna considerase întotdeauna televiziunea un lucru foarte simplu, dar acum, descoperind cât de complicată era, voia să afle tot ce putea şi o bombarda pe Vicki cu întrebări.

- Alea de-acolo sunt grupurile electrogene, spuse ea, arătând spre pantele verzi din faţa Tribunalului Vechi. Scânteia aia tocmai merge spre unul.

- Scânteie? Nu-i periculos?

- Nu, fraiero. "Scântei" le zicem la electricieni, îi explică Vicki. Grupurile generează curent electric pentru proiectoarele alea de pe stative.

- Dar de ce se folosesc reflectoare în exterior? Doar e destulă lumină şi fără ele, mai ales aici.

- Nu e suficientă pentru filmare.

Îi continuare, Vicki îi spuse tot ce ştia despre problema respectivă, apoi trecu la un subiect care o interesa mai mult:

- Ia spune-mi, cine era tipul ăla trăsnet cu care te-am văzut azi dimineaţă? Amicul Ryan arăta de parcă ar fi fost gata să-l omoare.

- E vărul meu, râse Hanna. Nu-i aşa că-i un dulce?

- Dulce! Puţin spus!

Vicki îi aruncă o privire piezişă, speculativă.

- Ryan nu e obişnuit să aibă concurenţi. Cred că va fi o lecţie pentru el.

- Ce vrei să spui?

- Toată lumea a observat că-ţi dă o atenţie deosebită.

Hanna îşi simţi obrajii înfierbântându-se, nemulţumintă de sugestia că Ryan practica favoritismele. Nu voia ca numele ei să fie asociat cu el în nici un fel.

- Numai datorită legăturii mele cu Jessica. Te asigur că nu-l interesez deloc, în nici un alt sens, şi nici nu vreau. N-avem nimic în comun - ba chiar, mă şi enervează.

Vorbea prea apăsat, dar trebuia să infirme imediat orice idei greşite.

Vicki ridică din umeri.

- Sper să ai dreptate. Nu te poţi aştepta să atragi *toate* talentele.

La asta, Hanna chicoti ca o adolescentă. Niciodată nu se considerase ieşită din comun, iar ideea că pe Vicki o îngrijora competiţia era peste măsură de comică.

- Cu tine pe-aproape, nici n-aş încerca! declară ea pe un ton vesel.

Dacă Vicki spera să-l cucerească pe Ryan Donaldson, n-avea decât. Hanna nu voia decât să-l evite.

* * *

Aşa cum Hanna se şi aşteptase, mătuşa Rachel fu foarte dezamăgită când auzi despre mutarea înapoi la motel.

- Tare-aş mai vrea să-i spun vreo două acestui domn Donaldson, spuse ea.

Totuşi, fi nevoită să consimtă că era un aranjament mult mai raţional.

- Cred că nu te pot monopoliza, când firma îţi plăteşte toate cheltuielile. Mă bucur atât de mult că datorită lor ai putut veni! Poate că ai să mai poţi sta la noi o zi, două, după plecarea lor. Sunt sigură că n-ar avea nimic împotrivă.

Hanna o îmbrăţişă scurt.

- Îţi mulţumesc, ar fi minunat.

Dar nu era deloc sigură că ar fi fost şi posibil. Venise fără ştirea şi permisiunea lui Jessica şi era obligatoriu să ajungă înapoi în acelaşi timp cu echipa.

- Pariez că Jay a scos un oftat de uşurare când a auzit că nu mai trebuie să se trezească la orele alea imposibile, comentă Leigh.

- Nu l-a deranjat deloc, se grăbi mătuşa Rachel să răspundă.

Leigh chicoti.

- Ar face orice ca să impresioneze o fată frumoasă, mai puţin să se scoale cu noaptea-n cap. E clar că i-ai căzut cu tronc, dacă pentru tine a făcut-o.

- Ce ziceaţi?

Jay, care tocmai venise de la bucătărie, prinsese o parte din conversaţie.

- Fratel tău e gelos, fiule, răspunse mama lui. Tocmai se oferea s-o ducă el pe Hanna cu maşina la Vicksburg, mâine dimineaţă la ora şase.

- Oricum, eu am dus-o primul, spuse Jay.

O cuprinse de mijloc cu un aer de stăpân, iar Hanna nu avu inimă să-i spună că nu-şi dorea asemenea atenţii. Ba chiar, îl lăsă s-o sărute pe obraz, fără să se retragă.

* * *

În seara următoare, Jay o duse pe fluviu.

După o cină la un restaurant pescăresc din oraş, coborâră pe malul apei, se îmbarcară pe un vas de agrement şi se aşezară la prova, de unde Hanna putea să vadă totul. Jay o prevenise să nu se aştepte la o navă fluvială romantică, dar ea îl asigurase că îi convenea orice vas, atâta vreme cât o plimba pe Mississippi. Înainte de a urca la bord, îşi cufundase mâna în apă, spre marele amuzament al lui Jay. Acesta nu reuşea să vadă ce era atât de minunat la fluviul noroios pe care-l cunoştea de-o viaţă.

- E doar o fâşie de apă ca oricare alta.

- Ba nu e. Până şi numele e interesant. Conţine o anumită magie...<$F - Numele Mississippi este un derivat al expresiei amerindiene *"Mi-zi-si-bi",* care înseamnă "Părintele apelor". (n.tr.)>

- Eşti nebună, o tachină el. Se zice că are apele prea groase ca să le bei şi prea subţiri ca să le ari. Nu văd nici o magie în asta.

Oraşul Vicksburg arăta frumos de pe fluviu, iar Hanna îşi putea da seama de ce-l putuseră

apăra atât d bine când îi atacaseră navele de război. Era construit pe o colină cu vedere în ambele direcţii, astfel că nici un vas nu se putea apropia pe neobservate, iar străzile abrupte urcau spre repere istorice ca Tribunalul Vechi şi Biserica Episcopaliană, precum şi blocurile noi de apartamente şi birouri. Urcară pe Yazoo River, pe lângă epava arsă a celui mai mare vapor cu zbaturi care navigase vreodată pe Mississippi, numit *"Sprague",* apoi ieşiră pe fluviul propriu-zis. Luna se oglindea în apă cu o strălucire de argint topit, iar Hanna era fascinată. Acordurile cântecului *"Moon River"* interpretat discret îi atingeau corzile sensibile, şi-i venea să lăcrimeze de emoţie.

- E atât de frumos, Jay! N-aş fi vrut să pierd o asemenea ocazie pentru nimic în lume. Îţi mulţumesc că m-ai adus.

- *Tu* eşti frumoasă, Hanna - ca sirena aia frumoasă care se spune că-i ademenea la ea pe toţi bărbaţii.

- Aia era Lorelei, şi-i atrăgea ca să-i nenorocească, râse Hanna. Sper să nu fac niciodată asta.

Jay se întoarse spre ea, încercuindu-i talia cu braţele, iar Hanna fu prea surprinsă ca să se desprindă.

- Nu mai glumi, te rog. Eu vorbesc serios. M-am îndrăgostit de tine.

Se aplecă şi-şi coborî cu putere gura peste a ei, şi o clipă Hanna nu putu face nimic ca să-i evite sărutul. Nu reacţionă, aşteptând ocazia de a se desprinde, pentru a-i spune cât putea de delicat că nu dorea aşa ceva, dar tocmai când încerca să se elibereze, cineva trecu pe lângă ei, silindu-i să se despartă.

- Blocaţi pasarela, spuse un glas - profund, cultivat, cu accent englezesc clar şi extrem de cunoscut.

Era Ryan Donaldson. Nu întoarse capul, nici nu păru să recunoască perehea care-l deranjase, iar Hanna îl privi cum se îndepărta pe punte, electrizată. Dacă o recunoscuse totuşi? N-ar fi putut suporta gândul. Strânsoarea braţelor lui Jay fusese dureroasă, dar junghiul care o străbătu din creştet până-n tălpi nu avea nici o legătură cu vărul ei.

- Hanna, spuse el, încercând să-i atragă atenţia.

- Te rog, Jay, nu mai face asta. Suntem veri. Hai să rămânem prieteni.

Ochii ei continuau să-l urmărească pe Ryan. Acesta ducea două pahare pline spre o fată cu pulovăr şi pantaloni roz, iar Hanna o recunoscu pe Vicki.

Câteva secunde, închise ochii atât de strâns încât durerea spulberă imaginea celor doi împreună, apoi se întoarse cu spatele, încercând să asculte ceea ce spunea vărul ei.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţa, Ryan nu coborî la micul dejun, şi nici Vicki. Hanna încerca să nu se întoarcă spre uşă de câte ori se deschidea, pentru că nu voia să-i vadă împreună.

Nu-i era foame. Abia putu să înghită cafeaua şi o chiflă, şi nu se alăturase grupului de fete cu care stătuse în ajun, pentru că n-ar fi suportat să participe la conversaţie. Toate păreau să se fi schimbat, până şi vremea. Ploua torenţial, iar cerul plumburiu părea să nu se mai poată înseni niciodată.

Hanna încerca să-şi spună că din pricina lui Jay se simţea atât de abătută. Compromisese toată seara cu insistenţele lui şi, oricât ar fi încercat să-l convingă că nu era îndrăgostit de ea,

când ajunseseră la hotel era la fel de aprins, iar Hanna abia reuşise să evite un nou sărut.

- Nu te înţeleg, tot spunea Jay. Afară, lângă tribunal, ai arătat că ţii la mine, chiar în faţa ăluia, Donaldson. Iar acum, spui că n-a fost decât afecţiune familială, iar restul mi s-a părut. Ei bine, află că nu e o pasiune copilărească. Te iubesc cu adevărat.

Hanna se simţea îngrozitor de vinovată şi ar fi vrut să nu-l fi încurajat niciodată, dar de unde era să ştie că el avea s-o ia în seios? Nu voia să-l rănească, dar spera ca Jay să-şi revină repede, după plecarea ei înapoi în Anglia. Până atunci, trebuia să se poarte cu băgare de seamă, ca să nu-i mai fie interpretate greşit atitudinile.

Înainte de a ieşi, îşi numără cecurile de călătorie şi constată că-şi putea permite să facă unele cumpărături. După ce se interesă la Recepţie, luă un taxi până la cel mai apropiat mall, unde hoinări o oră printre vitrinele din hală. Îşi cumpără o pereche de jeanşi albi strâmţi, o jachetă, o cămaşă albă bărbătească, largă dar care arăta fabulos încinsă cu un cordon de piele patent roşu, nişte sandale roşii cu tocuri înalte şi o pălărie de pai cu boruri late, sub care-şi putea vârî părul. Mai luă două tricouri şi consideră că ajunsese la limita cheltuielilor. Noroc că toate cumpărăturile îi ridicaseră moralul.

Câmd ieşi din mall, ploaia se oprise. Privi în jur, căutând o cabină telefonică. Asfaltul se usca la soare, scoţând aburi, iar pe fruntea Hannei se formau broboane de transpiraţie. Cu braţele pline de pachete, se hotărî să găsească un telefon în mall, unde era mai răcoare, şi tocmai se întorsese ca să intre din nou, când o maşină frână alături, împroşcând cu apă dintr-o băltoacă.

- Cine naiba ţi-a permis să ieşi la cumpărături în dimineaţa asta? întrebă Ryan, scoţând capul pe fereastră, cu un chip mai neguros decât norii ce se îndepărtau spre Louisiana.

- L-am întrebat pe Bill Hickly. Mi-a spus că nu se poate face nimic până nu stă ploaia.

- Şi cred că ştiai precis când avea să se întâmple asta. Munca *ta* nu depinde de vreme. Credeam că ai atâta minte ca să-ţi dai seama că o zi ploioasă e singura ocazie când am timp ca să mă ocup de hârtii.

- *Nu* sunt secretara ta, îi aminti Hanna.

Era furioasă. Era clar că Ryan întrebase la recepţie, aflase unde era şi o aşteptase în parcare, pândind ca un tigru gata să se repeadă.

- Urcă, îi spuse el.

Apoi ieşi pe autostradă, pornind spre colina cu Parcul Militar Naţional.

- De ce nu m-ai aşteptat? o întrebă. Puteai să te gândeşti că vreau să te văd.

- Credeam că erai tot cu Vicki.

În clipa când rosti aceste cuvinte, Hanna şi le regretă, dar nu făcuse decât să-şi urmeze şirul gândurilor. Nu voise să pară că-l acuza. Aşteptă, neîndrăznind să-l privească, dar Ryan nu spuse nimic. Ajunse la poarta parcului, îşi arătă legitimaţia şi fură lăsaţi să intre.

În jur nu era nimeni. Maşina trecea pe lângă monumente şi tăbliţe indicatoare, iar Ryan continua să tacă, până când ajunseră pe culmea unei movile. Acolo, coborî şi se duse până la margine. Hanna îl urmă, după ce-şi strânse părul sub pălăria de pai, pe care o scosese din sacoşă.

- Şaptesprezece mii se soldaţi yankei au murit încercând să cucerească oraşul Vicksburg, spuse Ryan. Mulţi au căzut într-o bătălie îngrozitoare pe colina asta, care a durat patru zile, şi era atât de cald încât în toiul luptelor a trebuit să declare un armistiţiu, ca să-şi poată îngropa morţii.

Era închis în sine, abia conştient de prezenţa ei, şi părea să vadă în minte tot ceea ce descria. Suferea alături de oamenii care se chinuiseră în acele locuri.

- Parcă văd cumplita baie de sânge, toată oroarea de a lupta într-un spaţiu atât de restrâns,

continuă el. Scenariul lui Jessica descrie superb scena. Dar mă întreb de ce nu i-a exprimat pe deplin tragismul? Vreau să capturez în film tot patosul trageriei.

Închise ochii un moment, concentrându-se, apoi se întoarse spre Hanna.

- *Poţi* să înţelegi în ce constă deosebirea?

- Da, răspunse ea, fără nici o ezitare. Pot foarte uşor.

Stătu pe gânduri câteva clipe, încercând să-şi formuleze motivaţiile. O amintire îi oscila şovăitor într-un cotlon al minţii, ca un dans al umbrelor, şi făcu un efort să şi-o clarifice. Un lucru spus de Ryan pe drum, când veneau de la Jackson. "Fraterinzare".

- Secvenţa în care e rănit fratele lui Linderley...

Linderley nu era personajul principal din "Patruzeci şi şapte de zile", dar Hanna o simţise mereu mult mai vie decât eroina bogată din casa dinainte de război. Linderley se refugiase cu familia ei într-o grotă de pe coasta colinei, mai jos de Shirley House, dar îngrijise răniţii şi se ocupase de treburile zilnice, fără să se teamă de bombardamente. Era una dintre eroinele tinere din Vicksburg, dar secretul ei era acela că-l iubea pe un infanterist yankeu pe care-l cunoştea încă din copilărie. Acesta avea aceeaşi vârstă cu fratele ei şi era cel ce-i găsise fratele grav rănit şi crezut mort de către ceilalţi.

- Continuă, o îndemnă Ryan, atent.

- Mai ţii minte când ai spus că liniile erau atât de apropiate încât puteau să stea de vorbă? Ei bine, cred că băieţii ăştia s-au putut întâlni în noaptea dinaintea luptei...

- În ziua armistiţiului, o întrerupse grăbit Ryan, înţelegând unde bătea. S-au ridicat steaguri de-a lungul liniilor, iar trupele au avut trei ore de răgaz. Au stat de vorbă şi au râs, oricât ar părea de incredibil, iar rebelii le-au dat federalilor mâncare şi băutură.

- Nu, îl contrazise Hanna, trebuie să aibă loc noaptea, când e linişte. Amândoi sunt de gardă şi se întâlnesc între linii.

- Bineînţeles că noaptea, fu el de acord. Ai, într-adevăr, simţul atmosferei. Ştiam că fac bine aducându-te aici. Eu nu sunt scriitor. Ştiu ce vreau, dar nu reuşesc întotdeauna să mă fac înţeles de Jessica. Am nevoie de o scurtă secvenţă intercalată. Ai putea s-o scrii tu?

- Cu mare plăcere, răspunse Hanna.

Aşa cum stătea pe colină, lângă el, se simţea la un pas de a-şi risipi confuzia din inimă. O voce interioară o îndemna să-i vorbească serios lui Ryan despre gândurile care o frământau. El, însă, era prea absorbit de trecut.

- Sunt prea multe fantome aici, Hanna, oftă.

Apoi râse uşor, risipind vraja, şi porni înapoi spre maşină. Îi deschise portiera.

- Îmi place pălăria asta. Te avantajează.

Hanna se înroşi de plăcere şi rămase cu pălăria pe cap, deşi voise să şi-o scoată.

Pe un dâmb de deasupra râului, Ryan opri din nou, rezemântu-şi braţele de volan. O vreme, nu spuse nimic, dar un mic zâmbet îi arcuia buzele.

- Vii des aici să admiri priveliştea? îl întrebă Hanna, pe un ton mai tăios decât ar fi fost cazul, presimţind că se apropia o ironie.

- Nu.

Ryan îşi rezemă capul pe braţe, întorcându-se cu faţa spre ea.

- Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să vezi bine fluviul, din moment ce aseară nu prea ai avut posibilitatea.

Inima Hannei făcu un salt în gol, iar gura i se uscă. Ar fi trebuit să ştie că acelor ochi

pătrunzători nu le scăpa nimic.

- Am petrecut o seară minunată, spuse ea. Şi am văzut atât de mult cât se putea, pe întuneric. Nu mă îndoiesc că şi tu ai făcut-o.

- După un timp, devine monoton.

- Mie nu mi s-a părut.

- Nici nu mă mir. Noroc că aveai alte distracţii.

Tonul lui cinic insinua un subînţeles clar, iar Hanna începea să-şi iasă din sărite.

- Dacă te referi la faptul că eram cu Jay, de ce nu spui de-a dreptul? Mi-a plăcut să ies cu vărul meu şi nu am nimic de ascuns.

- Nici dacă ai avea nu m-ar interesa, replică el, întinzându-şi braţele, cu mâinile încă pe volan. Iar cât despre comentariul tău dinainte, dacă insinuai că m-am culcat cu Vicki Lander, poate n-ar strica să-ţi vezi de treburile tale.

Încercarea lui de a o pune la punct aproape reuşi. Hanna ştia că nu avea dreptul să-l critice, dar situaţia nu era unilaterală, şi un demon o întărâta să continue.

- De unde ştii ce-am insinuat, dacă eşti cu conştiinţa curată? Puţin îmi pasă ce faci ca s-o uiţi mai uşor pe Jessica, atâta vreme cât nu mă implici pe mine.

- Pe Jessica n-o amesteca în povestea asta.

Cuvintele lui o împunseră, tăioase ca oţelul, şi înainte de a apuca să răspundă, Ryan porni maşina. De ce începuse acel schimb ostil de replici, când cu doar cu câteva minute în urmă se înţeleseseră atât de bine? Hanna nu înţelegea.

Soarele strălucind printre nori aşternea cioburi de aur pe apă, iar un convoi de barje propulsate de un împingător tocmai intra într-un fascicul de raze ca spotul unui proiector pe scenă. Ryan se opri, frapat de frumuseţea imaginii.

- Fantastic spuse el. Barjele alea arată ca un cor mic de femei grase. Nici eu n-aş fi putut concepe o imagine mai expresivă.

Revenirea soarelui după ploaie, atât la propriu cât şi la figurat, o luă pe Hanna prin surprindere. Apoi înţelese ce voia să spună Ryan şi chicoti.

- Am ştiut dintotdeauna că eşti un încrezut, dar asta le întrece pe toate!

Incidentul destinse temporar atmosfera, iar drumul deveni mai suportabil. Ryan o lăsă la intrarea motelului.

- După prânz, filmăm Casa Balfour, spuse el. Nu prevăd nici o schimbare, dar ar fi mai bine să vii şi tu pe platou. Cere-i lui Bill Hickly să te aducă, sau altuia dintre băieţi. A, şi diseară vreau să vii cu noi când vizionăm brutul de la Tribunalul Vechi.

- În seara asta?

- Da. Am închiriat o mică sală de proiecţie şi aproape în fiecare seară am să mă duc acolo, să văd materialele brute.

- Dar ai nevoie şi de mine la vizionare?

- Printre altele, da.

Hanna se întrebă dacă nu cumva o făcea intenţionat.

- M-ai fi putut anunţa din timp, spuse ea. Jay vine să mă ia la Port Gibson, ca să-mi petrec seara cu mătuşa Rachel.

- Îmi pare rău, răspunse Ryan nepăsător. Dă un telefon şi contramandează.

Şi plecă fără o vorbă, iar Hanna strânse din dinţi, simţind că-i venea să urle. Probabil că se ducea să ia masa cu Vicki, ca să se mai bine-dispună.

* * *

- Nu-ţi face griji, iubito, răspunse mătuşa Rachel, când Hanna îi telefonă ca să se scuze. O să recuperăm altă dată. Şeful ăla al tău pare un adevărat zbir. Să-l inviţi o dată aici, ca să-i spun vreo două!

Gândul la mărunţica mătuşă Rachel muştruluindu-l pe Ryan era atât de comic, încât Hanna izbucni în râs.

- Abia aştept să văd!

- Sper numai să-l poţi însoţi pe Jay la balul de sfârşit de semestru, continuă mătuşa Rachel, pe un ton mai serios. Va fi foarte dezamăgit dacă nu vii.

- E mâine seară, nu-i aşa? Vin cu siguranţă. Mi-am adus cu mine şi o rochie de seară.

Când se duse să-şi ia cheia de la recepţie, găsi un bilet, scris în caligrafia groasă a lui Ryan:

"Trecem să te luăm de-aici la ora opt. Ryan."

Hanna rupse biletul în două şi-l aruncă la coş. Nu se schimbă pentru cină. N-avea nici un rost. Luă masa cu celelalte fete, ştiind că degeaba s-ar fi uitat spre uşă, după Ryan şi Vicki, care cu siguranţă îşi petreceau seara într-un loc ferit.

La ora opt, îi aştepta punctuală, cu jacheta albă pe umeri şi câteva şuviţe de păr care-i scăpaseră din creştet atârnând peste urechi şi frunte. Apărură peste zece minute, când Hanna tocmai începea să bată din picior, nerăbdătoare.

- Am întârziat, Hanna, scuză-ne, spuse Ryan, urcând grăbit treptele. Puteai să te duci cu Bill şi ceilalţi.

- În bilet ai scris că vii să mă iei, îi aminti ea.

- Bine, atunci, hai să mergem.

Ryan se întoarse spre Vicki, care era în spatele lui, şi-i spuse pe un ton mai blând:

- Vicki, îţi mulţumesc pentru tot. Ai fost extraordinară. Ne vedem mâine dimineaţă.

- Şi eu îţi mulţumesc, răspunse Vicki. Şi, Ryan, nu lucra până te-apucă dimineaţa. Ai tu grijă să se menajeze, Hanna, da?

Hanna făcu un efort să-şi păstreze o expresie neutră. Era jenată. Vicki făcuse o cucerire, dar nu era nevoie să se fălească în faţa tuturor, iar Hanna n-avea de gând să-i dea satisfacţie, arătând că observase.

În drum spre sala de proiecţie, Hanna constată că avea o companie ilustră. Protagonistul şi actriţele principalele veneau tot cu maşina lui Ryan. Nu fu inclusă în conversaţie, cu excepţia câtorva întrebări indiferente din partea actriţei aşezate lângă ea, pe bancheta din spate, care se simţea datoare să fie politicoasă. Hanna se bucura. N-avea chef să stea de vorbă cu nimeni, când gândurile îi erau într-un asemenea haos. Nimic nu mai avea sens. O simpatizase pe Vicki Lander şi se înţeleseseră bine - şi-atunci, de ce o duşmănea dintr-o dată, ca şi cum s-ar fi schimbat?

Curtea cu pietriş din spatele sălii era plină de gropi unde se adunase apa. Ryan o aşteptă pe Hanna, în timp ce restul porneau înainte.

- Ai grijă pe unde calci, o preveni el.

Chiar când coborî din maşină, o sandală îi alunecă din picior. Ryan se aplecă s-o ia, în timp ce Hanna aştepta, apoi ţinu sandala în palmă, cu un zâmbet cald în privire.

- Ştiu că nu-s Făt-Frumosul tău, şi nici tu, deşi arăţi senzaţional în rochia asta, nu eşti

tocmai Cenuşăreasa, dar permite-mi să-ţi probez condurul ăsta de sticlă.

Se ghemui în faţa ei şi-i luă uşor piciorul în mâini, privind-o. Un moment, îşi trecu degetul mare peste marginea tălpii ei, cu un gest foarte senzual, provocându-i un delicios val de plăcere. Ochii li se întâlniră. Câteva secunde, Hanna rămae cu răsuflarea tăiată, şi doar cu preţul unui suprem efort reuşi să nu întindă braţele spre el. Apoi, Ryan îi puse sandala în picior.

- Ţi se potriveşte, Hanna, spuse el încet.

Cu o mică exclamaţie, Hanna îşi încordă piciorul şi şi-l trase înapoi.

În întunericul sălii, încercă să se concentreze asupra imaginilor de pe ecran, ştiind că era datoare să observe calitatea şi corectitudinea, dar focul pe care i-l aprinsese Ryan în suflet nu voia să se stingă, tulburându-i judecata, aşa că nu putea să vadă decât valoarea imaginilor filmate de el, fără a le găsi nici un defect. Se minuna de profunzimea secvenţei, de atmosferă, de reacţiile conflictuale ale oamenilor, de la duşmănie feroce la uşurarea că asediul luase sfârşit. Dar cel mai mult o preocupau propriile ei sentimente la adresa lui Ryan.

Instinctul îi spunea că Ryan era şi el conştient de situaţie. Existau momente când atracţia dintre ei scăpăra ca nişte fulgere, finalizându-se întotdeauna prin cuvinte tunătoare, pentru că le era imposibil să ajungă la un acord în timp ce-şi înfruntau instinctele. Cunoscându-l, era destul de sigură că se gândise la o aventură de-o noapte, cel puţin, şi s-ar fi putut chiar să i-o sugereze, dacă se ivea ocazia. Poate că nu aştepta decât să se termine relaţia cu Vicki.

Hanna stătea aşezată pe scaunul din faţa lui şi nu îndrăznea să-şi mişte capul, de teamă să nu li se întâlnească privirile. Îi simţea ochii aţintiţi asupra ei, sfredelind-o arzători, şi avea o senzaţie de sufocare.

Când ajunse la motel, Jay o aştepta. Stătuse acolo toată seara şi abia-şi putea stăpâni frustrarea.

- Nu mi-ai primit mesajul, Jay? Am telefonat la colegiu, şi la mama ta.

- Da, l-am primit, răspunse el. Am venit să văd de ce se abuzează de timpul tău liber. Ni s-a spus că-ţi poţi petrece serile cu noi.

Era aproape îmbufnat, ca un băieţandru.

- Face parte din atribuţiile mele, iar în meseria mea nu există ore fixe. Te rog să înţelegi. Dar nici o grijă, nimic nu mă va împiedica să vin la voi mâine seară.

Jay se lumină la faţă.

- Contez pe tine! O să ne facem de cap dulceaţă!

Hannei nu-i plăcea să i se spună "dulceaţă", iar gândul de a-i face de cap cu Jay n-o prea atrăgea, dar se prefăcu, de hatârul lui, spunând:

- Abia aştept!

- Poţi să-i spui şefului tău că mâine ai o întâlnire de la care nu poţi să lipseşti.

- De ce nu mi-o spui chiar tu? interveni Ryan.

Se lăsă tăcerea. Hanna nu-l văzuse intrând, iar acum bătăile inimii i se accelerară.

Chipul lui Ryan era împietrit. Aerul lui de autoritate se voia impresionant, iar Hanna se temea ca Jay să nu se intimideze, dar văzul ei nu cedă.

- Hanna e partenera mea la balul colegiului, mâine seară, spuse el, susţinând privirea lui Ryan cu o bărbăţie lăudabilă. V-aş rămâne îndatorat dacă nu i-aţi găsi ceva de lucru care s-o reţină peste program, ca în seara asta.

Ryan nu dădu nici un semn că şi-ar fi pierdut calmul. Stătu doar un moment pe gânduri, apoi spuse:

- Nici o problemă. Poţi s-o iei pe Hanna la Port Gibson în seara asta, întrucât mâine are zi liberă. Nu voi avea nevoie de ea decât poimâine.

Dădu să plece, dar se mai opri o clipă ca să adauge:

- Poţi scrie secvenţa aia despre care am vorbit, Hanna, dacă ai timp.

Se uitară după el, prea surprinşi ca să răspundă, apoi Jay scoase un chiuit de bucurie, învârtind-o în loc:

- Pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, eşti a mea şi numai a mea!

Hanna se eliberă din braţele lui grăbită, jenată de privirile celor din jur. Fierbea de furie. Ryan Donaldson era culmea culmilor, vorbind despre ea de parcă ar fi fost o mobilă, ca şi cum schimburile acelea de priviri insinuante dintre ei n-ar fi avut loc niciodată. Dovedea că nu-l interesa câtuşi de puţin şi, probabil, avea să se bucure că scăpa de ea. Ce proastă fusese, ce fraieră idioată, să se lase călcată în picioare de el! Nu merita chinurile prin care trecea din cauza lui.

- Mă duc sus să-mi iau câteva lucruri, îi spuse ea lui Jay, rece. Aşteaptă-mă aici.

Ar fi trebuit să fie încântată că avea la dispoziţie o zi şi două nopţie pe care să le petreacă împreună cu mătuşa Rachel şi verii ei. Se lamentase destul că n-avea destul timp pentru rude. Dar, deodată, gândul de a nu-l vedea pe Ryan atâtea ore deveni insuportabil, şi toată htoărârea ei demnă de a-l evita nu mai însemnă nimic - acum, când el era cel care o alungase.

Capitolul 8

În următoarele câteva zile, Hanna nu-l mai văzu pe Ryan aproape deloc. Când se întoarse de la Port Gibson, atmosfera era încărcată şi află că producătorul executiv venise din Anglia într-o vizită-fulger, ca să vadă cum mergea producţie. Ryan fu ocupat cu el două zile, şi nimeni nu se relaxă până când producătorul plecă înapoi, convis că banii erau cheltuiţi cu cap.

Hanna nu avea multe de făcut. Bătu la maşină secvenţa pe care o scrisese, sperând că lui Ryan avea să-i placă. Filmarea urma să aibă loc acasă, pe platou.

Vicki ea prietenoasă ca întodeauna, dar nu-l menţiona deloc pe Ryan, iar Hannei îi convenea aşa. Nu credea că ar fi putut vorbi despre el fără să se dea de gol, şi din acelaşi motiv nu frecventa locurile unde putea fi şi el. Era de ajuns să-l vadă de la distanţă, pentru ca inima să-i înceapă un dans ciudat, dar spera să-i treacă repede, dacă nu se mai turna gaz peste foc.

Mai aveau de filmat doar o secvenţă importantă, după care filmarea avea să fie aproape completă. Hanna se plictisea, iar lui Bill Hickly i se făcu milă de ea, odată când o găsi citind, singură în holul hotelului.

- Bună, Hanna, o salută el. Înainte de cină, mă duc în parcul militar, să verific câteva lucruri. Nu vrei să vii şi tu cu mine?

Bill îi era simpatic. Începea să chelească în creştetul capului, dar compensa prin barba castanie îngrijită, iar ochii îi străluceau pe sub sprâncenele stufoase.

- Mi-ar face plăcere, răspunse Hanna, pornind cu el încântată.

Pe aprobase ca Shirley House să fie folosită la cadrele de exterior. Tehnicienii lucraseră toată ziua, făcând pregătirile, iar stativele pentru proiectoare erau instalate deja. În timp ce urcau colina, văzură grupul electrogen. Dar Hanna se aşteptase să vadă mult mai mult.

- Ce nu înţeleg eu, spuse ea, e cum poate Ryan să obţină efectul total. În fotografiile din timpul asediului pe care le-am văzut eu, latura asta a colinei era ciuruită de tranşee şi gropi. Mă

aşteptam să văd totul reconstituit.

- O să vezi în film, îi promise Bill, zâmbind. De fapt, cadrele alea sunt filmate deja.

- Serios?

Hanna nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

- Dar n-am văzut când s-au filmat, şi sunt sigură că n-am lipsit de la nici o filmare.

- S-au tras înainte de a pleca din Anglia. Totul e trucaj, Hanna. Mai ţii mine că, alaltăieri dimineaţă, am filmat casa de la distanţă? Ei bine, cadrele astea le vom combina cu imaginile de liptă pe care le-am filmat acasă, într-o carieră de piatră, şi nimeni n-o să se prindă, te asigur. Nu cred că Ministerul de Interne s-ar fi bucurat dacă săpam gropi prin parc, doar ca să apară la televizor.

Hanna râse.

- Da, într-advăr.

Îi mai puse multe întrebări, fascinată să afle atâtea secrete profesionale. Dar, pe lângă că avea o companie interesantă, Bill era un om amuzant, iar Hanna se distra copios cu el. Râsul îi făcea bine.

Şi apoi, din senin, Bill îi dădu o veste care-i întoarse pe dos toate ideile despre Ryan.

- Ştii, dacă nu era Vicki, am mai fi aşteptat o săptămână ca să tragem secvenţa asta.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştii?

Sprânceana lui stufoasă se arcui ca spinarea unei omizi.

- Nu ţi-a spus despre criza de la costume? Credeam că voi două eraţi prioetene! Tocmai luam micul dejun cu Ryan, înainte să coboare ceilalţi, când a venit o scrisoare care confirmau nişte date de la cei cu costumele. Era să iasă prin tavan! Nu ştiu amănuntele, dar se pare că cineva a încurcat nişte borcane. Oricum, cât ai zice peşte, i-a telefonat lui Vicki în cameră, apoi a sunat la aeroportul din Jackson şi i-a rezervat un loc la cursa de New Orleans. Pe urmă, a dus-o la Jackson cu maşina, iar seara a mers din nou ca s-o ia de la aeroport. Trebuie să recunosc că are mai multă energie chiar şi decât mine.

- Vicki s-a dus la New Orleans? repetă ea, privindu-l fără să-i vină a crede.

- Exact. Dacă nu rezolva lucrurile personal, acum eram toţi cu fundu-n baltă.

Continuă să-i explice, dar Hanna nu-l mai asculta. Vicki nu-şi petrecuse noaptea cu Ryan, şi nici a doua zi nu fuseseră împreună, aşa cum crezuse ea. Îi ardeau obrajii de ruşine la gândul că trăsese atâtea concluzii pripite şi se simţea ca şi cum ar fi fost surprinsă făcând un lucru îngrozitor.

* * *

În noaptea aceea, zăcând trează în pat, Hanna îşi dădu seama că Ryan mai avea o faţă, pe care şi-o ţinea ascunsă. I-o întrezărise o dată sau de două ori, dar se temea că n-avea să facă parte niciodată dintre privilegiaţii cărora le-o arăta.

În sfârşit, o fură un somn agitat şi dormi până în zori. În cameră era zăpuşeală, iar Hanna nu mai suporta să stea, aşa că-şi căută în valiză costumul de baie şi coborî la piscină.

Soarele încă nu răsărise şi nu era nimeni în jur. Sări în apă, începând să înoate alene de la un capăt la altul al bazinului. Era o înotătoare bună, dar după câteva lungimi energia i se risipi şi rămase făcând pluta, relaxată, cu ochii închişi.

Ajunsese lângă margine, când auzi un plescăit sonor şi cineva o înhăţă înainte de a apuca să deschidă ochii. O secundă se scufundă, apoi începu să se zbată, ţipând.

- Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Se agăţă de marginea bazinului, scuipând apă. Când deschise ochii, îl văzu lângă ea pe Ryan, livid.

- Ce bancuri *proaste* eşti în stare să faci! Era să mă îneci!

- Dumnezeule, Hanna, chiar am *crezut* că te înecaseşi!

Era palid la faţă, cu părul şiroindu-i de apă.

- Soarele se oglindea în apă şi n-am văzut decât un trup plutind la suprafaţă. M-am speriat îngrozitor, pot să-ţi spun.

Hanna tremura, de şoc şi de frig, dar mai ales din cauza apropierii lui Ryan. Acesta se săltă lângă ea, pe margine, cu trupul ud lucindu-i.

- Încă n-am ajuns să mă sinucid din cauza ta, spuse ea, ascunzându-şi nervozitatea cu un râs tremurător. Deşi pariez că unii nici mult nu mai au, după criza de nervi pe care ai făcut-o ieri.

- Chiar atât de rău a fost? întrebă el, privind-o cu sinceră surprindere.

- M-am bucurat enorm că mie nu mi-ai spus nimic.

- O, Hanna...!

Neputându-l privi, îşi dădu la o parte din faţă părul ud, căutând un pretext ca să risipească tensiunea.

- Hai o-ntrecere! îl provocă ea, sărind în apă, şi porni spre capătul opus, cu mişcări viguroase.

Ryan, însă, o ajunse încă înainte de jumătatea bazinului şi o apucă de gleznă, făcând-o să se oprească şi să se zbată. Hanna începu să-l stropească, iar el răspunse la fel, râzând amândoi ca nişte copii. Ca să se ferească, Ryan încercă s-o prindă de umeri, dar degetul i se agăţă în breteaua sutienului ei, care se desfăcu. Scoţând un uşor ţipăt, Hanna dădu să şi-l ridice la loc, însă Ryan îi imobiliză încheieturile ambelor mâini şi o trase la fund, râzând în continuare. Într-un târziu, Hanna reuşi să iasă din nou, fără sutien, furioasă şi umilită.

- Lasă-mă-n pace, Ryan Donaldson! Nu pot să te sufăr!

- E-n regulă, nu te vede nimeni. Nu există ferestre care să dea spre piscină.

- Mă vezi *tu.* Dă-mi drumul!

Lovi cu picioarele, dar apa îi zădărnicea mişările, aşa că rămase captivă. Ryan îi eliberă încheieturile, dar numai pentru a o cuprinde cu un braţ, trăgând-o spre capătul cu apă adâncă.

- Iar acum, am să mă întorc cu spatele până-ţi legi bretelele, spuse el încet, răguşit.

Hanna se îndepărtă, abia reuşind să-şi ţină picioarele pe fundul piscinei, unde-şi înnodă costumul cu degete tremurătoare, fără a îndrăzni să-l privească.

- N-am vrut să se întâmple asta, spuse el. Îţi dau cuvântul meu că a fost un accident.

- Nu te cred.

Ryan ieşise din bazin şi se ştergea viguros cu prosopul. În slip, părea mai înalt decât oricând, iar soarele care-i strălucea pe piele îl făcea să arate ca un atlet. Hanna nu mai avea putere să se mipte.

- Ai de gând să stai acolo toată ziua? o întrebă el.

- Am să ies după ce pleci tu.

Nu trebuia să ştie cât jinduia s-o mai atingă.

- Vino afară, ai să răceşti.

Într-adevăr, dârdâia, şi după o scurtă ezitare acceptă mâna puternică pe care i-o întinsese, simţind cum degetele i le cuprindeau pe ale ei, calde. Îşi luă pe ea halatul de baie, încingându-şi-l cu cordonul, apoi încercă să plece grăbită, dar Ryan o opri.

- Hanna, nu pleca.

N-o atingea, însă privirile li se întâlniseră şi se susţineau. Amândoi respirau repede, iar Hanna ştia că şi el era la fel de conştient de periculoasa atracţie fizică dintre ei, tot mai strânsă, mai intensă. Cumva, trebuia s-o spargă.

- Mă duc să fac un duş şi să mă îmbrac, altfel am să întârzii.

Ryan îşi trecu degetele prin părul umed, încruntându-se, ca şi cum ar fi făcut un efort să-şi revină.

- Ascultă, spuse el, nu crezi c-ar fi bine să mă reabilitez în ochii oamenilor, dându-le azi o zi liberă? Suntem în avans cu programul de filmare, şi tuturor le-ar prinde bine o pauză.

- Şi mă întrebi pe mine?

- Da. Ai spus că-i împing la sinucidere.

Hanna chicoti, atât de uşurată încât aproape o lua cu ameţeli.

- N-am vorbit serios. Dar acum, că ai sugerat-o, cred că ar fi o idee foarte bună.

Ryan porni spre motel, cu Hanna alături.

- Atunci, am să aranjez - cu o singură condiţie.

- Şi anume?

- Să n-o tuleşti ca să-ţi petreci ziua cu vărul tău cel amorezat.

Hanna se burzului imediat.

- Nu-mi convine să vorbeşti aşa despre Jay! Şi, oricum, ce altceva aş putea să fac?

- Aş vrea să te duc într-un loc. Vii cu mine?

Ajunseseră lângă uşă, iar Ryan se întoarse spre ea, sfredelind-o cu privirea, aproape ca şi cum s-ar fi temut că putea să-l refuze.

Pe Hanna o cuprinse o bucurie copleşitoare. N-avea de gând să-l întrebe din ce motiv o chemase.

- Sigur c-am să vin.

- Perfect.

Deschise uşa şi o ţinu, astfel încât Hanna trebui să se aplece pe sub braţul lui, ca să intre.

- Şi încă ceva. Vrei să-ţi iei rochia aia verde cu care te-am văzut prima dată?

* * *

Se înţeleseseră să se întâlnească în parcare după o oră, timp în care Ryan vorbea cu unele persoane, ca să se asigure că nu survenise nici o urgenţă.

- O să luăm micul dejun la primul McDonald's care ne iese-n cale, spusese el.

Purta blugii strânşi pe şolduri, o bluză sport albă şi avea o geacă de doc pe braţ. Ochii-i erau ascunşi sub ochelarii de soare - dar când se apropie, Hanna îşi dădu seama că o privea cu admiraţie, după cum zâmbea, cu capul înclinat într-o parte.

- Îţi stă foarte bine, o lăudă el.

Dar, când Hanna intră în maşină, pălăria de pai îi căzu de pe cap, iar Ryan o puse pe bancheta din spate.

- Pe-asta păstreaz-o pentru când o să fie soare. Prefer să-ţi văd faţa, ca să ştiu când te

înfurii şi să mă feresc.

Obrajii ei se împurmurară.

- Chiar nu mă laşi să uit, aşa-i?

- De ce te-aş lăsa? replică el cu un zâmbet amuzat, pornind motorul. Eşti singura femeie care m-a atacat vreodată şi am senzaţia că încă mai poţi s-o faci.

Hanna, însă, ar fi preferat să destindă atmosfera, măcar pentru următoarele câteva ore.

- Poate reuşim să declarăm un scurt armistiţiu, spuse ea.

- Eu aş prefera un lung armistiţiu. Sperasem ca soarele ăsta superb şi fierbinte să mai topească din ţurţuri, dar încă nu văd nici un semn.

- Am grijă să stau la umbră. Am auzit că insolaţiile pot fi foarte neplăcute.

Gura lui Ryan se crispă. Replica fusese mai tăioasă decât intenţionase, iar Hanna ar fi vrut să şi-o retracteze, dar era prea târziu.

- Am înţeles, spuse el scurt, în timp ce ieşeau din oraş.

Îi era imposibil să se simtă relaxată în preajma lui, şi pace!

Situaţia se amelioră însă la micul dejun. Din clipa când fata de la tejghea îi întrebă cum preferau ouăle, turuind vreo duzină de variaţiuni, de la "întoarse şi răscoapte" până la "cu soarele-n sus", se înveseliră, constatând iar că puteau să râdă împreună. După ce reveniră în maşină, Hanna îndrăzni să-l întrebe unde mergeau.

- Ăsta-i drumul spre Port Gibson, iar eu am fost până la Natchez.

- Nerăbdătoare mai eşti, domnişoară Ballantyne, o tachină el. Ai vizitat vreodată Windsor Castle? E un loc fascinant, dar mă îndoiesc că vei găsi vreo asemănare cu cel de acasă.

- Cine locuieşte acolo?

- Nimeni.

Hanna continuă să-i pună diverse întrebări, dar Ryan nu răspunse decât atât:

- Aşteaptă şi-ai să vezi. Sper să nu fii dezamăgită.

În Port Gibson, coti de pe autostradă şi, o vreme, îşi continuară drumul într-o tăcere relaxată. O mare de floarea-soarelui mărginea drumul, dar Hannei îi plăceau cel mai mult magnoliile de pe câmpii şi din grădini, ai căror boboci ca de ceară continuau să strălucească printre funzele verzi închise, deşi le cam trecuse vremea.

- N-am ştiut niciodată că magnoliile pot creşte şi sălbatice, oftă ea. Sunt atât de frumoase...

- Mississippi a fost numit cândva Statul Magnolia. Păcat că i-au schimbat numele.

Drumul continua la nesfârşit. Un fior de teamă o făcu pe Hanna să se aplece înainte, iar Ryan zâmbi privind-o. În sfârşit, la stânga apărul Windsor Castle.

Era o privelişte extraordinară - douăzeci şi două de coloane corintice, în plin pustiu, îndreptate spre cer. La vremea lui, arătase ca un palat, iar Hanna privi cu uimire ruinele care mai rămăseseră.

- E o frumuseţe! şopti ea.

- Sau o urâţenie, replică Ryan.

Coti pe un drum lateral accidentat, care ducea direct spre ruine.

- Nu, nu e urât deloc, insistă Hanna, oprindu-se lângă coloane, cu privirea în sus. Cred că e doar insuportabil de trist. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

Ochii i se umplură de lacrimi şi întoarse capul, surprinsă să vadă fluviul Mississippi strălucind în depărtare.

- Şi eu simt la fel. Am mai venit aici o dată, singur, şi am stat câteva ore. Ceva nedefinit

mă făcea să rămân, ca nişte tentacule care mă trăgeau spre trecut. Nu pot să explic prea clar.

- Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Hanna.

- A ars, cam prin 1800. Se spune că aici a locuit Mark Twain. De la fereastră, putea să se uite peste fluviu.

Lângă gard creştea o tufă de trandafiri roşii, iar Ryan culese un boboc, dându-i-l fără o vorbă. Hanna îl duse la nas, mirosindu-i parfumul slab, apoi şi-l prinse la borul pălăriei, sperând să nu se ofilească prea tare, căci voia să-l păstreze presat, ca amintire. Cum ar mai fi râs Ryan, dac-ar fi ştiut!

Ryan se aşeză pe iarbă, cu un oftat de mulţumire, iar după câteva clipe Hanna i se alătură. Domnea o linişte aproape desăvârşită. Nu se auzea decât orăcăitul brotacilor din copaci. Rezemat într-un cot, Ryan întinse mâna şi începu să-i desprindă agrafele, până când părul Hannei se revărsă împrejurul umerilor. Nu-l opri. Cea mai slabă atingere a degetelor lui pe părul ei era un adevărat extaz.

- Nu-ţi stă bine cu părul strâns aşa, spuse el. Arăţi ca o învăţătoare nemăritată. Uneori, te şi porţi la fel, dar ai şi o altă faţă, nu-i aşa...? Rezervată, poate, pentru Jay Caldwell.

Hanna vru să nege, să-i spună că nu era nimic între ea şi Jay şi nici n-avea să fie vreodată, dar era prea sufocată de emoţie ca să vorbească, iar Ryan, neputându-i vedea faţa, îi luă tăcerea drept încuviinţare.

Hanna se aşezase cu picioarele strânse sub trup, şi încercă să se ridice, dar Ryan îi ghici intenţia şi o prinse de încheietura mâinii, ţinând-o pe loc cu forţa, în timp ce cu mâna cealaltă îi întorcea capul spre el.

- Okay, deci el e cel important.

Glasul îi devenise tăios.

- Azi, însă, eşti cu mine, aşa c-o să-l dăm uitării.

Îi strânse braţul cu mâna, ca într-o menghină, iar Hanna nu-l putu împiedica să-şi lase gura peste a ei cu brutalitate. Se răsuci, hotărâtă să-l respingă, dar această mişcare o făcu să-şi piardă echilibrul, răsturnându-se pe spate. Iarba aspră începu să-i zgârie obrajii în timp ce-şi răsucea capul dintr-o parte în alta, dar apăsarea buzelor lui devenea tot mai puternică, până când Hanna nu mai putu opune nici o rezistenţă. Sărutările lui erau ca un vin îmbătător, făcând-o să mai dorească, până când o cuprinse o euforie atât de dulce încât orice altceva i se şterse din minte. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, înfigându-şi degetele în părul lui şaten şi des, atingându-i-l pentru prima dată, desfătându-se cu emoţia primordială a contactului fizic, iar degetele i se încleşatară, trăgându-l de păr până la durere. Ryan înălţă capul. O privi un moment, apoi gemu şi-şi îngropă faţa lângă gâtul ei, sărutând-o, iar trupul lui lipit de al ei făcea s-o străbată vâlvătăi de flăcări.

La auzul ţipătului ascuţit al unei păsări, Hanna deschise ochii, crezând că venea cineva, şi se smulse din braţele lui.

- Te rog, Ryan, te rog, nu! strigă ea.

Se ridică grăbită în picioare, tremurând atât de tare încât se clătina, gata să cadă din nou.

Ryan o privea fix, cu ochi febrili, strălucitori.

- Acum ştiu... murmură el, pe un ton măsurat şi plin de subînţelesuri.

Ce ştia? Chiar îşi dăduse seama că Hanna ajunsese la un pas de a ceda acelei copleşitoare ispite?

- Dacă la fel reacţionezi şi faţă de vărul Jay, nici nu mă mir că şi-a pierdut capul după tine.

Se culcă la loc, întorcându-se pe burtă. Încă încercând să-şi tragă respiraţia, Hanna ezită. Jinduia atât de tare să îngenuncheze şi să-l mângâie, încât fu nevoită să strângă pumnii. Apoi se răsuci brusc şi porni cu picioare tremurătoare, dorindu-şi ca ruinele să fi răspândit puţină umbră, ca să se mai răcorească. Simţea cum o atrăgeau. Acolo trăiseră oameni care cunoscuseră sentimentele ce o frământau, şi ar fi înţeles-o. Îi frământase pasiunea, în locul acela se întâmplaseră drame şi tragedii, pe vremea când acele coloane imense şi triste susţinuseră un acoperiş, ziduri şi balcoane. Nu era singură. Părea să fie pentru prima oară când i se întâmpla aşa ceva, dar emoţiile ei erau la fel de vechi ca timpul şi avea să-şi revină.

Ryan n-o urmă. Hanna hoinări singură, adâncită în gânduri, fără să-i pese de vegetaţia aspră care-i zgâria picioarele, până când, pe neaşteptate, călcă într-un muşuroi de furnici care semăna aproape aidoma cu moviliţele din jur. În câteva secunde, piciorul îi fu acoperit de furnici mari şi negre care o înţepau, iar ţipetele ei răzbătură până la urechile lui Ryan. Când acesta ajunse lângă ea, Hanna reuşise să-şi scuture majoritatea furnicilor de pe picior, cu mişcări înnebunite, dar pe piele i se vedeau deja pete roşii, iar faţa i se albise, cu ochii holbaţi de spaimă.

- Sunt furnici de foc, îi spuse Ryan. Până mâine, au să-ţi apară câteva pete infectate şi-au să te mănânce îngrozitor, dar în rest nu e nici un pericol. Uite, acolo e o băltoacă. Vino să-ţi răcoreşti piciorul.

O luă în braţe şi coborî cu ea pe o pantă, spre o baltă noroioasă, unde îi descheie sandala şi-i scufundă piciorul în apă. Noroc că petele începură să dispară când le şterse cu nişte frunze, şi doar vreo trei sau patru dintre ele o usturau.

- A fost îngrozitor, murmură Hanna cu voce nesigură. Era să mor de frică!

- Sărăcuţa Hanna! Ăsta-i al doilea şoc pe care mi-l provoci pe ziua de azi. Ce încerci să faci cu mine?

Ryan se ridică, zâmbindu-i cu blândeţe.

- Vino, am să te duc înapoi la maşină.

- Pot să merg şi singură, protestă ea.

- Ca să calci din nou în vreun muşuroi de furnici! N-am de gând să risc.

O luă în braţe şi porni în josul pantei, ducând-o ca pe un fulg. Hanna râse, ţinându-se de umerii lui. Când o puse jos, lângă maşină, braţele ei continuară să-i cuprindă gâtul. Ryan o ţinea cu tandreţe, rezemându-i capul la piept, unde Hanna îi auzea bătăile puternice ale inimii. Ar fi stat aşa o veşnicie. O sărută pe creştet şi, când ea ridică privirea, o sărută din nou, pe gură. Nu era un sărut la fel ca acelea dinainte. De astă dată, jocul buzelor lui peste ale ei era blând, făcând-o să se înmoaie la pieptul lui, topită de fericire.

- O, Hanna! murmură el, mângâindu-i faţa. În ultimele două zile, te-am evitat. Ar fi trebuit să fac acelaşi lucru şi azi.

Dar de ce? striga inima ei. În viaţa ei nu mai cunoscuse un asemenea delir de fericire. Dacă şi el simţea acelaşi lucru, de ce nu putea s-o mai sărute? Nu trebuia decât să recunoască emoţia periculoasă care-i pulsa prin trup, ca să ştie răspunsul.

După ce intrară în maşină, se lăsă liniştea, totul revenind treptat la normal. Ar fi trebuit să se bucure că Ryan nu era pregătit să se angajeze într-o aventură oarecare. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nu putea să dureze decât până la întoarcerea în Anglia, unde diferenţele dintre personalităţiile şi ocupaţiile lor aveau să-i despartă. Hanna n-ar fi putut niciodată să fie suficient de puternică pentru a-l păstra lângă ea. Oricum, părinţii ei o învăţaseră să creadă în căsnicie şi ar fi fost foarte dezamăgiţi dacă se mulţumea cu mai puţin. Nu meria atâta suferinţă. Iar Ryan ştia

deja ce însemna asta.

- Îţi mulţumesc, spuse ea înainte de a coborî din maşină. A fost o zi minunată.

- Mă bucur.

Ryan se aplecă înainte, ca pentru a o săruta din nou, iar inima Hannei tresări în piept.

- Ryan...

- Da?

El însă clătină din cap şi deschise repede portiera, altfel Hanna ar fi izbucnit spunându-i cât de mult îl iubea, iar aşa ceva ar fi fost fatal. Intrară împreună în motel şi, chiar înainte de a ajunge în salon, Ryan o luă de mână.

- Şi eu îţi mulţumesc, spuse el încet, apoi deschise uşa.

Câteva persoane îşi beau aperitivele înainte de cină, iar Ryan îi lăsă mâna să cadă, dar nu înainte de a fi văzuţi. Privind prin salon, Hanna simţi cum îi îngheţau membrele, căci acolo se afla, stând singură, ultima persoană din lume pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă.

Jessica.

Capitolul 9

După şocul iniţial, reacţia Hannei fu una de plăcere să vadă o faţă familiară şi se pregăti să pornească într-acolo fără să se gândească la efectul pe care urma să-l aibă *ea* asupra lui Jessica. O luă înainte grăbită, cu zâmbetul pe buze.

- Jessica, ce surpriză minunată...!

Dar Jessica o dădu la o parte ca pe o străină, aruncându-se spre Ryan. Îl cuprinse cu mâinile pe după gât, începând să suspine în braţele lui.

- O, Ryan, nici nu-ţi pot spune ce dor mi-a fost de tine! scânci ea. Ajunsesem în culmea disperării!

Oamenii din salon reveniră la conversaţiile lor, prefăcându-se că nu-i observau, iar Hanna nu putu decât să stea deoparte, privindu-i neajutorată.

- Parcă erai în luna de miere, în Italia, remarcă Ryan, încruntându-se nedumerit. Unde-i Alistair? A venit aici cu tine?

- Iubitule, iubitul meu Ryan, a fost cea mai mare greşeală pe care-am făcut-o-n viaţa mea! Cum m-ai putut lăsa să fac o greşeală atât de îngrozitoare?

Ryan îi puse un deget pe buze, încercând s-o tragă departe de ochii şi urechile iscoditoare ale celorlalţi, dar Jessica nu se clinti. Frumosul ei păr negru era tuns scurt, iar în ochii mari şi căprui i se citea o expresie de reproş copilăresc. Cum putea fi atât de nerezonabilă?

- Când mi-ai cerut tu părerea înainte de a face ceva? i-o întoarse Ryan, vorbindu-i ca unui copil neascultător, cu un zâmbet cald, în timp ce o ţinea ocrotitor în braţe.

Hanna îi observă schimbarea de atitudine şi simţi în inimă o durere cum nu şi-ar fi putut imagina niciodată.

- Mi-ai promis că mă aduci aici pentru filmările în decor natural, spuse Jessica. Aici ne-a venit prima oară ideea să facem "Patruzeci şi şapte de zile". Mi-ai *promis,* Ryan - şi pe urmă, ai aşteptat până nu ţi-am mai stat în drum. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva!

Simţind că trebuia să spună ceva, Hanna interveni:

- Pot să-ţi explic, Jessica...

- De ce crezi că ţi-am telefonat în dimineaţa aceea? întrebă Ryan. Avem nevoie de tine.

- Aveţi? Cum adică, aveţi?

Jessica devenise aproape isterică, iar scena era atât de jenantă, încât Hannei îi venea să se ascundă undeva. Dar catastrofa abia urma.

- Nici nu m-am întorc bine cu spatele, c-ai şi şters-o cu boafra aia ingrată pe care-am angajat-o ca secretară! N-o să scape cu una cu două!

Vorbea de parcă Hanna n-ar fi fost de faţă, iar fata întâlni ochii lui Ryan, pe deasupra capului ei, implorându-l din privire să facă ceva. S-ar fi aşteptat să-l vadă pierzându-şi calmul, dar în expresia lui nu se citea nici o undă de emoţie.

În fond, desigur, o iubea pe Jessica. Apariţia ei în asemenea condiţii, regretându-şi căsătoria şi aruncându-se în braţele lui, îi nmângâia orgoliul nemăsurat. Oricine putea să vadă ce bărbat fantastic de irezistibil era.

- E-n regulă, Jess, spuse el, pe un ton liniştitor. O să lămurim totul.

Hannei îi venea să-i dea una. Puţin îi păsa că fusese insultată în public, acuzată pe nedrept şi făcută de râs de - nu-l interesa decât s-o consoleze pe Jessica! Ei bine, n-avea de gând să mai

stea acolo, umilită în faţa tuturor!

- Mâ scuzaţi! spuse ea tăios.

Ieşi din salon, hotărâtă să se refugieze în camera ei, dar în hol de ciocni piept în piept cu Jay. Acesta o sprijini râzând, fără să-i observe tulburarea.

- Ei, ce-i cu tine? întrebă el.

Stresul de peste zi îşi făcea efectul, astfel încât îi era greu să-şi stăpânească lacrimile. Cumva, reuşi să simuleze un zâmbet strălucitor.

- Nimic. Mă grăbeam să mă schimb, în caz că veneai în seara asta pe-aici.

- Mincinoaso, o dojeni el cu blândeţe. Cred că ştiu cine te-a necăjit. Dacă pun mâna pe el...

- Jay, te rog!

Hanna îşi regăsise calmul, dar un singur cuvânt de compasiune ar fi riscat s-o tulbure din nou, şi n-avea chef să-şi mai plângă singură de milă.

- Bine. Ce zici, putem găsi un local liniştit unde să mâncăm?

- Mi-ar face plăcere. Dacă poţi să mă aştepţi puţin, mă aranjez imediat.

- Pe tine te-aş aştepta o veşnicie.

Mai aveau de stat în Vicksburg doar două zile, iar Hanna trebuia să le suporte într-un fel sau altul. Poate că Ryan nici n-ar fi observat dacă-şi făcea bagajele şi se ducea la mătuşa Rachel. Nu, nu mergea. I se răzvrătise spiritul de luptă. De ce să dea bir cu fugiţii, ca şi cum ar fi fost vinovată de ceva? Avea tot dreptul să rămână şi să termine treaba pe care o începuse.

Cu mintea mai limpede, făcu un duş şi-şi luă altă rochie. În seara aceea avea să se poarte frumos cu Jay.

Vărul ei fu uşurat s-o vadă zâmbind mai natural când coborî în hol, peste vreo douăzeci de minute, şi o luă de braţ, conducând-o spre maşină.

- Şeful tău tocmai a ieşit, cu o brunetă mignonă agăţată de braţul lui, o informă el.

- Rectificare, răspunse Hanna. Bruneta este - sau a fost - şefa mea, nu Ryan Donaldson.

- Nu înţeleg.

- E Jessica Franklin, proaspăt paraşutată din Anglia, minus soţul ei.

- Ale... luia!

- Iar până mâine, probabil am să-mi pierd şi slujba.

Îl privi zâmbind.

- Adineaori, mă pregăteam să-ţi plâng pe umăr, dar m-am răzgândit. Nu merită să-mi bat capul şi de fapt nici nu-mi pasă.

- Bravo ţie! o felicită Jay.

Se duseră la o pizzerie, apoi la un cinematograf drive-in, unde se burduşiră cu cola şi hamburgeri, până când Hanna protestă că nu mai putea lua nici o înghiţitură, dacă voia să-ţi păstreze silueta.

- Prostii, replică Jay. Toată viaţa o să ai silueta asta perfectă.

Filmul se terminase, şi aşteptau la coadă printre celelalte maşini, ca să iasă.

- Nici o şansă, dacă mă mut permanent aici, râse ea.

- Punem pariu?

- Oricum n-am nici o şansă să aflu.

Jay tăcu, gânditor. Filmul fusese foarte comic şi râseseră în hohote, dar se vedea clar că-l frământa ceva.

- Hanna, spuse el încet, mămica s-a stabilit aici în Mississippi şi nici nu se gândeşte să se

mute în altă parte. Nu crezi c-ai putea şi tu să faci la fel?

- Sper că asta e o întrebare ipotetică, răspunse ea cu o veselie cam forţartă.

- Nu neapărat. Ai spus că s-ar putea să-ţi pierzi slujba. N-ai putea să ceri un permis de lucru şi să te angajezi aici? Poţi să locuieşti la noi.

- Şi să-mi părăsesc părinţii? Ar suferi îngrozitor.

- Dacă te-ai mărita cu un american, cum a făcut mămica, tot ar trebui să-i părăseşti, insistă el.

- Dar n-am să fac asta, răspunse pe un ton ferm Hanna.

Jay îi luă ambele mâini într-ale lui.

- De ce nu, Hanna? Vreau să ne căsătorim, şi voi avea mare grijă de tine. În clipa asta, îmi vine s-o strâng de gât pe femeia aia pentru că te-a făcut să suferi aşa.

- O, Jay!

Ochii lui adolescentini erau plini de îngrijorare. Şi de dragoste. Sinceritatea i se citea pe chip, i se simţea în strânsoarea degetelor. Hanna nu-l putea răni refuzând pe loc, chiar dacă ar fi vrut s-o facă, lucru de care nu mai era atât de sigură. După tumultul din ultimele câteva ore, începuse să aibă îndoieli.

- Nu cred că ne cunoaştem destul de bine...

- Am ştiut că vreau să te iau de soţie din clipa când te-am văzut.

Iar Ryan o avea pe Jessica. Păcat că fosta ei şefă nu sosise cu o zi mai devreme... Poate că ar fi scutit-o de toate acele frământări, pentru că în ajun Hanna încă mai rezistase destul de bine faţă de magnetismul lui Ryan Donaldson.

Luându-i tăcerea drept ezitare favorbilă, Jay se aplecă spre ea şi o sărută.

- Promite-mi c-ai să te mai gândeşti, Hanna, insistă el.

Hanna îi netezi o şuviţă de păr blond şi mătăsos, pe frunte.

- Îţi promit.

Când ajunse la motel, era târziu, şi se prăbuşi în pat, prea obosită ca să se mai gândească la complicaţiile care-i perturbaseră dintr-o dată viaţa. Era posibil ca a doua zi dimineaţa să iasă cu scântei, dar acestea nu erau niciodată atât de înfricoşătoare la lumina zilei.

* * *

A doua zi, la micul dejun, toată sala de mese comenta sosirea neaşteptată a lui Jessica, agitaţia crescând până la proporţiile unei pagini de scandal. Cum nici Jessica şi nici Ryan nu apărură la masă, Hanna fu nevoită să suporte tot bombardamentul de întrebări.

- Trebuia să pun mâna pe el cât mai era liber, se tânguia Vicki, reamintindu-i neplăcut Hannei de concluzia greşită pe care se pripise s-o tragă în timpul săptămânii. Trebuia să-l conving să vină cu mine la New Orleans, în ziua aia, şi să-l seduc.

- Vrei să spui că el n-a sugerat asta? o tachină altă fată. Începi s-o iei razna, Vicki.

- Se vedea clar că era cu mintea în altă parte.

- Pe mine mă sperie de moarte, comentă altă fată. Şi soţul ei cum e?

Hanna îl descrise pe Alistair Kerby cât putea de bine.

- Şi acum ce-ai de gând să faci? o întrebă Vicki.

- Mă gândesc să mă mărit cu vărul meu, Jay Caldwell, răspunse Hanna, vorbind cât mai tare, căci îl zărise pe Ryan apropiindu-se de masă. În sinea ei, adăugă: "Aşa, să se înveţe minte!"

Ryan se opri între ea şi Vicki, punându-le fiecăreia câte o mână pe umăr, dar i se adresă numai Hannei:

- Aş vrea să stăm puţin de vorbă, după ce-ţi termini micul dejun.

- Am terminat, răspunse ea ridicându-se.

Ryan îi zâmbi, cu o expresie nesuferit de tipică pentru el. Lua-l-ar dracu'!

- Azi e ultima zi de filmare, continuă el, după ce se îndepărtară puţin de ceilalţi. Se refac cadrele de la Casa Balfour, după cum ştii, dar cred că ar fi mai bine ca tu să nu vii. Sunt sigur că înţelegi.

- A, da, răspunse ea. Înţeleg perfect. Dar, întrucât am fost chemată aici ca să fac o treabă, prefer să merg până la capăt. Dacă Jessica doreşte să predau ce-am lucrat, discut bucuros cu ea, dar dacă vrea să se poarte ca şi cum eu n-aş fi aici, poate eşti atât de bun să-i explici, întrucât pari capabil să te descurci cu ea.

- Hanna...

Glasul lui era îmbietor, dar nu reuşi s-o oprească. Hanna se îndepărtă sfidătoare, cu capul sus. Dacă l-ar fi ascultat, i-ar fi constatat îngrijorarea sinceră şi ar fi scăpat de o scenă, dar mândria era prea importantă pentru ea şi n-avea de gând să se lase nedreptăţită.

Îl aştepta pe Bill, în holul motelului, când se produse explozia. Era o zi noroasă, iar o aversă matinală întârziase filmarea, făcându-i pe toţi să fie nervoşi la gândul că în ultima zi aveau să termine târziu. Trecuse de ora prânzului. Ryan dădea ordine răstite, vizibil iritat, iar Hanna se bucură când îl auzi spunând că avea de dat nişte telefoane urgente şi avea să revină mai târziu.

Peste câteva clipe, apăru Jessica. Veni drept spre Hanna.

- Nu ştiu cum ai tupetul să stai aici cu scenariul şi dosarele mele în mână, o repezi ea, fără a se deranja să coboare vocea. Eşti de o obrăznicie incredibilă!

Hanna se înroşi la faţă, dar nu se lăsă descurajată.

- Am explicat totul în scrisoarea pe care ţi-am lăsat-o. Cred că ai citit-o când ai ajuns acasă.

- Sigur că am citit-o, şi n-am crezut o vorbă. Îţi poţi iamgina ce şoc am avut când am ajuns şi am văzut că-mi răscoliseşi casa şi-mi luaseşi o droaie de lucruri, inclusiv slujba şi singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, ca s-o ştergi cu toate peste Atlantic! Asta le-a pus capac la toate, am fost cât pe ce să fac o criză de nervi. Nu eşti decât o intrigantă de nimic, şi hoaţă pe deasupra!

- Jessica, e îngrozitor ce spui! Îţi cer să te scuzi imediat!

Hannei nu-i venea să creadă că aceea era prietenoasa ei şefă pe care o cunoscuse la Londra şi pentru care lucrase cu atâta plăcere.

- Aha, te doare să auzi adevărul, nu-i aşa, Hanna? râse dispreţuitor Jessica.

- Nimic din toate astea nu-i adevărat, cum ştii foarte bine!

Holul se golise repede. Nimeni nu voia să se amestece, iar cele două femei rămăseseră singure, spre uşurarea Hannei.

Lui Jessica, însă, nu-i păsa de nimeni.

- Ieri, când te-ai întors aici, aveai pe tine rochia mea. Nu poţi să negi! Fotografia lui Ryan a dispărut. Nu mă îndoiesc că e pe undeva prin bagajele tale. Credeai că n-aveam să observ? Iar în dosarul ăla sunt însemnările mele, pe care aş dori să le primesc înapoi.

Întinse mâna, dar Hanna i-o ignoră, strângând şi mai tare sub braţ mapa de piele cu fermoar.

- Fotografia e într-un sertar din dormitorul tău, spuse ea. Am pus-o acolo pentru că m-am gândit că soţului tău nu i-ar plăcea să vadă pe noptieră o poză a fostului amant. Pentru rochie îmi pare rău, dar pot să-ţi explic...

- Ai luat-o deoarece credeai că, îmbrăcându-te cu hainele mele, îl poţi cuceri mai uşor pe Ryan. Ei bine, n-o să-l ai niciodată! Pe mine mă iubeşte.

- Într-adevăr, răspunse Hanna. Deşi nu pot să-l înţeleg, după felul cum te-ai purtat cu el. Dacă-l iubeşti, de ce i-ai făcut ce i-ai făcut?

- Nu te priveşte, dar dacă ţii neapărat să ştii, Ryan n-o să se însoare niciodată. Mi-a spus-o destul de des. Îi place prea mult libertatea, însă Alistair era dispus să renunţe la orice pentru mine!

- Şi se pare că nici atâta n-a fost de ajuns!

Strigau una la alta, deşi Hanna încerca din răsputeri să se stăpânească. Numai de-un scandal în public n-avea chef.

- *Nu* discut cu tine despre căsnicia mea! se răsti Jessica. Slujba ta, însă, e altă poveste. Ryan mi-a spus cum l-ai şantajat ca să te aducă aici, fiindcă voiai să-ţi vizitezi pe gratis rudele alea necioplite...

- Asta-i o minciună! Sunt sigură că nu ţi-a spus aşa ceva!

- Mi-ai modificat scenariul fără permisiunea mea, ba chiar ai avut îndrăzneala să scrii o secvenţă nouă şi să insişti ca Ryan s-o introducă-n film. Pentru informarea ta, e ridicolă şi ne-am amuzat copios citind-o. Ryan o s-o rupă în bucăţi. Cât despre tine, din clipa asta eşti şomeră şi să nu-ţi închipui că *eu* am să-ţi plătesc ceva. În plus, voi obţine să nu figurezi nici pe statul de plată de la Beauman Studios.

Hanna nu mai suporta izbucnirile acelea vitriolante. Trânti mapa de piele în braţele lui Jessica atât de tare, încât femeia fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul, şi se îndepărtă cu toată demnitatea de care era în stare.

Instinctul o îndrumă spre camera ei, unde putea să-şi revină din umilinţele pe care le suferise, dar pe drum o cuprinse furia, nu la adresa femeii a cărei fire răzbunătoare o lovise ca un bici, ci contra lui Ryan Donaldson, care păruse s-o mintă şi s-o inducă în eroare pe toate planurile, cu deliberare. Promisese să rezolve cu Jessica, dar nu numai că nu se ţinuse de cuvânt ci, pe deasupra, o ridiculizase şi spusese minciuni pe seama ei.

Încetini paşii, amintindu-şi că era în camera lui, dând telefoane. Trecu prin dreptul propriei sale uşi, continuându-şi drumul spre a lui Ryan. Era întredeschisă. Îl chemă pe nume, cu glas tăios, şi intră înainte de a-i pieri curajul.

Se uită în jur. Camera era goală, iar Ryan nu se vedea nicăieri. Pe masă se aflau câteva cărţi şi o planşetă, iar alături, cheile. Ochii i se aţintiră spre ele, invountar.

Văzu afară, pe fereastră, Buick-ul, la locul lui din parcare. Dacă ar fi fost stăpână pe reacţiile ei, nimic n-ar fi determinat-o să ia maşina, dar disperarea îi alunga temerile şi nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o vadă pe mătuşa Rachel. Mătuşa ei era singura căreia îi putea spune totul, ştiind că avea s-o creadă.

* * *

Opri în faţa casei şi rămase un moment la volan, simţindu-se ca un porumbel călător care tocmai s-a întors la cuib. Strada era liniştită şi pustie şi nu văzu pe nimeni în jur, în timp ce se

îndrepta spre uşa din faţă, unde apăsă pe butonul soneriei.

Nu răspunse nimeni. Deznădăjduită, Hanna văzu în cutia de scrisori un maldăr de corespondenţă care încă nu fusese ridicată.

- Doamna Rachel nu-i acasă azi. Nu ştiaţi, e ziua ei de tratament, la spital.

În grădina din vecini apăruse o femeie grasă, de vreo patruzeci de ani, într-un şort care-i scotea în evidenţă proporţiile supragabaritice şi cu un batic peste bigudiurile cât nişte ţevi de tun.

- Nu, nu ştiam, răspunse Hanna. Altcineva nu mai e acasă?

- N-aş crede, scumpo. Da', auzi, nu cumva oi fi nepoată-sa din Anglia, aia care are o slujbă aşa de fantastică, la televiziune? Tare bine-mi pare că te cunosc! Ia zi, nu vrei să serveşti o cola sau o cafea şi să-mi povesteşti şi mie de tipul ăla fabulos care doamna Rachel zice că lucrezi pentru el? Ştii, niciodată n-am mai cunoscut pe nimenea care să lucreze la televiziune...

- Sunteţi foarte amabilă, o întrerupse Hanna, încercând să scape. Altă dată, voi veni cu plăcere, dar mă tem că acum sunt cam grăbită. Vă rog să mă scuzaţi.

Se întoarse la maşină şi plecă, înainte ca femeia să-i vadă lacrimile din ochi. Îi împăienjeneau vederea atât de tare, încât opri după câteva străzi şi-şi rezemă capul de braţe, pe volan, izbucnind în suspine. Rareori plângea, dar contase pe compasiunea mătuşii Rachel, iar absenţa ei de-acasă fusese o nouă lovitură.

Peste câteva minute îşi mai reveni şi deschise ochii. Nu se putea întoarce la motel. Era prea tulburată ca să apară în faţa celorlalţi, dar nu putea nici să stea pe loc o veşnicie. Privi în jur. Văzu la intersecţie un indicator care arăta drumul spre Windsor Castle.

Instinctiv, porni într-acolo, amintindu-şi de copacii şi florile pe lângă care trecuseră. O oră, două, singură în acel loc liniştit, de care o legau amintiri plăcute, aveau să-i facă mult mai bine decât întoarcerea în civilizaţie şi haos.

Primele picături de ploaie pe parbriz fură mari cât nişte monede de zece cenţi, dar Hanna îşi continuă drumul. Nu avea loc ca să întoarcă maşina. Ştergătoarele de parbriz făceau faţă tot mai greu ploii care se înterţea, iar Hanna trebuia să-şi forţeze ochii pentru a distinge ceva. Iar răpăitul aversei pe capotă era asurzitor - atât de puternic, încât nici nu auzi primul tunet.

Când ieşi de sub copaci, furtuna o învălui cu înverşunare. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse un cer atât de cumplit, iar la vederea fulgerelor care spintecau norii ca de cerneală se sperie atât de tare, încât pierdu controlul maşinii şi părăsi drumul, hurducându-se pe pământul denivelat. Într-un târziu, maşina se opri între nişte tufe spinoase.

Ultimul lucru pe care-l mai văzu fură coloanele golaşe ale Castelului Windsor, luminate de albeaţa unui fulger, iar tunetul care urmă imediat după aceea îi acoperi ţipătul de spaimă.

Capitolul 10

Când deschise ochii, încă mai ploua. Zăcea pe bancheta din faţă, cu braţele peste cap, şi visa că Ryan o striga pe nume.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Hanna, ce cauţi aici, singură în plină pustietate? Şi de ce dracu' mi-ai băgat maşina-n mărăcini? Dacă s-a stricat ceva, ăia de la agenţie au să mă pună la plată, şi să ştii că ţie am să-ţi trimit naibii nota!

Hanna se mişcă, dar membrele îi reacţionau cu întârziere şi nu reuşi decât să se întoarcă pe spate. Îl văzu deasupra ei pe Ryan, cu părul ud, încercând s-o ridice.

- Foloseşti un limbaj dezgustător, domnule Donaldson, spuse ea, cu o voce pe care nu şi-o

recunoştea.

Ryan se retrase, făcându-i loc să se ridice.

- Of, Hanna, da' ştiu că mi-ai tras o spaimă...! continuă el, pe un cu totul alt ton.

O strânse în braţe, ţinând-o câteva secunde la pieptul lui. Mâinile sale îi mângâiau ceafa, ridicându-i părul.

- Iubito, îmi pare atât de rău că am strigat, dar altfel nu reuşeam să mă fac auzit. Ai merita să-ţi ard o mamă de bătaie - ce prostie nebunească şi fără minte ai fost în stare să faci! mormăi el în continuare, privind-o cu ochi scăpărători. Ce naiba ţi-a venit, să-mi iei cheile şi să pleci cu o maşină la care nu te pricepi? Pe nişte drumuri ca astea, mă şi mir că ai scăpat nevătămată.

Tremura de furie. Ploaia răpăia pe capota maşinii, iar Hanna se chinui să se elibereze din strânsoare.

- Avea vreo importanţă pentru tine dacă mi se întâmpla ceva? Îmi pare şi rău că m-ai găsit.

- Nu vorbi prostii!

- Vreau să spun că nu mai puteam sta în motelul ăla, unde eram umilită şi calomniată. Ar fi trebuit s-o iau în partea cealaltă, spre aeroport, şi să mă urc în primul avion spre casă!

- Iar eu îţi spun că răspund de tine şi vei sta aici până hotărăsc *eu* că a venit vremea să pleci acasă!

În maşină era cald, dar nu se compara cu fierbinţeala temperamentelor lor inflamate, în timp ce ţipau unul la altul.

- Nu mai e cazul! replică Hanna, fierbând. Mulţumită ţie, Jessica m-a concediat, aşa că sunt liberă să mă duc unde am chef!

- Ba cu maşina mea, nici gând!

- Atunci, du-mă înapoi la Port Gibson şi-am să merg la mătuşa mea. Măcar acolo e cineva care ţine la mine.

Gura lui Ryan era strânsă ferm, iar pe chip nu i se citea nici o fărâmă de compasiune.

- Am priceput mesajul de la început, spuse el, privind-o cu ostilitate crescândă. Dar nu e momentul să discutăm despre problemele tale personale, nici despre ceea ce s-a întâmplat între tine şi Jessica.

Hanna simţi că se sufoca de furie.

- Aşa, ocoleşte subiectul! Prefă-te că n-ai nici o legătură cu tot ce-a spus Jessica! Dacă ţi-e mai uşor să te întorci în lumea ta şi să-i ţii ei partea, n-ai decât! Puţin îmi pasă!

Ryan trase adânc aer în piept, apoi expiră încet, iar tonul îi redeveni ironic, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil mofturos.

- Hanna, îmi pare foarte rău pentru problema cu Jessica. E clar că te-a supărat rău de tot, dar ar fi trebuit să ştii de-acum cât de răzbunătoare poate fi - şi cât de imprevizibilă. Însă în momentul de faţă avem alte probleme, mai importante, pe cap. Ploaia asta o ţine aşa de vreo două ore, sau mai mult, iar drumul se inundă cu repeziciune.

- Şi ce propui?

- Mai întâi, trebuie să vedem dacă reuşim să readucem maşina pe drum. Dă-te mai încolo şi lasă-mă să încerc.

- Sunt sigură că n-are decât vreo câteva zgârieturi. Şi, numai ca să ştii, nici *eu* n-am păţit nimic, deşi n-ai avut bunul simţ să întrebi.

- Nu era nevoie. Îmi dau seama că eşti nevătămată după cum stai cu temperamentul. Şi acum, te rog, lasă-mă să văd ce pot face ca să plecăm de-aici.

Fără ceremonie, trecu peste ea şi se aşeză la volan. Motorul se însufleţi de la prima încercare, dar imediat ce ieşiră dintre tufişuri maşina se împotmoli în noroi, orice efort de a merge mai departe nereuşind decât să înfunde roţile şi mai adânc. Ryan încercă să stabilească legătura prin radio, dar nu-i răspunse nimeni.

- Cred că a intrat apă înăuntru, spuse el. Deşi nimeni nu cred că-şi ţine aparatul deschis pe-o vreme ca asta.

Deschise portiera, întrebând:

- Cum te pricepi la tâmplărie? Se pare că va trebui să ne construim o arcă.

- Cu talentele mele, nu ne-am alege nici măcar cu o plută, iar decât să plutesc singură cu tine pe ape, zile şi nopţi în şir, prefer să stau unde sunt acum.

- Nici o grijă, că nu-i chiar aşa de rău, zâmbi el fără chef. Nici eu n-aş suporta, deşi nu din aceleaşi motive.

- Îmi pare rău că te ţin departe de scumpa ta Jessica.

- Şi mie. Am destule să-i spun. Dar am venit cu maşina lui Bill, şi nu trebuie decât să ajungem la ea.

Hanna începu să-şi scoată sandalele.

- Nu e nevoie să te descalţi, îi spuse Ryan, am să te duc în braţe.

- Nici nu mă gândesc, protestă ea. Vom merge amândoi pe jos, prin apă şi noroi...

- Şi furnicile?

Mai avea câteva băşici pe picior, dar nu se lăsă intimidată.

- Sper că s-au înecat toate, replică ea şi păşi grăbită în apă, înainte ca Ryan s-o oprească.

Nu-i era uşor să meargă, poticnindu-se pe pământul accidentat, dar n-avea de gând să se plângă. Pietrele ascuţite îi înţepau degetele, tufişurile o zgâriau pe picioare, iar în câteva minute rochia i se lipi de trup, udă-leoarcă.

- Aşa-ţi trebuie! strigă Ryan din mers, în timp ce o depăşea.

Hanna se opri o clipă, privindu-l încruntată. Apa îi şiroia din păr, peste frunte şi în ochi. În faţa ei, Ryan ajunse la maşină, unde se descălţă, îşi puse pantofii pe capotă, apoi porni înapoi. Dintr-o mişcare, o culese în braţe, aruncând-o peste umăr ca pe un sac. Hanna începu să ţipe, dând din picioare şi lovindu-l cu pumnii în spate, dar el nici n-o băga în seamă.

- Te urăsc, Ryan Donaldson! strigă ea. În viaţa mea n-am cunoscut un om mai detestabil. Nu pot să te sufăr!

- Serios? murmură el încet şi senzual, depunând-o lângă maşină.

Hanna se scutură ca un căţel, stropindu-l cu apă din păr.

- Chiar mă urăşti, Hanna?

- Numai când mă provoci intenţionat. Nu ştiu cum ar putea cineva să te suporte.

- Nu-i prea dau nimănui ocazia.

Ryan se uită spre cer, lăsând ploaia să-i şiroiască peste faţă.

- Nu-ţi place ploaia? Pariez că niciodată n-ai mai fost dusă în braţe printr-un potop ca ăsta. E o experienţă pe care ai s-o ţii minte toată viaţa.

- Sau am să încerc s-o uit.

- Scuteşte-mă, Hanna. Ţi-a plăcut la fel de mult ca mie, şi ori de câte ori te va duce Jay Caldwell prin ploaie, la mine ai să te gândeşti.

Era o afirmaţie derizorie, lansată ca o replică de final, în timp ce deschidea portiera şi intra în maşină. Când Hanna nu schiţă nici un gest de a-l urma, o întrebă:

- Vii cu mine, sau rămâi aici?

Ocolind maşina, Hanna se aşează pe locul de alături.

- Facem fleaşcă tapiţeria lui Bill.

- Şi la ce te-ai aştepta, când suntem în halul ăsta?

Se întoarse spre ea şi, un moment, lucirea batjocoritoare i se stinse din ochi, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-i spune ceva important. Apoi, însă, clătină din cap şi-şi mută din nou privirea.

- O să se usuce repede.

Maşina nu era la fel de mare ca Buick-ul, iar Ryan reuşi s-o întoarcă destul de uşor. Porni încet, cu pneurile ţiuind pe asfaltul ud, iar când ajunseră sub copaci trase pe dreapta, aşteptând să mai slăbească ploaia.

Atunci văzură casa. Se afla aproape de drum, într-un luminiş, şi arăta mai mult ca o baracă, dar avea perdele la ferestre, iar uşa era deschisă. Cineva strigă:

- Intraţi aciia imediat, s-aude?

Un bătrân le făcea semne să se apropie.

Începuse să se întunece. După-amiaza venise pe nesimţite, şi nu numai norii de furtună alungau lumina.

- Vino, o chemă Ryan, nu putem sta aici.

O luă în braţe ca pe un copil şi porni cu ea spre uşă, unde bătrânul îi primi în casă.

- Da' ştiu că se desfăcură băierile cerului! remarcă el. De unde-mi spuneţi? Doară n-oţi fi trecut râu' cu bacu' ăla vechiu', pe vremea asta?

- Ne-am rătăcit, îi explică Hanna.

- Plecaserăm în vizită la nişte rude, improviză şi Ryan. Speram să ajungem la Port Gibson.

- E, n-ar fi cuminte să mai încercaţi în seara asta.

Bătrânul îşi scărpină creştetul cărunt.

- Cine vi-s rubedeniile? P-aciia nu ne prea vin străini, şi pe voi doi nu po' să spui că v-am mai văzut v'odată.

- Familia Caldwell, răspunse repede Hanna, ca să nu-i trezească vreo bănuială.

În timp ce aprindea o lampă cu gaz, pe masa veche de răchită, bătrânul spuse:

- Acu' două ceasuri căzu curentu'. Da' ştiţi ceva, mai am neşte cutii de bere dăstul de rece ca să fie bună de băut. Caldwell, zici? Mdea, îi ştiu. O englezoaică cu doi băieţi, măritată cu Jake Caldwell. Dacă vreţi, puteţi să-nnoptaţi în rulota lu' fie-mea. Acuma-i dusă să-ncerce să se-mpace cu bărba-su. Am ştiut eu că nu-i de nasu' ei...

Hanna dădu să protesteze:

- Nu, nu putem...

Glasul lui Ryan, însă, fu mai puternic:

- Sunteţi foarte amabil. O să vă plătim.

- Cu plăcere. Şi-acuma, şedeţi, pân-aduc berea aia, şi pe urmă am să v-arăt sclupturile mele.

Hanna se aşează pe o canapea veche, iar Ryan se duse să-l ajute pe bătrân cu berea.

- Da' ştiu c-aveţi un accent prima-ntâi, comentă bătrânul, turnând bere într-un pahar pentru Hanna. Aş zice că-mi sunteţi engleji.

- Exact, confirmă Hanna, iar bătrânul se lumină la faţă.

Stătură un timp de vorbă. Ca toţi oamenii singuri, bătrânul se bucura de companie, şi

turuia întruna.

- Crez că eşti o duduie drăguţă când nu-mi eşti udă, remarcă el, privind-o cu ochi mijiţi. Ce-ar fi să mi te duci în rulotă şi să te uşti, şi p-ormă să pregăteşti ceva de-mbucat pentru soţu' lu' mata? O să dai acolo peste-un aragz cu butelie şi neşte mâncare.

Hanna deschise gura, încercând să-l corecteze:

- Nu e...

Din nou, însă, Ryan o întrerupse:

- Soţiei mele nu-i plac furtunile, dar se pare că n-avem încotro.

- Ba bine că nu. Ia-n hai cu mine, duduiţă.

Deschise uşa barăcii şi-i arătă rulota, aflată la câţiva metri de casă, sub un arbore de magnolia uriaş.

- Uşa-i deschisă, şi cărarea nu-i prea udă.

- Ryan? îl privi întrebătoare Hanna, dar el răpunse, fără nici o expresie:

- Vin şi eu, imediat.

- Cân' sfârşim cu berea, adăugă bătrânul.

Rulota era mult mai spaţioasă decât îşi imaginase Hanna şi, cu toată întunecimea, se vedea că era îngrijită. Hanna exploră camera şi micul coridor care ducea în dormitor şi la baie. Rămase fascinată de numărul articolelor de toaletă care ocupau spaţiul restrâns, aparţinându-i unei femei pe care n-o cunoştea. Nu avea dreptul să se afle acolo, şi se ruşina că nu-l contrazisese pe Ryan când acesta o numise "soţia mea". O prinsese într-o capcană, dar cum să scape, altfel decât sustrăgându-i pentru a doua oară maşina? Nu-i mai rămânea decât să-l evite cât mai mult posibil.

* * *

Apa caldă avea un efect atât de calmant, încât o adormea, şi rămase în baie mai mult timp decât intenţionase. Fu nevoită să iasă grăbită şi să se înfăşoare cu un prosop, când auzi glasul lui Ryan afară.

- Matale şi nevasta lu' mata puteţi să vă culcuşiţi aciia ca acasă,

- O să ne achităm dimineaţa, răspunse Ryan. Şi-ţi mulţumesc încă o dată.

Cei doi deschiseră uşa.

- Nu miroase-a potol, constată bătrânul, adulmecând. Ce fel de nevastă ai, nene? Nu ştie să gătească?

- E maestră, răspunse Ryan. Şi face o cafea ca de pe altă lume.

Şi intră, închizând uşa.

- Ţi-am lăsat apă de baie, şi mai e un prosop acolo, îl informă Hanna, în timp ce aprindea lampa cu gaz şi lua un făcăleţ de lângă aragaz. Am să-ţi întins hainele la uscat, şi până dimineaţă vor fi gata. Iar ăsta, adăugă ea, agitând făcăleţul, e-n caz că-ncerci vreo şmecherie. La nevoie, am să-l folosesc, şi e mult mai greu decât o poşetă.

- Am priceput mesajul, doamnă Donaldson.

- Nu-ţi permit să mă numeşti aşa! Încă nu te-am iertat că l-ai lăsat pe omul ăsta să ne creadă căsătoriţi.

Ryan îşi scoase cămaşa, cu pielea bronzată lucindu-i în lumina lămpii.

- Nici o grijă, încă nu m-am culcat cu nici o femeie împotriva voinţei ei. Iar acum, n-ar strica să faci ceva de mâncare, până mă aranjez eu.

Când ieşi din baie, cu al doilea prosop în jurul şoldurilor, Hanna îi puse o farfurie în faţă, încercând să nu se gândească la faptul că, pe sub prosop, probabil nu avea nimic.

- Îmi pare rău că s-a ars, spuse ea, dar n-am mai folosit niciodată un aragaz ca ăsta.

Ryan zâmbi abătut.

- Din ce-ai găsit tu aici, Jessica ar fi făcut un risotto cu cârnaţi şi cu salată alături.

- Şi nu mă îndoiesc că s-a fi ghemuit cu tine-n pat la căldurică, replică iritată Hanna. Ei bine, nu-ţi rămâne decât să mă suporţi. Nu eu ţi-am cerut să vii după mine.

- Han-na! replică el, pe un ton de scuză. Nu s-ar putea ca măcar în noaptea asta să nu ne certăm? N-am vrut decât să spun că Jessica face din orice mâncăruri pretenţioase. Eu, unul, sunt foarte mulţumit şi aşa.

Mai împăcată, Hanna se aşeză şi începu să mănânce. Nu-şi dăduse seama cât de foame îi era, iar cârnaţii americani graşi erau foarte gustoşi.

- De unde-ai ştiut unde să mă găseşti? întrebă ea.

- Ştiam ca veniseşi la Windsor Castle, şi am văzut că se apropia furtună.

- Ai ştiut că venisem la Windsor Castle?

- A, da, răspunse el, cu o privire mai blândă în ochi. E un loc deosebit, iar ieri a fost o zi deosebită, nu?

Hanna nu-l putu privi. Nu voia ca Ryan să vadă cât de vulnerabilă era.

- Dacă a fost atât de deosebită şi pentru tine, de ce m-ai trădat şi i-ai spus lui Jessica toate lucrurile alea îngrozitoare?

- Nu i-am spus nimic. Răstălmăceşte şi inventează după cum o taie capul. Şi să ştii că...

Încruntat, o privi serios, pe sub sprâncene.

- Să ştii că n-am râs de secvenţa pe care ai scris-o.

- Nu mă interesează. Oricum am rămas fără slujbă, spuse ea cu înverşunare. Deplasarea asta a fost o experienţă groaznică şi nu vreau să mai trec prin aşa ceva.

- Păcat, fiindcă am spus că am alte planuri pentru tine, când Jessica a zis că te concedia. Eram de acord că nu mai puteţi lucra împreună.

- Planuri? Nu vreau să aud de nici un plan, Ryan Donaldson. Abia aştept să ajung acasă şi să nu te mai văd niciodată!

Hanna era întoarsă cu spatele spre el, punând vasele în chiuvetă, aşa că Ryan nu-i văzu lacrimile din ochi.

- Hanna.

Veni în spatele ei.

- Ai un simţ al scrisului extraordinar. Poate mai trebuie să înveţi tehnica, dar nu vrei să lucrezi pentru mine, după ce ne întoarcem?

Fu atât de surprinsă, încât se răsuci pe negândite, pomenindu-se în braţele lui. Ştiind că dacă rămânea acolo Ryan ar fi sărutat-o, zădărnicindu-i orice rezistenţă, îl împinse, făcând toată rulota să se clatine.

- Nu-ncerca să mă încolţeşti! exclamă ea furioasă. N-am nevoie de nici o favoare din partea ta, şi să ştii că am făcăleţul ăla la îndemână!

Se duse în dormitor, luându-şi cu ea sutienul, chiloţii şi furoul. Noroc că se uscaseră, şi se simţea mai în siguranţă cu ele pe ea. Rămase mult timp culcată pe pat, cu privirea în tavan.

Spre ziuă, furtuna se mai înteţi o dată, iar pe Hanna o trezi din somn o lumină strălucitoare care scălda toată camera într-o văpaie albastră, urmată îndeaproape de tunete. Prea speriată ca să

ţipe, îşi acoperi capul cu cearşaful.

- E-n regulă, Hanna, n-ai să păţeşti nimic.

Cu grijă, Ryan îi trase cearşaful de pe faţă şi o cuprinse în braţe.

- Se înseninează. Furtuna e pe sfârşite. Ştii că aseară am pierdut o petrecere? adăugă el cu fals amuzament. Sărbătorirea încheierii filmărilor în deplasare. Cred că, dacă mai e cineva destul de treaz, au trimis după noi un grup să ne caute.

- N-au să ne găsească... răspunse Hanna cu voce surdă.

Ryan tăcu un timp, cu chipul frământat de emoţii, pradă unui conflict interior intens.

- Acum două săptămâni, spuse el, s-a întâmplat ceva care mi-a spulberat existenţa ordonată. Nu credeam că există pe lumea asta o femeie capabilă s-o facă, dar a făcut-o. Vreau să-i spun cât de mult o iubesc, însă sunt prea multe complicaţii la mijloc. Aşa că, te rog, încearcă să înţelegi.

Hanna îl privea printr-o ceaţă de lacrimi. Da, înţelegea foarte bine. Trădarea lui Jessica, măritişul ei cu Alistair, făcuseră ca lumea lui Ryan să se prăbuşească, iar acum era un miracol că se întorsese la el. Nu trebuia să se întâmple nimic care să le spulbere şi a doua şansă.

- Iar acum, voi rămâne aici până dimineaţă, cu cuvertura asta între noi, aşa că n-are de ce să-ţi mai fie frică.

Şi se culcă lângă ea, peste pătură, potrivindu-i capul pe braţul lui.

Capitolul 11

Holul hotelului era gol, cu excepţia a două valize rămase într-o parte, aşteptând să fie luate. Păreau familiare, iar Hanna le recunoscu; erau cele în care o ajutase pe Jessica să-şi împacheteze lucrurile, înainte de nuntă. La vederea lor, o cuprinse panica, dar îşi îndreptă spatele şi porni spre recepţie. Înainte de a ajunge acolo, însă, uşa dinspre salon se dădu de perete şi Jessica apăru în hol.

- Hanna, te-am căutat peste tot! Unde-ai fost?

Palidă dar hotărâtă, Hanna se întoarse spre ea.

- A trebuit să-mi iau rămas bun de la mătuşa şi verii mei.

- Iubito, ştiu, dar am nevoie de tine. Sunt aşa de grăbită, şi trebuie să faci ceva pentru mine.

- Bine, dar...

Hanna era prea uluită ca să continue. O privea doar cu ochii holbaţi.

- O, ştiu că m-am purtat oribil cu tine ieri, dar tu nu mă iei niciodată în seamă când mă apucă, nu-i aşa? Tocmai de-asta eşti o secretară perfectă. Şi-acum, iubito, trebuie să trimiţi un mesaj din partea mea...

- Îmi pare rău, dar am înţeles că nu mai lucrez pentru tine, o întrerupse Hanna, cu voce gâtuită.

- Hanna, iu-bi-to!!!

Ochii lui Jessica se dilatară cu o surprindere aproape credibilă, apoi se repezi spre ea şi-i luă mâinile între ale ei.

- Te rog, te rog, nu pune la inimă tot ce ţi-am spus ieri. Eram disperată, dar acum sunt în culmea fericirii. S-a întâmplat cel mai minunat lucru!

- Da, răspunse Hanna, şi mă bucur foarte mult pentru tine. Şi pentru Ryan.

- Pentru Ryan?! exclamă Jessica. Dar ce legătură are Ryan? Cum spuneam, sunt foarte grăbită şi vreau să-i transmiţi un mesaj din partea mea, pentru că eu nu mai am timp.

În sufletul Hannei începea să încolţească frica.

- Vrei să spui că nu l-ai văzut pe Ryan?

- Exact asta încercam să-ţi spun. Ştiu că e urât din partea ta, dar de când mi-a telefonat Alistair alerg de colo-colo să aranjez totul, iar acum aştept taxiul care să mă ducă la aeroport.

- Alistair? exclamă Hanna, uluită.

- A telefonat ca să se scuze pentru cearta aia *îngrozitoare* - a recunoscut că totul a fost numai din vina lui. Nu-i aşa că-i un scump? Iar ziarul l-a trimit la New York pentru diseară şi vrea să ne întâlnim acolo. O, abia aştept să-l revăd!

Inima Hannei bătea atât de repede, încât avea senzaţia că tocmai trăsese o alergătură.

- Şi te-aştepţi ca eu să-i spun *asta* lui Ryan? Dar cred că-n viaţa mea n-am întâlnit o femeie mai crudă, superficială şi nesimţitoare ca tine!

Ca să le pună capac la toate, Jessica izbucni în râs.

- Ştiu, iubito, dar o să înţeleagă. O, slavă Domnului, a venit taxiul!

O îmbrăţişă pe Hanna scurt, sărutând-o pe obraz.

- Să ai grijă de el, Hanna. La revedere. Ne vedem la Londra!

Şi dispăru val-vârtej, lăsând-o pe Hanna mai zdrobită decât se simţise vreodată în viaţa ei. Cu picioarele grele ca de plumb, urcă în cameră, închise uşa şi se aşeză pe pat. Jessica o făcuse din nou, lăsând-o pe ea să-i dea lui Ryan vestea pe care era prea laşă ca să i-o aducă ea însăşi la cunoştinţă. I se frângea inima de durere şi nu ştia cum avea s-o poată face. Dar, cu cât scăpa mai repede, cu atât era mai bine.

- Ei bine, Hanna Ballantyne, o luăm de la început, spuse ea spre imaginea din oglindă, ridicând bărbia pentru a-şi face curaj.

Bătu la uşa camerei lui scurt, iar când îi auzi glasul răspunzând să intre, trecu pragul cu mişcări grăbite şi eficiente. Ryan tocmai îşi scotea lucrurile din dulap, băgându-le în geantă claie peste grămadă.

- Te aşteptam, spuse el. Ştii cât am de plată pentru maşina aia? Nu, mai bine să nu-ţi spun. Te-am ameninţat că-ţi dau ţie factura ca s-o achiţi. Îţi trece prin minte vreun motiv pentru care n-aş face-o?

Hanna fu luată prin surprindere, având mintea ocupată cu alte lucruri, mult mai importante, şi răspunse bâlbâindu-se:

- Da... adică... nu... Nu ştiu.

Ryan se îndreptă, privind-o în ochi.

- Mă surprinzi, Hanna. De obicei, ai răspunsuri categorice pentru orice. Ce-ai spune dacă ţi-aş cere să te măriţi cu mine?

Îi ardea de glumă. Hanna îşi muşcă buza, regretând durerea pe care avea să i-o provoace peste câteva momente şi, ca să-şi ascundă părerea de rău, reuşi să-i dea o replică tăioasă.

- Probabil aş accepta, numai ca să-ţi fac în ciudă.

Se rezemă de uşă.

- Ryan, am ceva să-ţi spun.

- Atunci, ne-am înţeles, răspunse el, neluându-i în seamă cuvintele. Hai s-o pecetluim printr-un sărut, bine?

Veni spre ea, cu o privire ironică, sâcâitoare ca întotdeauna.

- Te rog, Ryan, trebuie să mă asculţi! E vorba de Jessica...

- Nu vreau să mai aud nici o vorbă despre ea!

- Dar, Ryan...

Hanna se desprinse de uşă, îndepărtându-se de el la o distanţă sigură.

- ...a plecat înapoi la Alistair.

- Ştiu. Eu am aranjat totul.

Îl privi cu ochi mari, şocaţi.

- Nu te cred! protestă ea.

Ryan se uită la ceas, îi aruncă un zâmbet răutăcios, apoi porni din nou spre bagaje.

- Bine, atunci n-am să-ţi spun.

Hanna nu ştia ce să mai creadă şi, după ce-l privi un moment exasperată, o luă din loc şi-i tăie calea spre dulap.

- Nu mă mai chinui! Vreau să ştiu ce înseamnă tot ce-ai spus!

- Ei, ei, domnişoară Ballantyne...! Roagă-mă frumos, şi s-ar putea să-ţi explic.

- Nu, ar dura prea mult...

Dar dură mai mult decât se aşteptaseră amândoi, căci lui Ryan nu-i era uşor să vorbească şi s-o sărute în acelaşi timp, iar Hanna era prea ocupată cu extazul ca să-i mai pună la îndoială motivele. Adevărul nu reuşi să se contureze decât încetul cu încetul.

- Azi dimineaţă, când am ajuns aici primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i telefonez lui Alistair Kerby la Londra şi să-i spun să-şi potolească nevasta, ca să nu mă mai bată la cap. A fost foarte cooperant.

- De ce-ai făcut asta?

- Tu de ce crezi?

- Întotdeauua ai iubit-o pe Jessica. Ieri mi-ai spus că lumea ta a fost distrusă când s-a măritat ea, că încă o mai iubeai şi nu doreai alte complicaţii, aşa că preferai să nu-i spui....

- Nu, Hanna, o corectă el cu blândeţe, îi înţeles complet pe dos. Am spus că s-a întâmplat *ceva* care mi-a spulberat existenţa ordonată. Nu ştii că n-am mai fost nici o clipă întreg la mine, te când te-am cunoscut pe tine? Mă scoţi din minţi!

- Deci, n-o iubeşti?

Apăsarea aţâţătoare a buzelor lui pe gâtul ei îi făcea inima să se zbuciume nebuneşte în piept.

- Poate c-am iubito cândva, înainte de a descoperi cât e de imprevizibilă. Dar niciodată aşa cum te iubesc pe tine. Altfel te-aş mai fi cerut în căsătorie?

Hanna întoarse capul spre el, cu ochii mari de uimire.

- Nu mă mai tachina, Ryan Donaldson!

Drept răspuns, Ryan o sărută din nou, cu tandreţe vibrantă, risipindu-i orice îndoială.

- Acum te-ai convins că nu te tachinez?

Hanna ezită, înclinând gânditoare capul, în timp ce pe buze îi apărea un zâmbet obraznic.

- Poate că, dacă mai tragem o dublă, am să mă conving.

- Acum cine pe cine chinuieşte? Când vom fi căsătoriţi, am să aştept şi puţin respect din partea ta.

- Încă n-am spus că mă mărit cu tine.

- N-ai spus nici că mă iubeşti, dar ştiu că ăsta-i adevărul.

O cuprinse cu blândeţe în braţe, mângâind-o.

- O, Hanna, murmură el, cu orice urmă de haz dispărută din voce, te rog, spune da... Te iubesc atât de mult...

Nu-i fu greu să-l asigure, şoptindu-i la nesfârşit aceleaşi cuvinte. O singură întrebare îşi mai aştepta răspunsul.

- Ryan, de unde-ai ştiut ce hotărâre urma să iau în legătură cu Jay?

Ryan îi zâmbi plin de sine.

- Iubito, dacă aş fi avut cea mai mică îndoială, aş fi început propriul meu asediu!

Hanna râse.

- Am senzaţia că ai şi început - şi încă nu-s patruzeci şi şapte de zile de când mă cunoşti!

Ryan îşi duse o mână la frunte, chipurile exasperat.

- Cum am să suport vreodată?

- Nu ştiu. M-ai mai prevenit o dată să nu mă pripesc cu măritişul.

- A, dar cu noi lucrurile stau altfel, răspunse el, ca şi cum ar fi fost singurii îndrăgostiţi din lume.

Cerul era senin, de un albastru imaculat, iar oraşul Vicksburg se unduia în arşiţa unei noi zile, cu furtuna din ajun aproape ştearsă din amintire.

- Şi când mă gândesc, spuse Hanna, că niciodată n-am să umblu cu Jay prin ploaie... Numai cu tine!

Şi, pentru prima dată, luă iniţiativa şi se apropie de el ca să-l sărute.

- Sfârşit -